

KNJIGA 17

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=17>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 321/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

09-01-2015 05:08 [#321](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (30)

HRVATSKA I USTAŠTVO (56)

Antifašisti su ubijali Hrvate više nego četnici, partizani i komunisti zajedno. Čiji su to antifašisti bili: talijanski ili hrvatski? Ako su bili hrvatski, NEKA IH JE ZA SVE VJEKE VJEKOVA SRAM!

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 35-36 196. godine.

Zato nije ni očekivao pomoć od svoje Vojske, a nije ni mislio na Partizane kao vojsku, zato mu nije bilo stalo ni do HRVATSKE VOJSKE, jer od nje nije ništa očekivao. On je vjerovao u političku soluciju, tj. kombinaciju i to na bazi psihološkog vezivanja "progonjenih partizana i HSS-a" i političkoj igri na bazi vlade i opozicije, iliti: umrla jedna vlada, dolazi druga. Pa kako je i dosada Maček izlazio iz zatvora i internecije, da bude u Vladi, ili kako bi rekao pok. Radić, PRI VLADI, nije gledao tako tragično ni na sudbinu, ni svoju, ni puka, ni Hrvatske.

Događaji rata nisu bili nepoznati Dru. Mačeku. Dali smo mu sve mogućnosti da zna što se događa i ja sam mu osobno davao i neke povjerljive vijesti stranih radio postaja s ciljem, da vidim reakciju. Nekada bi bacio pogled, pročitao, i onda odgurnuo bez riječi. Jedno je sigurno: on je vjerovao u pobjedu zapadnih saveznika mnogo sigurnije nego mi u pobjedu naših saveznika, posebno nakon frakasa "blitzkriega" tj. strjelovitog, brzog rata sa strane Nijemaca u Staljingradu. On je vjerovao i u to, da će na našem području zapadni saveznici imati riječ, a ne Rusija. Nije mogao vjerovati da bi Englezi dopustili da Rusija stigne na Mediteran preko Jadrana. Stvorio je svoju političku filozofiju, i mirno čekao. Nije, dakle, trebao da ga netko brani. On je mislio čekati u svome dvoru u Kupincu razvoj situacije, kao nekada na svom putu između Zagreba-Beograda i Kaznionice.

Kada bi mu rekli, da je pao neki grad, da je pobijena posada, da je ubijen neki njegov narodni zastupnik, da su saveznici bombardirali ovo i ono mjesto, on je skoro uvijek na sve lakonski i

bezbrižno odgovorio: je, kaj bumo, v ratu smo, kaj im ja mogu, je tak, itd.

Svakako valja reći, da je jedan jedini puta reagirao violentno, začudjujuće i što nikada neću zaboraviti. On je, naime, imao jedno uzorno gospodarstvo, bogato i moderno stočarstvo na bazi najčistijih rasa u kravama i svinjama. Svinjac mu je bio podalje od imanja, jako moderno uređen, kako su mi rekli, da su bolje živjele Mačekove svinje, nego mnogi ustaški borac za vrijeme rata. Straža koja je čuvala imanje bila je, naravno, koncentrirana oko kuće, blizu kuće i na glavnim točkama sela s ciljem da bi se spriječilo ne da Maček utekne, nego da ga ne odvedu Srbi, Nijemci ili Partizani ili tko drugi, ili da ga ne ubiju oni, koji su mogli imati interesa. (I sve to shvaliti na Ustaše, Vladu NDH, a naši hrvatski antifašisti (ima ih i danas mnogo na čelu sa Mesićem i kompanijom) su za to bili bolji majstori od svih komunista/Srba/četnika, moja opaska, Otporaš) Mi smo rado gledali na kontakte Dra. Mačeka sa onima iz vana, pomagali ih, jer nam je bio cilj da Maček zna istinu i iz drugih izvora. Pa zato na svinjac nitko nije ni mislio, a niti su od nas zahtijevali (**UNS koji je vodio Dido Kvaternik, moja opaska**) jer su bili uvjereni, da se nitko ne bi usudio (**Luburić je mislio ovdje reći kako se nebi od hrvatskih antifašista/komunista nitko usudio pristupiti Mačekovu imanju, jer su ga "krvoločne" Ustaše čuvala. Kako se iz ovog opisa vidi da su hrvatski antifašisti bili krvoločniji od Ustaša, a to su oni dokazali na Blejburgu, Križnom Putu i masovnim grobnicama, moja opaska**) dirnuti u imanje Mačeka u Kupincu. Nije ni on sam vjerovao, pa ni onda, kada smo mu znali reći kako su ovome ili onome HSS-ovcu zapalili imanje i pobili obitelj. (Antifašistička posla i način antifašističke borbe, moja opaska) On je znao reći, da je to zbog toga, jer su suradjivali sa Ustašama. Jednog dana se dogodilo da su se partizani (čitaj hrvatski antifašisti, moja opaska) privukli i odnijeli sve što je bilo u svinjcu. Pa i one skupocjene čiste pasmine. Kad su mu to rekli bjesnio je: vrug ima vlašku ...Psovao je, sjetio se svega što su vlasli napravili, i tu je bilo riječi, koje ne želim staviti na papir, ali svakako tada sam ja imao pravo, kako je rekao, jer iz njih da nikada neće biti ljudi. Zaželio sam da partizani i vlasli odvedu sve svinje svijeta svim demokratima, svim veleposjednicima, svim bogatašima koji su švercali sa mesom za dukate, a Ustaše "žuljale kukuruzu" i očevi im u Hercegovini gladovali, pa neki i pomrli od gladi za vrijeme samog postojanja Hrvatske Države.

Bio je to, politički, za mene jedan uspjeh, i bio je, osobno, jedan od najtužnijih dana moga života.

Pri kraju rata već je bilo malo drukčije. Namjerno smo puštali sve vijesti, koje su neki "konspirativno" slali dru. Mačeku. General Moškov je, k tome bio u rodu sa Božom Vučkovićem, koji je bio zastupnik ili kandidat za zastupnika u Boki, pa smo nastojali da Božo dostavi što više vijesti Mačeku.

Posebno nakon "puča Lorković-Vokić" očito je bilo da jedan dio Hrvatskog Domobranstva, pa i dio Ustaša, a i naroda uopće, ipak gleda na Mačeka, blagosivajući činjenicu, da je interniran i prema tome tobože "nekompropitiran" suradnjom sa Nijemcima, Ustašama itd. Previše se toga već bilo dogodilo, a kasnije i čitavim državama i narodima, a da bi Maček mogao ostati kod vjerovanja u svoje kombinacije sa strankama, vladama i političkim osobama. Nije mu bilo stalo do Hrvatske Države, nego do stanja HSS-a u novim prilikama, te kakvo će stanovište zauzeti pojedinci prema HSS-u i njemu osobno. On je vjerovao ili u kombinaciju Subašića, kao što je prije vjerovao u kombinaciju Krnjevića, tj. i u kombinaciju sa komunizmom i onu drugu sa velikosrpsstvom, i svakako u neku kombinaciju između zapadnih saveznika, i Jugoslavije kao Države.

(RAZGOVOR UGODNI NARODA HRVATSKOGA O - SABIRNIM LOGORIMA)

(To su bili opisi generala DRINJANINA povodom smrti dra V. Mačeka. Moglo bi se zaključiti po završetku ovog zadnjeg opisa da će se nastaviti, ali na svu žalost do tog nije došlo. Evo šta o tome kaže u " CROATIA PRESS " br. 4. 1967. god. strana 17: "Uspomene nisu završene. Obecani nastavak ili nastavci nisu uslijedili".

Može se danas samo nagadjati dali je ili nije pok. general DRINJANIN nastavio sa tim opisima. Ako

jest, gdje su???

Oni koji su imali priliku pratiti ove opise, zacijelo mogu donekle popuniti svoje iskrivljene priče kako o generalu Vjekoslavu Maksu Luburiću, tako i o Jasenovcu i mnogim drugim dogodovštinama drugog svjetskog rata, vezane za osobe dra. Vladka Mačeka, generala DRINJANIA i sivih onih spomenutih osoba u ovim nastavcima. General Drinjanin je napisao petnaest (15) nastavaka a ja sam ih iznudio u 30 nastavaka. To je bilo zato jer su neki generalovi opisi bili malo podugi za neke komentatore.

Ovo je zadnji i KRAJ OVIH OPISA . Zato ću donijeti i neke komentare. Otporaš.)

Objavljeno: 23.06.2009. u 17:51h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1754

Evo nekoliko komentara. Hvala svim onima koji su imali priliku ove opise pročitati i hvala im na njihovu strpljenju. Otporaš.

Gracena13

24.06.2009 08:48 h

cit:

Antifašisti su ubijali Hrvate više nego četnici, partizani i komunisti zajedno. Čiji su to antifašisti bili: talijanski ili hrvatski?

Ako su bili hrvatski, NEKA IH JE ZA SVE VJEKE VJEKOVA SRAM!

Tko je zapravo idejni tvorac , u ime čega i koga, i odgovorni naredbodavac izvršenja eksekucija nad hrvatskim narodom , tko ima želju da se pobliže nepristrano uputi u istinu prilažem pomoć u vidu komentara:

TITO - fenomen stoljeća

Tko želi još više izvornih podataka o Walteru (tako je Tita Staljin zvao njegovim austrijskim imenom) iz arhiva Centralnoga komiteta komunističke partije SSSR-a (građa Kominterne) neka nabavi knjigu Pere Simića "Tito- fenomen stoljeća".

Upozoravam, da ta knjiga može prouzročiti nesаницe kod čitatelja. Može se nabaviti na kioscima "Tiska" po cijeni od 79,-- kn.

Prof. Lukšić

Gracena13

24.06.2009 09:00 h

Prije nego krenete u potragu za knjigom obavezno nije na odmet da pročitate prilog objavljen na stranici Dr. Zoran Božić: Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

[http://hakave.org/index.php?option=com ... mment12760](http://hakave.org/index.php?option=com...mment12760)

Gracena13

24.06.2009 09:55 h

Nadopuna komentaru:

Zanemarite riječ obavezno , jer sve što se silom nameće ne daje ploda.

[Gracena13](#)

24.06.2009 11:10 h

g.matrixdc@

Biste li bili ljubazni da nakon što pročitate prilog dr.Božića, budući da sam totalno neupućena, a osobno su mi temelji i smjernice demokratskih načela prihvatljivi i vrlo bliski , ne pridajem značaj a ni prednost nijednoj od ideologija (nacizam i fašizam) kojima je zločin nad nedužnim kao osnovni i neizbježni detalj utkan u podlogu, niti klikćem liderima bezuvjetno za svaki počinjeni čin , iznova mi pojasniti što zapravo znači smisaoni pojam riječi antifašizam ?

[Domobran](#)

24.06.2009 13:17 h

Gracana13. Vrlo lijepo ste pozvali javnost: tko ima želju da se поближе neprostrano uputi u istinu prilažem pomoć u vidu komentara:

TITO - fenomen stoljeća. Kome je stalo do istine, osobito do naše hrvatske istine, taj će se potruditi i prevrnuti svaki kamen kako bi došao do te ISTINE : ZAŠTO SU HRVATSKI ANTIFAŠISTI POUBUJALI TOLIKE STOTINE TISUĆA SVOJE BRAĆE HRVATA??? Na ovo još uvijek bolno pitanje mogu odgovoriti naši antifašisti, osobito oni koji se svojim antifašizmom i danas ponose kao svraka repom.

Kada je riječ o Titi imam jedan časopis "LIFE" iz godine 1948. u kojem ima Titin intervju na više stranica sa popratnim slikama. Što je ovdje upadljivo je to kako je prevodilac sa "srpskohrvatskog" preveo na engleski Titine psovke. Tito je opsovao Boga, prevodilac to prevodi s MY GOD, što je američki novinar objasnio čitateljskoj javnosti engleskog govornog jezika, kako Tito nije komunista, kako je Tito katolik i vjernik, jer spominje ime Bog. Eto do koje mjere se je Tita kovalo u zvijezde. To su bila ona vremena koja su prošla. Sada su ova vremena u kojima otkrivamo sva njegova zlodjela. Otporaš.

[Gracena13](#)

24.06.2009 14:07 h

prevodilac to prevodi s MY GOD, što je američki novinar objasnio čitateljskoj javnosti engleskog govornog jezika, kako Tito nije komunista, kako je Tito katolik i vjernik, jer spominje ime Bog.

Na ovo mogu još dodati izreku:

"Lud zbunjenog"

A i vama imam potrebu uputiti primjedbu, tek toliko da ne pomislite da je točno ono što g.colonia.tino promišlja javno o mom osobnom stilu odmjerivosti pri verbalnom izričaju promišljanja na javno portalu.

Pitanje za vas glasi : Što je ispravno navesti kao naziv?

Otporaš ili otporaš

- a) lapsus linguae ?
- b) lapsus calami ?
- c) lapsus memoriae ?

Ne ću namjerno upisati i prijevod s latinskog pored, jer se odnosi osobno na vas (nije poželjno da uši ostalih prisutnih zamaraju se oko pitanja upućenog osobno vama, osim toga izražavam želju da dobro promislite prije nego upišete odgovor).

Gracena13

24.06.2009 14:34 h

Napomena:

Uvijek se može na lijep način divanit ?, ak' sugovornici pri razmjeni mišljenja nastoje uložiti bar nužnu dozu dobre volje, kako bi postigli što konstruktivniju podlogu za daljnji tijek rasprave o sadržaju temu, umjesto svođenja diskusije na razinu pračovjeka (kada ti ne paše odgovor, toljagom po glavi .

Gracena13

24.06.2009 16:49 h

g.Otporaš

prilažem vam link stranice na kojoj je objavljen prilog jednog od meni osobno najdražeg kolumniste na Net-u, pa kada budete mogli odvojiti trenutak slobodnog vremena potražite ovu stranicu i pročitajte temu koja nosi naslov :

HRVATSKA - KINESKI MODEL VLASTI

autor gosp.Mile Prpa

<http://amac.hrvati-amac.com/index.php?o ... Itemid=192>

Domobran

24.06.2009 18:42 h

Gracana13. Jako dobro smišljeno i postavljeno pitanje. Na vaše pitanje odgovor je ("a") lapsus linguae.

Usput Gracena13, povijesti radi želim ovdje navesti i opisati porijeklo te riječi ODPOR, koja je, naravno, postojala uvijek u hrvatskom jeziku, a koju se je stavilo u organizaciju HRVATSKI NARODNI ODPOR, koju je osnovala hrvatska državna vlada na Ivan Planini u listopadu 1944. godine kao zalaznica HOS, kojoj ja na čelu bio hrvatski generala Vjekoslav Maks Luburić. Hrvatski Narodni Odpor (HNO) je ponovno pokrenut 1951. godine, više kao vojničke naravi organizacija, koja je okupljala kako nove snage, tako isto i preživjele vojnike, za ponovno oslobodjenje Hrvatske. Poradi hrvatske državotvorne misli/ideje HNO je bio taj koji je 1964. godine pružio ruku pomirnicu hrvatskim komunistima i socijalistima i izdao PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, koja je izišla u Istarskoj "DRINI" br. 3/4 1964. Za tu poruku pet (5) godina kasnije jugoslavenska Udba ga je na zvjerski način ubila, razbivši mu lubanju toljagom, kao što su i Andriji Hebrangu smrskali lubanju o radiator u Beogradu u podrumu 1948. godine.

Poslije smrti generala Drinjanina dolazi do polarizacije u organizaciji. Jedni su htjeli nastaviti sa izvornim imenom ODPOR, dok su drugi tvrdili da je jezik živ kao riba i da se uskladjuje prema evolucije jezika, te je došlo do sastanka u Hamiltonu, Canada, 1974. godine, gdje se je odlučilo i prvobitnu riječ ODPOR izmijenilo u OTPOR. Ova organizacija HNO je službeno djelovala u emigraciji sve do saziva prve Konvencije HDZ u Clevelandu u siječnju 1990. godine. Tada su se u subotu večer 20.1.1990., dužnosnici organizacije HNO sastali u kući pok. Mladena Dedića i cijelu noć vijećali, pretresli sve moguće i nemoguće, te jednodušno i suglasno su došli do zaključka da se organizacija HNO raspusti i stavi na raspolaganje HDZ. Sutra, u nedjelju 21 siječnja 1990. godine u duplo punoj dvorani razdraganih Hrvata "Kardinal Stepinac", Pročelnik HNO gosp. Mile Boban je predao, uz stisak dviju hrvatskih desnica, (dok ovo pišem gledam u tu sliku ove dvojice Hrvata kako se za ruke drže u znak učvršćenog ugovora) organizaciju HNO predsjedniku HDZ dru. Franji Tuđmanu.

[matrixdc](#)

24.06.2009 19:41 h

Gracana13. Ne znam koliko godina imaš ali po pogledu na tvoj status imaš samo 1 godinu, stoga se ni ne čudim tvojim dvojbama. Sve odgovore imaš u Britanskoj, Američkoj Francuskoj, Talijanskoj Enciklopediji. Na koncu tebi bliže Wikipedija ti je on-line. Ispraznost lamentacije s "problematičnom" literaturom kojom barataš, meni i ne samo meni je samo naivan pokušaj izmišljanja neke nove istine ili neke njihove istine. Sad se postavlja pitanje što su čekali sve ove godine i dali je cijeli svijet lud ili su oni koji iznose ovakve "istine" ludi. Sklon sam vjerovanju da su potonji ipak ti i takvi. Razlika fašizma i nacizma ti ja tamo jako dobro opisana. Samo treba knjige uzeti u ruke.

[Gracena13](#)

24.06.2009 21:06 h

g.Matrixdc @

Gle čuda, tko se našao pozvanim da mi pere savjest?

Tko je javno upisao onu nadasve grozomornu profašoidnu izjavu?

Da je kojim slučajem Hićo živ i danas, vjerojatno bi vama ponudio vrlo visoku poziciju u njegovu radnom kabinetu.

Citat :

g.matrixdc

Izgleda da JBT nije završio posao kako treba do kraja ...

"Tko o čemu, a k o poštenju" veli izreka .

Ovo što ste vi naveli i poželjeli da se dogodi Hrvatima, osobno ne bih mogla poželjeti ni najvećem neprijatelju.

[Gracena13](#)

24.06.2009 21:22 h

g.matrixdc@

Molim lijepo, ne odgovarajte mi na pitanja koja upućujem g.Otporašu i ne zapodjevajte prepirku bez potrebe sa mnom .

Ja nisam ljubitelj priča s placa tko s kim, tko stoji u RL iza anonimnog naziva neka, niti prikupljam potajno podatke osobne o bilo kom prisutnom članu, a napose ne vršim akcije protuzakonite da se dočepam IP adrese, ne podmještam aplikacije članovima na komp . radi uhođenja kao što pojedini čine s namjerom da nanesu zlo sugovorniku.

Iznad sam vam uputila zamolbu na koju se do ovog trenutka niste oglasili tumačenjem pojma riječi antifašizam. Izvornog pojma, a ne izmišljene priče, jer vama osobno tako odgovara ili paše.

[arcanoid](#)

25.06.2009 01:13 h

matrix. Što se čeka, u čemu je problem? Ne moraš biti toliko zajedljiv. Literature ima raznovrsne a ti izgleda čitaš i prihvaćaš samo onu koja tebi odgovara. Znamo kako se nekada čitala samo podobna a danas ima i drugih izvora koji nešto drugačije tumače pa to tebi nije jasno jer si gradivo naučio po PS-u. Čovjek se uči dok je živa a za tebe to ne važi.

Ajde molim te probaj prihvatiti činjenicu kako nije sve onako kako su tebe naučili. Znaš, i ja sam nekada bio kao ti ali sam evoluirao i izvlačim iz svega ponešto. Danas daleko jasnije vidim razlike. Nije sve onako kako su nas učili jer su se sada pojavili neki drugi ljudi koji imaju što za reći za ovu ili onu stranu. Tvoja ili moja je sposobnost razlučivanja što je istina ili laž.

Interesantna je karakteristika vas crveno obojenih da svoja stajališta branite pod cijenu laganja. Krijete se pod parolom antifašizma a sam vaš komunizam je fašizam. Nema dileme, svijet se je jasno odredio po pitanju komunizma.

Razumijem da je to teško prihvatiti ali nemoj molim te biti zadnja budala.

[Domobran](#)

25.06.2009 02:06 h

arcanoid. Vrlo dobro rečeno, ali za one koji žele nešto naučiti. A ima ih koji su se začaurili u prošlost i naprosto ne žele ništa više šuti, naučiti niti saznati, osim onoga što su im drugi naturili i utuvili u mozak. Oni se drže antifašizma iako znaju da je upravo taj njihov antifašizam počinio najveća zlodjela i zločine nad nezaštićenim hrvatskim narodom. Ali ubrzo dolazi vrijeme kada će se oni početi stidjeti tog njihova antifašizma, kojega neće moći obraniti od tolikih zločina koje su počinili od Blejburga, masovnih grobnica, Marševi smrti i križnih putova ...Blago onima koji na vrijeme progledaju!!!

[matrixdc](#)

25.06.2009 07:55 h

Da zaključim. "Pravo na glupost je demokratsko pravo, a glupost, osim toga, ne bira koje će obrazovne kategorije stanovništva zahvatiti. Ako se netko znanstveno bavi jednim dijelom fizike ili matematike, to ne znači da taj išta zna o funkcioniranju društva, ali ga neznanje neće spriječiti da svima drži lekcije i da se postavlja kao moralni arbitar."

[Gracena13](#)

25.06.2009 11:33 h

Oni se drže antifašizma iako znaju da je upravo taj njihov antifašizam počinio najveća zlodjela i zločine nad nezaštićenim hrvatskim narodom.

"Pravo na glupost je demokratsko pravo, veli matrixdc.

Bravo, matrixdc, jer zna tvoj jezik(je da je rijedak slučaj), ipak ponekad i pravo izreći

[arca](#)

25.06.2009 11:37 h

matrixdc, moralna arbitraža stvar je stupnja razvijene svijesti/znanja i ne ovisi o zvanju/zanimanju. Drugim riječima, jedno isključuje drugo: tamo gdje postoji razvijena svijest/znanje, ne postoji glupost i obrnuto, neovisno o 'demokratskom pravu na glupost', zvanju, zanimanju i inim stvarima. Ili, ako netko iz neznanja drži lekcije i postavlja se kao moralni arbitar, onda je, dakako, glup, jer njegovi su horizonti ograničeni. Naravno, vrijedi i obrnuto. Dakle, preostaje ti samo zaključiti kojoj od te dvije skupine pripadaš.

[Domobran](#)

25.06.2009 12:53 h

Maks Luburić, general Drinjanin je rekao skoro prije pola stoljeća: **RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU!**

[Gracena13](#)

25.06.2009 13:06 h

matrixdc:

citat:

stoga se ni ne čudim tvojim dvojbama.

Ama , vidim ja da je "Muhamed" izuzetno tvrdoglav lik, ne pokazuje dobru volju bar na tren, ili milimetar k brdu se primaći, brdo mora k njemu.

Dr. Zoran Božić: Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

S tribine Hrvatskoga kulturnog vijeća pod nazivom Bleiburg: Komunistički zločini u britanskoj režiji, održanoj 15. lipnja 2009. u Zagrebu, donosimo izlaganje dr. Zorana Božića pod nazivom - "Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945."

Dr. Zoran Božić: Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

Svrha ovog prikaza doprinos je utvrđivanju zapovjednog lanca i sastava izvršitelja pokolja jedne šestine cjelokupnog hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945. godine. Pri njenoj su izradi rabljena isključivo partizanska vrela. Čine ih autentične tiskovine, spisi, okružnice i govori, te kao posebno vrijedan izvor, osobni iskazi svjedoka iz redova boraca jugoslavenske komunističke gerile svih zapovjednih razina. Rezultati ovog istraživanja razriješili su sve bitne nedoumice oko podjele zapovjedne odgovornosti za nikad nadmašen saveznički ratni zločin nad pola milijuna nedužnih hrvatskih građana. Oni istodobno potvrđuju iskonsko pravilo da se nikom nije uspjelo prokrijumčariti kroz povijest, pa to neće uspjeti ni jugoslavenskim partizanskim krvolocima.

Suočenje s vlastitom partizanskom istinom, najbolji je odgovor naraštajima hrvatskih i inih boljševičkih pseudoznastvenih dušobrižnika, koji od utemeljenja zlosretne partizanske jugoslavenske državne tvorevine do danas, uporno pokušavaju opovrgnuti da je Tito osobno naredio, te tijekom svibnja i lipnja 1945. na samim stratištima izravno zapovijedao pokoljem hrvatskih ratnih zarobljenika i svjetovnih uhićenika.

Pređene povijesne činjenice, moralni su šamar komunističkom profesorskom talogu s hrvatskih sveučilišta, koji i dan danas tvrdi da partizani u načelu nisu kršili međunarodno ratno pravo, niti su izvršili bilo kakav teži ratni zločin.

Spomenute akademske prostitutke i širi krug okorjelih krijumčara povijesti iz redova tzv. , u svojoj anticivilizacijskoj bahatosti grubo zanemarili mnoštvo podataka javno iznesenih u komunističkom tisku, pismenima, naredbama i govorima iz tog doba, koji govore suprotno.

Primjerice, tih je dana Vjesnik jedinstvene narodno oslobodilačke fronte Hrvatske, ne samo potanko pratio Titovo kretanje, boravke i govore, nego je ujedno opisivao i veličao masovna ubijanja ljudi bez sudske presude. Iz tekstova životinjskog sadržaja objavljenih u Vjesniku, ljudska je krv naprosto litala. Već i letimični pregled Titova kretanja nedvojbeno dokazuje da je ta krvoločna komunistička zvijer između 19. svibnja i 06. lipnja 1945. neprekidno boravila u Sloveniji i na obližnjem sjeverozapadu Hrvatske. Upravo u tom razdoblju, na tom području i po njegovoj naredbi, ubijeno je bez suda, saslušanja, pa čak i provjere osobnih podataka, između pet i šest stotina tisuća ljudi.

Kronološki gledano, Tito je već 14. svibnja u Zagrebu predsjedao sastankom Štaba I armije JA, II armije JA i Glavnog štaba Hrvatske s članovima Narodne vlade Hrvatske. Sastanku su nazočili Vladimir Bakarićem zvan Mrtvac, slovenski krvolok Edvard Kardelj zvan Bevc, te Nazor Vladeta, od prelaska na pravoslavlje 1935. poznat kao , a nakon kao boljševički ateist .

Prema svjedočenju sudionika sastanka, načelnika Vojnosudskog odjela II armije dr Gabrijele Divjanovića, glavne teme sjednice bile su:

- 1)** Osnivanje i rad komunističkih koncentracijskih logora za eksterminaciju Hrvata,
- 2)** Određivanje pravaca kretanja i etapno sprovođenje zarobljeničkih hodanja smrti,
- 3)** Pronalaženje većeg broja prikrivenih stratišta i
- 4)** Organizacija masovnog ubijanja Hrvata. Velikosrpski koljač i komesar I armije Mijalko Todorović, sredinom svibnja 1945. glavni organizator i izvršitelj pokolja hrvatskih rodoljuba u Zagrebu i okolici, pohvalio se pred vrhovnim komandantom da je po zagrebačkim stratištima .

Ništa manje radikaln, bivši Nazor Vladeta, poznat po pjesničkom geslu , zatražio je da mu se, kao i Bakariću, redovito na stol dostavlja dnevno izvješće s potankim opisom i popisom.

Iz dostupnih vrela nije bilo moguće utvrditi Titovo kretanje između 15. i 18. svibnja. No, prema partizanskom tisku u zagrebačkoj je okolici nedvojbeno boravio od 19. svibnja nadalje. U nedjelju 20. svibnja predvečer, nenajavljeno je u pratnji generala Aleksandra Rankovića i Koste Nađa ušao u Varaždin i obratio se građanima, koje su partizani strojnica i bajonetima natjerali na Kapucinski trg.

U svom govoru održanom u pripitom stanju, izjavio je da.

Nadalje, svim protivnicima svojeg režima najavio je . Tijekom dvodnevnog boravka na

sjeverozapadu Hrvatske 19. i 20. svibnja, Tito je obišao partizanska stratišta, pregledao svježe iskopane masovne grobnice i razgovarao s psihopatima koji su vršili .

Potom je 21.05. došao u Zagreb i isti dan održao govor na Markovu trgu. Vjesnik je idućih dana u podebljanim okvirima isticao izvratke kanibalskog sadržaja iz maršalova govora, pune uvrjeda i prijetnji upućenih hrvatskom narodu. Primjerice:

Slijedeća tri dana Tito je boravio u Zagrebu i njegovoj okolici, te pritom osobno rukovodio masovnim ubijanjem Hrvata. Prema svjedočanstvu časnika OZNE Dragutina Rafaja, u Karlovcu je obišao Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Dubovac i tamo zatekao tisuće Hrvata kako leže na zemlji unutar žice.

Zapovjedniku je naredio . U Sisku je posjetio sličan, no nešto manji logor Viktorovac i također naredio žurnije ubijanje uz pomoć okolnog srpskog stanovništva. U obilasku samoborskih logora i stratišta zadržao se jedno cijelo poslijepodne. U pratnji bivšeg bravara, generala OZNE Ivana Krajačića, više je puta obišao zagrebačke logore i zatvore i izrazio nezadovoljstvo sporošću . Od Krajačića i Ministra zdravstva Narodne vlade Hrvatske dr Aleksandra Koharevića zatražio je detaljan popis pobijene iz zagrebačkih bolnica, jer je načuo da je nekima pošteđen život. Spomenuta dvojica psihopata odmah su dala preživjele ranjenike pobiti u bolesničkim posteljama i drugdje, nakon čega su svom vrhovnom komandantu dostavili popis smaknutih ranjenika iz svih tadašnjih 11 zagrebačkih bolnica.

Ukupan broj ubijenih ranjenika iznosio je 4 791.

Tom iznosu nisu bili pribrojani teški tuberkulozni bolesnici poklani u Bolnici Brestovac na Zagrebačkoj Gori. Prezauzet ubijanjem Hrvata, Tito se 22. svibnja telegramom ispričao generalu Crvene armije Ždanovu što ga osobno ne može primiti prilikom njegova posjeta Beogradu, pa je gosta u zamjenu primio načelnik Generalštaba JA Arso Jovanović.

U petak 25. svibnja Tito je u Zagrebu svečano proslavio svoj navodni rođendan. Prema Divjanovićevu svjedočanstvu njegovi najbliži suradnici priredili su mu u ime rođendanskog poklona iznenađenje. Odveli su ga u policijsku zgradu u Petrinjskoj ulici i s prozora mu u dvorištu pokazali netom izručenu Hrvatsku vladu na čelu s dr Nikolom Mandićem i dr Milom Budakom, postrojenu njemu u čast.

Tito je pobjedonosno blistao osjećajući vrhunac vlastite moći. Svojoj je pratnji s ponosom pokazao ćeliju u kojoj je svojedobno bio zatvoren. Potom se odvezao na proslavu rođendana, koja je trajala dugo u noć i završila teškim opijanjem sudionika. Iduće jutro, nakon što se otriježnio, Tito je odlučio na revolucionaran način riješiti pitanje velikog broja ratnih izbjeglica zatečenih u Zagrebu i bližoj okolici. Zagreb, koji je prigodom zadnjeg prijeratnog popisa 1931. imao 185.581 stanovnika, dočekao je konac rata s preko 600.000 duša, pretežito vojnika i izbjeglica iz opustošenog dijela NDH. Nakon uzmaka hrvatske vojske u Austriju, u Zagrebu je na rubu gladi i dalje boravilo oko 220.000 svjetovnih izbjeglica.

Prema Divjanovićevu svjedočanstvu, Tito je u subotu 26. svibnja naredio i .

. Zapovjednik grada Večeslav Holjevac isti je dan prema maršalovoj naredbi raspisao okružnicu i otvorio dva prolazna logora. Manji, za izbjeglice iz užeg gradskog područja, u prihvatnoj stanici Crvenog križa kod Glavnog kolodvora, te veći, za izbjeglice iz okolice grada, u Psihijatrijskoj bolnici Vrapče. Partizanska horda je potom, usred Zagreba i ne zazirući od zgražanja javnosti, počela s pljačkom, silovanjem, nasilnim odvođenjem i klanjem ove skupine nesretnih ljudi, koju su uglavnom činili starci, žene i djeca.

Prema Svjedočenju Koče Popovića i Dr Gabrijele Divjanovića, Tito je nakon proslave rođendana na nagovor generala Rankovića naredio da se za odmazdu pobiju svi hrvatski mladići rođeni između 1924. i 1927. u gradu i kotaru Zagreb, koji nisu zarobljeni u završnim operacijama II svjetskog rata, a njegov su kraj iz raznih razloga dočekali kod kuće.

Naredba je izuzela osobe koje su pristupile jedinicama partizanske paravojske, te pojedince zdravstveno nesposobne za službu u oružanim snagama. Komanda grada Zagreba ovu je Titovu odluku uobličila u čuvenu. Tom je naredbom komanda uspjela podlo namamiti 7.800 mladića koji su se kojekuda skrivali, da se jave radi tobožnjeg. Odmah po partizanskom, izvršenom u vojnom objektu u Maksimirskoj ulici 63, mladići su stavljeni pod vojnu stražu i sprovedeni u logore Maksimir i Prečko. Odatle su noću, podijeljeni u dvije skupine, u četvero-redovima odvedeni na usiljenu hodnju smrti preko Podravine, Slavonije i Srijema u logor Kovin u Vojvodini.

Nakon neizrecivih zvjerstava izvršenih putem, u Kovin ih je živih stiglo 2.200, a u Zagreb se vratilo svega 58. Vjesnik je u nedjelju 27.05. donio vijest, bolje reći rukovodi pokoljem Hrvata širokih razmjera, koji je upravo tada bio u punom zamahu. Vodnik OZNE i sudionik pokolja u okolici Krapine, a kasnije pokajnik Mladen Šafranko, osobno mi je svjedočio da je Tito dan, dva nakon svog rođendana obišao zatvor OZNE u Krapini, logore u Mirkovcu i Oroslavlju, te stratišta u Đurmancu i na Maceljskoj Gori. Ovaj se posjet mogao dogoditi isključivo između 26. i 28. svibnja. S udaljenosti od kojih 300 m Tito je promatrao ubijanje skupine od 500 do 600 nezakonito uhićenih svjetovnih osoba. Prema njegovoj naredbi svi su ubijeni sjekirama. Potom je prišao jami i naredio da se na tijela, koja su se još uvijek micala, nagrne zemlja.

Prema partizanskom tisku, Tito je 28. svibnja otišao iz Zagreba u Ljubljanu, gdje je istog dana održao brojno posjećen govor. U njemu se neuvijeno i pobjedonosno pohvalio: Prema svjedočenju borca pratećeg bataljona Franca Sečena, putem je obišao stratište u rudniku Barbarin rov na brdu iznad Laškog i stratišta u Trbovlju, gdje je izrazio zadovoljstvo metodologijom ubijanja. U rudniku su žrtve, nakon serijskog vezanja žicom, žive bacali u okomita rudarska okna i potom su za njima ubacivali potpaljeni dinamit. Prema svjedočanstvu Milovana Đilasa, Tito je u Ljubljani 28. svibnja, nakon govora i cjelodnevne proslave pobjede partizanske paravojske, mrtav pijan osobno naredio otvaranje novog masovnog stratišta na Kočevskom Rogu, koje je trebalo ubrzati spomenutih preostalih 200.000 zarobljenih. Tito pritom nije razbijao glavu utanačenjem bilo broja, bilo načina odabira zarobljenika i uhićenika za smaknuće na Kočevskom Rogu.

To je pitanje prepustio svojim partizanskim životinjama.

Odabir i broj žrtava kočevskog pokolja bili su stoga, kao dio tada široko razmahane stihije masovnog ubijanja, nasumični i slobodno improvizirani od Titovih krvoloka. Samo mjesto pokolja, pijani je maršal odabrao na savjet Franca Leskoška Luke i Borisa Kidriča, svojedobno zapovjednika i politkomesara tzv. Glavnog štaba Slovenije, te Ivana Mačeka Matije, načelnika OZNE za Sloveniju. Sva trojica pozivnih ubojica, odlično su poznavali bespuća i pećine Kočevskog Roga, jer su se upravo u njima skrivajući neotkriveni održali cijelo vrijeme rata. Tito je tada u Ljubljani i okolici proboravio cijeli tjedan, odnosno razdoblje od 28. svibnja do 02. lipnja, kada se vratio u Zagreb i primio izaslanstvo katoličke crkve na čelu s biskupom Salis-Sevisom. Upravo tijekom tog boravka u Sloveniji, točnije 01. lipnja, Tito je prema svjedočenju partizanskog koljača Jure s visokim partijskim i vojnim izaslanstvom obišao klaonicu na Kočevskom Rogu u vrijeme najžešćeg ubijanja ljudi.

Nakon jednodnevnog boravka u Zagrebu 02. lipnja, Tito je nenajavljeno 03. lipnja ponovno otišao u

Sloveniju i konspirativno se krećući, susreo s maršalom Crvene armije i zapovjednikom ukrajinske fronte F.I. Tolbuhinom, te ga pritom odlikovao ordenom. Vjesnik nije naveo mjesto i vrijeme susreta, no izvijestio je. Svjedok Sečen tvrdi da je Tito uistinu obišao okolicu Celja, no prvenstveno klaonicu ljudi koja je radila punim pogonom. To su bili eksterminacijski logori Bezigrad i Teharje dupkom puni zarobljenika i uhićenika, te okolna stratišta. Tito je isti dan obišao logor i šumu Tezno kraj Maribora. Sečen navodi da nikada u životu nije vidio ništa slično.

Tito je naredio da se jame zatrpaju čim prije, ako treba i uz uporabu strojeva. Idući se dan ovaj komunistički krvolok opet pojavio u Zagrebu, gdje je boravio dva dana. U ponedjeljak 04. lipnja primio je zagrebačkog nadbiskupa Stepinca, a u utorak 05. lipnja Papinog izaslanika Marconea. U utorak ujutro Tito je posjetio partizanske ranjenike u Vojnoj bolnici Rebro, gdje se zadržao preko 2 sata. Pritom se zanimao je li bolnica do kraja očišćena od. Zapovjednik Vojne bolnice Rebro, partizanski kapetan dr. Julius, svom je maršalu podnio slijedeći prijavak. , pri čemu je vjerojatno mislio na jamu Jazovku.

Odmah nakon posjeta Rebru, Tito je u pratnji generala Rankovića otišao u Bjelovar, gdje je prvo posjetio Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Bjelovar i stratište Lug, a potom skupinu ubojica počastio pićem u hotelu Grand. Bjelovarski je logor bila važna postaja u hodnjama smrti i vrhovni je zapovjednik osobno izdao potrebna uputstva za što djelotvornije odvijanje kanibalskog pokolja Hrvata. Tito je potom iz Bjelovara pravcem današnje podravske magistrale krenuo prema Osijeku. Kolona vozila je uz rubove ceste stalno nailazila na nepokopane, unakažene ljudske leševe, zaostale iza prolazaka hodnja smrti. Vozila su u nekoliko navrata obišla četveroredove izglednijih i krajnje iscrpljenih, polugolih ljudi, koji su se usporeno vukli cestom pod partizanskom stražom. Prema kazivanju generala Koče Popovića, od 09. svibnja nadalje, samo na relaciji Bjelovar-Kovin, u pokretu je istodobno bilo 26 ešalona ratnih zarobljenika i uhićenih civila, a svaki je brojio od 3 do 5 tisuća ljudi. Tim je pravcem tijekom dva mjeseca, ususret pomno razrađenom stroju za ubijanje, prošlo 200.000 ljudi, od kojih je rijetko tko preživio.

U poslijepodnevnim satima 05. lipnja, pretekavši kolone iznemoglih Hrvata koje je poslao u smrt, Tito je nenajavljeno ušao u Osijek i posjetio ranjenike u vojnoj bolnici Tvrđa. Istog je dana noćio na nepoznatom mjestu u Osijeku. U srijedu 06. lipnja rano ujutro, obišao je veliki logor u Kovinu i nakon toga se skrasio u dvoru srpskih kraljeva u Beogradu. Vjesnik je prigodom završetka kanibalskog razdoblja između 19. svibnja i 06. lipnja 1945., tijekom kojeg je Tito izravno zapovijedao pokoljem cvijeta hrvatske inteligencije i mladosti, donio kratku vijest.

Najzorniji prikaz Titove uloge u pokolju hrvatskog stanovništva tijekom proljeća i ljeta 1945. pružio je general Koča Popović, u svjedočanstvu izrečenom nakon što je pao u Titovu nemilost i bio lišen svih partijskih i državnih dužnosti. Popović tvrdi da je Tito rukovođenje svim važnim političkim i vojnim zadaćama uvijek čvrsto držao u svojim rukama i nikada ga nije prepuštao svojim suradnicima. Takav je odnos imao i prema zahtjevnom i složenom pothvatu eksterminacije Hrvata, Nijemaca, Mađara i Šiptara koncem II svjetskog rata. Tito je tih dana s najpovjerljivijim suradnicima satima sjedio nad zemljovidima zarobljeničkih, naredbama za otvaranje stotina logora i planovima za što djelotvornije i što okrutnije ubijanje svojih političkih i klasnih neprijatelja. Prema Kočinom navodu, maršal prema svojim žrtvama, kako iz neprijateljskih, tako i vlastitih, komunističkih redova, nije osjećao nikakvu sućut.

Bio je teško poremećena ličnost, kojoj dostojanstvo i životi ljudi nisu značili ništa. Bolesno je uživao gledajući krvoločno mučenje ljudi i sam čin gašenja ljudskih života. Tito se više puta javno hvalio kako je pokolj Hrvata izvršen 1945. njegov doktorat znanosti na univerzitetu komunističke revolucije, čime je javno preuzeo vrhovnu zapovjednu odgovornost za taj zločin bez zastare.

Pri njegovom izvršenju nitko nije evidentirao imena i broj ubijenih ljudi. Jednostavno rečeno,

zemljom su se valjale kolone iznemoglih zarobljenika i uhićenika, te punile zatvore i logore.

Ubijanja su bila svakodnevna uz nastojanje da ih se pobije što više u što kraćem roku. O metodologiji nitko nije vodio računa i ona je bila prepuštena izvršiteljima.

Pored osobnog izdavanja brojnih naredbi za, te javnog preuzimanja vrhovne zapovjedne zločinačke odgovornosti, Tito se nije libio javno pohvaliti i brojnošću pobijenih 1945. godine.

Ona prema službenom partijskom izvješću iz 1952. iznosi 586.000 ljudi. Unutar tog broja preko 500.000 žrtava činili su Hrvati. Uz svog vrhovnog zapovjednika i vrh zapovjedne piramide, dobro su poznati i neposredni izvršitelji tog genocida. To su bili tadašnja tzv. Jugoslavenska armija, postrojbe KNOJ-a i OZNE, organi „narodne vlasti“ zvani Narodno oslobodilački odbori i njihovi odsjeci unutrašnjih poslova, te mnogobrojno srpsko stanovništvo, koje je prema Titovu napatku dovedene hrvatske uhićenike ubijalo s posebnom nasladom, u velikom broju i iznimno okrutno. Istaknute komunističke ubojice, od maršala Tita pa do Pavla Lovasića, vlasti Republike Hrvatske su, poput jugoslavenskih, izdigle na i njihovim imenima prozvale ulice, trgove i parkove, kako bi udruženim snagama, **plešući Kozaračko kolo**, nastavili s ruganjem žrtvama hrvatskog genocida izvršenog prije šezdeset godina. Ni jedan od dostupnih počinitelja tada izvršenog ratnog zločina protiv hrvatskog naroda nije podvrgnut kaznenom progonu. Sadašnji najviši hrvatski državni dužnosnici pljuju po neoznačenim grobištima partizanskih žrtava daleko bogohulnije od svog uzora Josipa Broza Tita.

Dr. Zoran Božić

http://hakave.org/index.php?option=com_mment12760

Nakon što prostudirajte članak, imate međ' prvima čast i priliku da mi pružite savjet kako da se i čim prije na što bezbolniji način riješim umne patnje oko možebitnih dvojbi.

Gracena13

27.06.2009 11:16 h

g.Otporaš

Kada sam vam postavila pitanje o ispravnosti navođenja riječi Otporaš ili Otporaš bilo je to s svrhom i razlogom da si pokušam razjasniti zašto ste započeli pisati o ovoj tematici kako sam vam već ranije navela osvrćući se isključivo na lik Luburića, a ne da zadovoljim ljubopitljivost o vama osobno.

Tema je **Ustaštvo i Hrvatska**, slijedom toga, a na temelju vaših priloga i dodatnih opaski, pitam vas što bi se po vašem mišljenju odigralo s NDH, odnosno kakva bi joj bila daljnja sudbina pod palicom Sovjeta, da je kojim slučajem general Drinjanin iliti Luburić poduprt i udružen s sovjetskim trupama uspio prvi umarširati u Zagreb, umjesto Pavelića, udruženog s zapadnim saveznicima da je kojim slučajem prihvatio na vrijeme njihovu ponudu ?

Citat:

Pavelić je odbio Staljinovu ponudu (u dva navrata) da prizna NDH, pod uvjetom da dopusti nesmetan prolaz sovjetskih trupa preko Hrvatske do Ljubljanskih vrata.

Nakon toga je došlo do strašne bitke na Batinoj skeli, gdje je Kosta Nadj rušio sa sovjeticima - Hrvatsku, a na Dravogradu još i klaio hrvatski narod na osobnu Titovu zapovijed, jer su se drznuli ići na stranu - 'klasnog neprijatelja', tj. Zapada!

Uzalud je tražiti podne u ponoć i objašnjavati pokolj na Bleiburgu u ikojem drugom smislu osim - drznuli su se ići skupno na stranu 'klasnog neprijatelja'!

Hrvatska nacija bila je kažnjena po Marxovom proročanstvu: na Bleiburgu je dokazala da je 'kontrarevolucionarna'.

Na osobnu Titovu zapovijed, poubijano je na desetke tisuća bjegunaca pred „proleterskim“ brigadama a da ih nitko nije upitao ni kako im je ime.

Britanci to savršeno dobro znadu!

Da Tito nije popustio u Trstu i oko Trsta, Pavelić bi se vratio sa Saveznicima u Hrvatsku, a Luburić sa sovjetima takodjer.

Koji bi prije stigao u Zagreb, to nije teško pogoditi. A mi bismo izginuli tukući se izmedju sebe za - tudji račun.

Stoga je igra Zapad-Istok ostala na nultoj točki: Tito je nakon dogovora s banom Subašićem bio dvoličan: ostao je komunist, ali i na raspolaganju Anglosaxonaca. Glava u Moskvi, trbuh u Londonu.

Tko će dulje izdržati.

-2015 05:08 [#322](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRVI KORAK - EDITORIAL "DRINA" U SLUŽBI HRVATSKE DRŽAVE

Editorial "DRINA"

Apartado 5024

MADRID ::: ESPANA

"P R V I K O R A K"

Hrvatski vojnici!

Danas, 3. veljače. g., niže potpisani legalizirali smo pred odnosnim španjolskim vlastima statute "DRINE" - dioničkog društva za promicanje hrvatskog tiska. Potpisani su po nama i po našim španjolskim prijateljima ([tko je imao priliku pročitati knjigu Pisma Vjekoslava Maksa Luburića, mogao je tu, u toj knjigi i u tim pismima pronaći da general Drinjanin piše o Španjolcu, Fray Padre Oltra Miguel Hernandez \(1911.1982\), jednom velikom i dobrom prijatelju Hrvata. To bi mogao biti taj španjolski prijatelj o kojem se ovdje govori, . mo. Otporaš](#)) dokumenti o postanku i radu "DRINE", te je, među ostalim, nedvojbeno i zakonski ustanovljeno, da je "DRINA" vlasništvo Vaše, tj. hrvatskih bojnika i hrvatskih emigranata u slobodnom svijetu. Time je stavljena točka na pripremni rad i ovim okružnim pismom mi Vas pozivamo, da nas moralno i materijalno pomognete u izvršenju onog dijela našega sveopćeg plana, kojeg nazivamo **"P R V I K O R A K"**.

1.) Editorial "DRINA" je djelo Vaše. Kao što smo vas nekada zvali da za svoju Domovinu dadnete svoj obol krvi, tj. DIONICU KRVI, mi smo Vas pred nekoliko mjeseci pozvali, da dadnete i svoj obol u ZNOJU, svoju DIONICU ZNOJA. Mi smo bili sigurni u hrvatske vojnike i ostale rodoljube, jer oni, koji su bili voljni dati svoju krv, uvijek će biti voljni dati i sve ostalo. Bili smo uvjereni u svijest hrv. vojnika i hrvatske emigracije, uopće. Hvala Vam na povjerenju i na svijesti. Tri su "DRINE" već izišle, kao i desetak okružnih pisama i još neke stvari za Domovinu, - a četvrta "DRINA" se dovršava, a peta sprema. I još mnogo toga. Prema tome su i opipljivi rezultati Vaše žrtve, a mi se nadamo u Vašu svijest i u Božiju pomoć, da ćemo uskoro moći obaviti i dio plana "**PRVI KORAK**", a onda redom, vojnički, staloženo, i ostale "korake", pa i onaj zadnji, a to je sprovođenje hrvatskog narodnog ustanka u porobljenoj Domovini.

2.) Mi smo se savjetovali sa velikim brojem hrvatskih zapovjednika; hrvatskih časnika, dočasnika i vojnika, kao i velikim brojem slobodnih građana civila, najraznijih političkih i ideoloških smjerova. Kako iz Domovine, tako i iz emigracije stiže nam jednodušno mišljenje, da bez odlične **HRVATSKE VOJSKE**, bez oružanog ustanka i borbe, nema nama ni slobode, ni života, pa ni same časti. Dok i mali, neznatni pa i poludivlji narodi postižu svoju slobodu i međunarodno priznatu državnu i nacionalnu nezavisnost, stari hrvatski narod, baštinik tisućgodišnje kulturne tradicije, ostaje u dvostrukom ropstvu: tijelo mu je sapeto u okove beogradskog velikosrpstva i jugoslavenske državne ideje, a duša u okove bezbožnog komunizma.

Politički događaji krajem godine 1961. u redovima hrv. politike dokazali su, da naša politika, tj. naše političke stranke, ne samo da nisu kadre sprovesti djelo oslobođenja iz dvostrukog ropstva, nego da na to uopće i ne misle, jer niti su osjetile zov krvi i duha iz Domovine, niti su pokušali uopće izići pred slobodni zapadni svijet sa programom, koji bi bio u isto vrijeme i državotvoran i prihvatljiv po svijetu. Zato mi, hrvatski vojnici, svjesni odgovornosti i poznavanja, uzimamo sudbinu Domovine u svoje ruke.

3.) Mi hrvatskim vojnikom smatramo svakog hrvatskog sina, koji je sposoban za oružanu borbu. Hrvatska Vojska mora biti oružani dio svog naroda, koji će uz djelatno sudjelovanje svih narodnih snaga, preuzeti na sebe zadaću koja joj pripada: oslobođenje svoje Domovine i čuvanje reda i sigurnosti Države iza oslobođenja.

Hrvatski vojnik, zato, mora biti svaki hrvatski građanin, koji na vojničku dužnost bude pozvan. To je načelna stvar, pa zato se hrvatskim vojnikom smatra svaki građanin, koji je bilo gdje, bilo kada, bilo u čijoj vojsci, bilo pod kakovim okolnostima, služio u miru i ratu, ili je to pozvan učiniti. (Svakako se ovdje treba spomenuti generala HOS-a Domovinskog rata Antu Gotovinu, naravno i sve druge, koji su svoje vojničko znanje stekli u francuskoj Legiji Stranaca itd., mo. Otporaš) tako je to i u svim civiliziranim državama, tako je to svuda po svijetu, tako je to, nekada, bilo i u Hrvatskoj Državi. To je norma, zakon, običaj i potreba, pa se iz toga nitko ne može izvući.

4.) Mi unaprijed i načelno nikoga ne isključujemo. Mi to i ne možemo, niti smijemo učiniti, jer bi time ne samo nanijeli uvredu isključenjem, nego bi učinili i zločin protiv interesa hrvatske oslobodilačke borbe, protiv Domovine, koja nas sve zove i treba. Radi nesretnih prilika u našoj politici, radi teškog geopolitičkog smještaja našega prostora i radi skrajnjeg egoizma naših mnogobrojnih susjeda, mi smo kroz našu povijest bili križari i janjičari, krajišnici i panduri, legionari i askari, domobrani i ustaše, partizani i zaštitari.

Ali, sada već u atomsko doba, zaista je već došlo vrijeme, da budemo samo i jedino HRVATSKI VOJNICI, u službi hrvatskih strateških i političkih ciljeva, sa hrvatskim oznakama, hrvatskim zapovjedništvom i hrvatskim i božijim blagoslovom. Nas je premalo, a da uređujemo svijet, ali nas je upravo dosta da oslobodimo svoju zemlju, povratimo čast našim stjegovima, i osiguramo slobodu

i sreću svom narodu. Zato nikog ne isključujemo, jer će svi trebati. Treba samo svakoga postaviti na mjesto, gdje može biti koristan svojoj Domovini.

5.) Mi nismo "pučisti". Mi ne mislimo imitirati nikoga iz hrvatske ni strane političke pozornice. Mi ne možemo biti "pukovnička liga". Mi smo "hrvatski militaristi". Mi se ne mislimo igrati diktatora, ni diktatorčića. Mi nismo neka nova ni stara stranka. Nismo ni nastavak ijedno pokreta, ideologije, organizacije. Nas ne veže nikakva osoba, grupa osoba, ni bilo kakovi javni ili tajni politički program. Mi nismo ni u čijoj službi, mi nemamo obveze prema nikome. Mi se ne mislimo vezati za rep bilo kome. Nas ne vode osobne ambicije. Mi želimo samo i jedini služiti ideju oslobođenja i očuvanja Države. Hrvatski vojnici nisu zatajili ni 1914., ni 1918., ni 1928., ni 1941., pa ni 1945., jer smo u svim tim poviestnim zgodama bili spremni dati život na Oltar Domovine.

Ako smo, ipak, stigli u ropstvo i u Bleiburg, bilo je zato, jer smo dobili zapovijed od svoje Vlade i vrhovnog zapovjedništva, da se predamo zapadnim saveznicima. Tada su bile pogažene naše zastave, tada oskrvnuti grobovi palih, tada su heroji vezani žicom i poklani kao janjci. I zato: više nikada hrvatski vojnici nećemo prepustiti nikome drugom svoju sudbinu!

6.) Mi nismo došli na zapad zato da spašavamo naše glave. Mi smo te glave davno založili i samo čekamo priliku, da pošteno i korisno iskupimo naš zalog. Ljubav za Domovinu natjerala nas je, da ispitujemo i razloge našega pada. Tako smo došli do uvjerenja, da i na nama ima grijeha za naše jade. Ako budemo sve krivnje svaljivali na zapadne saveznike, a pri tome ne budemo imali pameti i hrabrosti uvidjeti i vlastite pogreške, koje se djelomično na zapadu priznaju, a pokazuje se nešto i volje, da se pogreške isprave.

Zato i hrvatska politika mora ispitati svoju savjest. Mi se neizmerno veselimo kada čujemo Dra. Krnjevića, da će i On zgrabiti pušku u ruku i pohitati u hrvatsku boriti se, ali mi bi bili još sretniji, ako Njegova stranka DANAS oda počast onima, koji su god. 1941. tu pušku uzeli u ruku i pali u vršenju te dužnosti. Mi smo sretni da čujemo; postoje organizacije, pokreti i stranke, koje u riječima nikome ne daju preda se, ali bi bili sretniji, kada te riječi ne bi izgovarali ljudi, koji su god. 1941. dezertirali, ([To smo već toliko puta čuli danas u Hrvatskoj prilikom predsjedničkih izbora i prosvjeda hrvatskih invalida kako danomice prigovaraju i spočituju onima koji su dezertirali Domovinski rat 1991-1995 u borbi za oslobođenje Hrvatske od jugoslavenskog ugnjetavanja hrvatskog naroda, mo. Otporaš](#)) proglasili se talijanskim državljanima i dočekali Ruse u Beču sa cvijećem i šljivovicom. ([Moglo bi se reći da ovdje general specifično misli na dra. Andriju Ilića iz Londona. Čitajući generalova pisma iz kojih se saznaje da je dr. Andrija Ilić dok je živio u Madridu bio Luburićev tajnik u organizaciji Hrvatskog Narodnog Otpora i da su bili uski suradnici i dobri prijatelji, te da je isti dr. Andrija Ilić bio vjenčani kum generalu Masku Luburiću 19 studenoga 1953. godine, mo. Otporaš](#)) Mi bi bili sretni, kada bi se zaista skupljalo nove vitezove, a ne rastjeravalo ono malo preživjelih, koji su zaista bili na svom mjestu "kad je grmilo".

7.) Mi se ograđujemo od sve vrsti vjerskih ispada. Mi osuđujemo sve vrsti vjerskih nesnošljivosti. među hrvatskim vojnicima nije nikad bilo, nema danas, i sve ćemo učiniti, da ne bude problema vjerske naravi. Mi uopće i ne razumijemo kako do toga može i doći među braćom i u ova zla vremena. To samo može želiti dušmanin, neprijatelj i Hrvatske i Krista i Allaha! Mi bez kompleksa govorimo o Kristu i Allahu, mi smo vjernici i vjerujemo, da treba ići putem, kojeg su nam ostavili veliki ljudi, umovi, vjernici i patrioti.

"DRINA" će ostati vjerna ideji snošljivosti, ljubavi, odanosti bez rezerve Bogu i Vjeri, i mi molimo i ostale, da razmisle o svemu, jer moraju, ako iskreno misle, doći do uvjerenja, da sloboda jednih prestaje tamo, gdje počima sloboda drugih, - a ako se ova izgubi, gubi se, za sve, a ne samo za jedne! Ima danas mnogo i pravoslavniha i židova, koji se nisu u komunističkoj Jugoslaviji bojali napisati da su pravoslavci Hrvati, da su židovske vjere a hrvatske narodnosti, i to potvrđuju službeni

komunistički izvori. Eto, na razmišljanje duhovnoj djeci nadbiskupa Šarića i reis - uleme Čauševića!

8.) Jedan stari borac ovako definira rad "DRINE": "Drina" je naš top, a njene stranice su šrapnele. Top - tiskara je dobro smješten u zemlji generala Franka, koji je pobijedio međunarodni komunizam topom i istinom. Prvi pogodci ukazuju na uspjeh. A svi ste Vi "osmatračnica", pa gdje vidite, da nismo pogodili, a Vi ispravite naše kalkulacije. Mi smo voljni prihvatiti razloge. Svi smo sudionici jednog pohoda, svi se žrtvujemo za isti ideal, za istu Hrvatsku. Ona je jedna čarkarima i generalima! Neka svatko izvrši svoj dio. Mi smo mašina, stroj sastavljena iz stotine tisuća svjesnih dijelova, zato da mašina može dobro djelovati, svaki svjesni dio mora biti u stanju. **"PRVI KORAK"** počimlje današnjim danom i mi smo uvjereni da pišemo jednu zlatnu hrvatske vojne povijesti. Mi zato živimo. Taj rad daje značenje našem životu, daje mu smisao. pripreme su završene, uđimo smjelo u prvi dio plana nađe akcije. Uspjeh ovisi o svima. Šta može Vojska bez duha? Bajunete su nošene ne samo rukom, nego i duhom. Šta je Vojska bez generala? Šta su generali (ako su, mo.) ostavljeni od svojih vojnika? Šta su Vojska, Borci, Generali bez plana rada? Šta su svi, ako nije dobro postavljen cilj?

9.) Znamo, da će i opet biti prigovora, da radimo na svoju ruku. Znamo, da će biti predbacivanja sa strane političara. Ali još jednom:

a.) neka hrvatski političari stvore HRVATSKO NARODNO PREDSTAVNIČTVO, (a poznato je da je upravo te godine 1962. u New Yorku osnovano Prvo Hrvatsko Narodno Vijeće, kojem je bio prvi predsjednik dr. Ibrahim beg Džinić, a ideju je lansirao general Drinjanin, mo. Otporaš) ili bilo kakav forum, i neka postave osobu ili osobe, Odbor, za vojničke poslove i tada će se uvjeriti, da smo mi stegovni, poštteni i požrtvovani vojnici, koji jedva čekamo, da nam hrvatska politika dokaže, da nam ima tko zapovijedati, i da nas ima tko u svijetu predstavljati, da nam ima tko davati ciljeve, bodriti nas i braniti nas pred svijetom.

b.) mi će mo, tada, postaviti temelje budućej hrvatskoj vojsci, organizirati njene zakone, pravilnike, vježbovnike, stručne i administrativne odsjeke i rješavati tehničke probleme. Tada će mo postrojiti i odjele, koji će voditi brigu o tome, da se među nas ne uvuku neprijateljski agenti, da se poštteni borci ne tjeraju u očaj i oduzimanje im se čast po stranačkim kortešima, koje nismo vidjeli tamo, gdje je trebalo dokazati svoju povezanost.

A tako dugo, nas ne će s puta svratiti, jer ne želimo, da se ponovi ni Odesa ni Bleiburg. (Odesa je mjesto gdje su srpski vojnici po završetku prvog svjetskog rata poubijali nekih petnaest (15) tisuća Hrvata koji su bili pripadnici vojske Jugoslavenskog Odbora, mo)

10.) Mi Vas pozivamo, da izgrađujete svoja društva, svoje stranke, svoje pokrete, da svaki slijedi osobu, program ili skupinu, koja mu je najbliža. Ali da ne zaboravi, da HRVATSKA VOJSKA mora biti samo jedna: bez razlike na vjersku pripadnost, pokrajinu, stranku ili ideologiju. **HRVATSKA DRŽAVA JE JEDNA I ZATO HRVATSKA VOJSKA MORA BITI JEDNA!**

Mi će mo u tom pravcu nastaviti i voljni smo sve od sebe dati, pa i život, da se postave zdravi temelji **HRVATSKOJ VOJSCI!**

Tako nam Bog! pomogao!

U madridu 3. veljače 1962.

general Drinjanin v.r.

pukovnik Ibrahim vitez Pjениć v.r.

TISAK EDITORIAL "DRINA"

Posljednje uređivanje od Bobani : 13-01-2015 at 14:56

14-01-2015 04:20#323

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Dragi naš MAKSU, Hrvatski Generale,

O Tebi se je više govorili, pisalo i napisalo u zadnjih sedam desetljeća i više nego o ijednom drugom Hrvatu koji je sudjelovao u stvaraju NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE. O Tebi će se još mnogo i mnogo govoriti i još više pisati sve dotle dok se ne iznesu sve činjenice, svi dokumenti i sve ono što si Ti radio za Hrvatsku a i protiv Hrvatske.

Ja ću u sažetom obliku nastojati iznijeti neke nepoznanice iz Tvojega života kako bi se popunila ona praznina koja je još uvijek nazočna kod mnogih Hrvatica i Hrvata. Ni ovo što ću iznijeti za sigurno neće biti zadnja nepoznanica, ali za sigurno hoće pomoći nadopuniti onaj vakuum za kojega mnogi Hrvati nisu znali, ili su ga namjerno mnogi prešućivali. Naravno da će u ovoj **ČESTITKI ZA STOTI ROĐENDAN VJEKOSLAVU LUBURIĆU** biti ponekih i ponavljanja.

Među slavnim imenima hrvatskih vojskovođa, počevši od Ljudevita posavskoga, Domagoja, Borne, Tomislava, Zvonimira, Krešimira i Svačića, Zrinjskih i Frankopana, Bakača i Hrvoja Vukčiuća Hrvatinića, Kosače, Berislavića, Kotromanića, Rizvanbegovića, Husein Bega Gradašćevića, Bana Jelačića, pa sve do novih i najnovijih: Kvaternika (**Rakovačkog, mo. Otporaš**) Brojevića, Dujića, Alagića, Osmana Pačariza, Francetića, Bobana, Gotovine, Markača i tisuće drugih, stoji ime našeg hrvatskog Viteza Vjekoslava Luburića - Maksa - Generala DRINJANINA.

Danas je 6 ožujka 2013. Točno sto (100) godina od Tvojeg rođenja. Rodio Si se 6 ožujka 1913. godine u selu Humac pokraj Ljubuškoga od oca Ljube i Majke Marije, rođene Soldo. Tvoji roditelji su imali četvero (4) djece iz prvog braka. Ne znam točno tko je bio prvi, drugi, treći i četvrti, ali kako sam saznao imao si sestru Miru, i još jednu sestru koja se je, mlada od 15 godina, utopio u rijeku Neretvu. Imao si brata Dragutina koji je bio konobar i radio u Vinkovcima. Ne znam njihove datume i godine rođenja, ali se radi na tome da se i to pronađe.

Tvoji roditelji su bili imućni, kako si Ti više puta spominjao u Tvojim opisima i PISMIMA. Srpski žandari su Ti oca ubili pred Božić 1918. godine, koliko se do sada zna. Od tada Tvoja Majka sa "čoporom" dječice siročadi, kako si Ti to rekao u Tvojem govoru Hrvatima za proslavu dana hrvatske državnosti Desetoga Travnja 1968. godine, bez mirovine i posla jedva je proživljavala.

Majka Ti se je preudala za Jozu Tambića s kojim je imala još troje (3) djece, Nada, Zora i Tomislav. Tomislav je bio u PTS. Ne znam točno godinu preudaje, ali se radi i na tome da se pronađe. Nada Tambić, polusestra Maksa Luburića, je rođena 4 kolovoza 1926. u Livnu, odakle joj je otac Jozo bio, ili je tu živio i poslovno bio zaposlen. Nada je bila udata za Dinka Šakića, zeta Maksa Luburića. Tomislav Tambić, Maksov polubrat, je bio vojnik NDH u PTS. Zora Tambić, polusestra Maksa Luburića je bila udata za pukovnika HOS Jakova Džala. To je što sam ja mogao pronaći iz Maksovih pisama, časopisa DRINA i novine OBRANA. Jedna osoba mojeg velikog povjerenja radi

na tome da prikupi i najmanje podatke o hrvatskom DIV/JUNAKU generalu Drinjaninu.

Vjekoslav Luburić je imao od svojih prvih mladenačkih dana težak, buran i tegoban život. Pučku školu je završio u Ljubuškom a gimnaziju u Mostaru. Kao đak prednjačio je kako bistrinom uma, tako i energijom hrvatstva. Zbog svojeg istaknutog hrvatstva mnogo puta je dolazio u sukob s školskom upravom, gdje su najviše bili učitelji i profesoru srpske narodnosti. Na konci je bio izbačen iz škole. Kako se može saznati iz Njegovih opisa iz DRINA prve epohe, tj. DRINA koje su izlazile od 1951 pa do razlaza sa Poglavnikom 1956 godine, On je proputovao cijelu Dalmaciju, Išao na Korčulu posjetiti ujca i tetka. Odatle je došao u Zagreb. Tu je saznao za Ustaški Pokret i da se u Mađarskoj Ustaše treniraju i pripremaju za oslobođenje Hrvatske. Pronašao Je neki posao i radio kod jednoga čovjeka u vinogradu. Odatle je Vjekoslav Luburić otišao u Somobor, blizu mađarske granice, raditi kod jednog starog obožavatelja Starčevića. Tu je ispitao mogućnosti kako se prebaciti u Mađarsku. Uz velike muke i opasnosti On je konačno uspio doći u Mađarsku. Ubrzo je doša kod svojih Ustaša na Janka Pustu. Nisam za točno mogao saznati koje je to godine bilo; ili 1930 ili početkom 1931. Sve što sam do sada mogao pronaći iz Njegovih osobnih opisa je to da je pisao da je bio skoro među prvima. Zna se da je Poglavnik iznajmio jedno veliko imanje za vježbanje i treniranje Ustaša blizu jugoslavenske granice, i da je to imanje ostalo poznato kao JANKA PUSTA. Također se zna da je to imanje iznajmljeno 1930 godine. Tu na Janka Pusti Jure Francetić je Vjekoslav Luburiću dao konspirativno ime MASK, a On njemu, Juri Francetiću LASLO ili LAZLO. Ovaj izvor je Iz knjige CRNA LEGAIA, JURE I BOBAN. Od tada Vjekoslav Luburić je javnosti najviše poznat kao Maks.

Proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske Desetoga Travnja 1941., Vjekoslav Luburić, Maks, se iz Mađarske vraća u Domovinu i odmah se stavlja hrvatskim vlastima u službu. Kao istaknuti i dobro izvježbani borac, hrabro se bori protiv neprijatelja hrvatskog naroda i neprijatelja mlade Hrvatske Države. Za nesebičnu hrabrost On neustrašivo vodi svoje vojnike na mnoga ratna poprišta. Istakao se je sa svojim jedinicama u mnogim ratnim okršajima, a jedno od njih je najpoznatije Ljevče polje kod Banje Luke. Dobio je mnoga vojnička odlikovanja.

Odlukom hrvatskog političkog vodstva Vlade NDH On se povlači sa svim snagama HOS i mnogim civilima prema Austriji. Tu u Austriji, malom a za Hrvate vrlo poznatom mjestu Bleiburgu hrvatska vojska se je predala saveznicima, a ova ih je, nepoštivajući Ženevsku Konvenciju iz 1929. godine prema zarobljenicima, izručila Titinim partizanima. Za ostalo se zna, da ovdje ne ponavljam.

General Vitez Luburić se ne predaje nego se vraća sa skupinom svojih vjernih vojnika i nastavlja borbu protiv okupatora Hrvatske. Godine 1947. u jednoj od tih borba bude ranjen u koljeno. Rana se proširila do tog stupnja da se nije moglo dalje. On, general Luburić, odlazi u Mađarsku kod svojih starih prijatelja, preko kojih se je uspio izliječiti.

Preko Austrije On dolazi u Francusku. Tu je radio u jednom rudniku, zaradio malo novca, da bi 24 listopada 1948. godine prešao francusko/španjolsku granicu i došao u Španjolsku. Naravno da je odmah bio uhapšen i stavljen u pritvor. Vlasti mu nisu vjerovale da je on Vjekoslav Luburić zvani Maks. Vlasti su pozvale fra. Branka Marića iz Madrida, koji Ga je prvi posjetio i vlastima rekao da je to uistinu Vjekoslav Luburić, Maks. Tada su ga španjolske vlasti pustile na miru. Ovi datum prelazaka francusko/španjolske granice sam preuzeo iz opisa Dinka Šakića o Akciji Božidara Kavrana "Deseti Travnja".

General Vjekoslav Luburić, zvani Maks, je počeo rodoljubno i politički djelovati početkom godine 1951. Došao je na ideju da bi najbolji način bio u prikupljanju preživjelih boraca, ponovno oživjeti organizaciju Hrvatski Narodni Otpor, HNO i izdavati mjesečnik ili povjerenik časopis **DRINA**, preko kojeg bi se izgrađivali budući hrvatski vojnici. Djelujući kao zadnji zapovjednik i general HNO, On sebi daje ime general **DRINJANIN**, što je usko povezano sa našom vječitom granicom sa

Srbijom rijeka **DRINA**. Od tada pa do današnjih dana, Vjekoslav Luburić je više poznat kao general **Drinjanin**, nego kao Maks ili Vjekoslav Luburić.

U svojem rodoljubnom i požrtvovanom radu za ponovno oslobođenje porobljene Hrvatske, general Drinjanin nije ni sebe zaboravio. On upoznaje jednu otmjenu Španjolku, Mademoiselle Isabel Hernaiz s kojom se vjenčava 19 studenoga 1953. godine. Vjenčao ga je hrvatski svećenik Fra. Branko Marić. Vjerovali ili ne, vjenčani kum mu je bio Dr. Andrija Ilić. Oni koji su pratili **PISMA MAKSA LUBURICA** su mogli iz njih saznati za mnoge detalje glede ove teme.

General Drinjanin je ima četvero (4) djece s Isabelom Luburić Hernaiz. Prvi sin Domagoj rođen 23 listopada 1954, kćer Drina rođena 26 veljače 1956, sin Vjekoslav rođen, ne znam točna datuma, 1957. i kćer Mirica rođena, ne znam točna datuma, 1958.

Generalov ubojica Ilija Stanić preko raznih preporuka, ima ih mnogo a ni jedna nije vjerodostojno potvrđena, dolazi proljeće/ljeto 1967. godine kod Generala Drinjanina u Carkagente kod Valencije. Predstavivši se Generalu kao sin generalova vojnika iz ratnih dana Joze Stanića, General mu je odmah povjerovao. Zaposlio je Iliju u tiskari DRINAPRESS. Ilija je tu radio, i, po Generalovim pismima bio vrijedan i požrtvovan. Po pisanju Udbaša Josipa Perkovića beogradskoj Ubdi, Ilija Stanić je strpljivo čekao svoj čas. Nažalost da je taj čas ubojica Ilija Stanić ostvario dana 20 travnja 1969. godine. Ja ću se za ovu Čestitku STOTGODIŠNJICE rođenja Vjekoslava Luburića ovdje zaustaviti, jer će se na drugim mjestima i drugim prilikama pisati o generalovu ubojstvu. Sve što ću ovdje sada reći je to da sam prepisao s vrpce govor Generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, kojeg je on uputio Hrvatima za dan hrvatske državnosti Deseti Travnja 1968. godine, upravo danas za stotu (100) godišnjicu rođenja hrvatskog buntovnika, hrvatskog revolucionara, hrvatskog vojnika, hrvatskog zadnjeg Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga Nezavisne Države Hrvatske generala Vjekoslava Maksa Luburića.

Na kraju bih zamolio sve one koji imadnu priliku pročitati ovu ČESTITKU da po njihovim mogućnostima popune bilo koju prazninu u ovom mojem opisu.

DRAGI NAŠ GENERALE, SVE DRŽAVOTVORNE HRVATICE I HRVATI SE PRIKLJUČUJU OVOJ ČESTITKI I U SVOJIM MISLIMA TI ČESTITAJU SRETAN STOTI ROĐENDAN !!!

Tvoj obožavatelj Mile Boban, Otporaš.
20-01-2015 03:56#324

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Pismo Marinu Sopti o Iliji Staniću...

Otporaš

4/02/12

To: marin sopta, froate@hotmail.com, trup1959@gmail.com

Dragi Marin,

Izvrсна ideja. Tom idejom se bavim već duže vremena. Sada kada imam vremena i na odmet, zbilja bih trebao nešto staviti na papir. U protivnom bi me budućnost mogla prozvati kao "dezertera" hrvatske budućnosti. Bum vidjeli, kako je dr. V. Maček znao reći generalu Drinjaninu.

Piši mi malo o tamošnjim prilikama ili jadima, kako god hoćeš. Piši po želji i tek tada će ispasti dobro i onako kako stvari stoje. O čemu ti misliš mislim i ja. Ali da bi se u potpunosti shvatili i razumjeli, trebalo bi nam dosta vremena da sjedimo i zajednički izradimo plan. Moj najveći problem je u tome što sam dovoljno neupućen u današnju tehniku "računala". Znam otvoriti, nešto napisati, odgovoriti na poruke i one vrlo jednostavne stvari. Ostalo, da bih mogao pisati onako kako bi se to danas na računalu pisalo, ja ne znam. Materijala ima i od viška. Mogle bi se knjige napisati. A da pišem rukom; obzirom da sam preko 40 godina čekićem mlatio desnom rukom, kuće pravio, čavle zabijao, moglo bi se mirne duše reći da jedan veliki teretnjak ne bi u mogao u jednoj turi čavala dovesti koliko sam ih ja upotrijebio u gradnji na stotine i stotine kuća. S ovim želim reći da mi desna ruka drhti(će) pa ne mogu olovkom ili perom ništa pisati. Kada mi nešto zatreba, zahvaljujući mojoj dragoj supruzi Annie, ona mi pomaže. Ja diktiram a ona piše. Sve ovo uzeti u obzir nije nikakav izgovor da se nešto ne može napisati, jer trebamo u svakome trenutku i svake prilike se držati one naše stare hrvatske izreke: Ako hoću lako ću, ako neću, kako ću. Ja **hoću** i uz to "**hoću**" imam i čvrstu volju.

Čak se bavim idejom, dragi moj Marine, da se doselim u Zagreb na godinu/dvije ...Ponio bih sva pisma i nekih drugih materijala koji bi mi bili potrebni da se **NEŠTO** napravi o čemu ti, ja i mnogi drugi pričamo, sanjamo ali se i na tim pričanjima ostaje. Samo je za saznati kako je sve tamo skupo ili jeftino za živjeti. Ja ne želim **od sile pucati a od hrđe propadati**. Ja želim biti iskren i dosljedan mojim mogućnostima. Ja sam u mirovini i od mirovine živim. Sve mi je na olovki, drugim riječima na računici. Znam moj mjesečni dohodak kojeg usklađivam sa mojim mjesečnim izdatcima. Živjeti kao "Amerikanac" među našima u Zagrebu ne bi bilo olako. Svi bi gledali u "Amerikanca" da se isprsi, kako mi je Daidža/Karlo govorio kada je tu bio 1997-8 da je morao "priskakati" mnoge koje je susretao u Zagrebu ...

Opet ti šaljem moje iskrene čestitke za Uskrs i za deseti Travnja.

Grli te tvoj stari i dobri prijatelj Otporaš, Mile Boban.

From: marinsopta...

To: froate@hotmail.com

Subject: RE: Pismo Marinu Sopti o Iliji Staniću...

Date: Mon, 2 Apr 2012 12:35:29 +0200

Dragi Mile

....Prijedlog tebi, mišljenja sam da napišeš Život emigranta, Uspomene na ljude i političke pokrete u hrvatskoj političkoj emigraciji. Ti si u tome majstor i mnoge stvari su ti poznate iz prve ruke. U biti to bi bila tvoja autobiografija. Mišljenja sam da na osnovu tvog životnog iskustva a naročito rada, da bi to bilo izvanredno djelo i veliki doprinos modernoj povijesti Hrvatske. Šta kažeš na ovo. Pozdrav Marin

From: froate@hotmail.com

To: marinsopta...

Subject: RE: Pismo Marinu Sopti o Iliji Staniću...

Date: Sun, 1 Apr 2012 19:01:01 +0000

Dragi Marin,

Opravo sam kući došao od crkve. Nađoh tvoju poruku. Odgovaram. Napraviti ću ti kopiju knjige i poslati i to s kopijom dodatnih brojeva koji se u knjizi nalaze. Kopiju tih brojeva mi je dao pok. a tada živi Miljenko Dabo Peranić u svojoj kući kolovoza 1978. godine u New Yorku.

Strpi se! Čim prije odem u grad otići ću u Kinko i napraviti kopiju te knjige. Nadam se da ću dotle pronaći što si tražio. Ako pronađem i to ćeš dobiti. Marine, izgleda mi, kako mi se sada čini, da bi ti uz moju malenkost i pomoć ILI OBRATNO mogao dosta toga napraviti glede generala Luburića, Otpora i još više Otpora ...Piši mi tvoju novu adresu gdje ti mogu poslati traženi materijal. Pisao sam ti prije i pismo/čestitka se povratila.

Bog! Mile Boban.

From: marinsopta...

To: froate@hotmail.com

Subject: RE: Pismo Marinu Sopti o Iliji Staniću...

Date: Sun, 1 Apr 2012 16:57:29 +0200

Dragi Mile

hvala na javljanju. Pišeš o Dabinoj knjizi. Ako je moguće ja bih volio imati kopiju iste, jer koliko sam god ja pokušavao do nje doći u Torontu uvijek sam dobivao neke polu odgovore. I pored činjenice da mi je dajidža i mama pa time i ja bili kućni prijatelji s pokojnim Ratkom Gagrom, nisam mogao doći do nje. Mišljenja sam da bi trebao objaviti i tu knjigu i svoje dopise, a kopije svoje dokumentacije poslati u Hrvatsku. Mišljenja sam da Hrvatski institut za povijest bi mogla biti dobra adresa. Sutra navečer to, jest ponedjeljak, počimlje serija u vezi udbinog djelovanja. Baš me zanima kako će to biti. Pozdrav Marin.

From: froate@hotmail.com

To: trup1959@gmail.com; froate@hotmail.com; marinsopta....

Subject: RE: Pismo Marinu Sopti o Iliji Staniću...

Date: Sun, 1 Apr 2012 13:07:59 +0000

Dragi Moj Marin,

Jutro, rano, Cvijetna Nedjelja/Palme Sunday 2012, neda mi se spavati; izvukao sam se iz kreveta kao zmija iz svoje košulje, i u potražnji one generalove izreke "**...da mu samo hrvatski slobodni Sabor može suditi a ne Srbi i komunisti...**" ili tako nešto slično, koju si tražio. Znam da ju imam ali ju ne mogu pronaći. Zato sam pronašao nešto drugo što je za mene osobno zanimljivo. Zanimljivo je zato što se danas više zna (i to "službena") pozadina Ilije Stanića da ga je Ubda poslala da likvidira generala Drinjanina, a moj kum i moja desna ruka i glavni Povjerenik generala Drinjanina dr. Miljenko Dabo Peranić je o tome pisao svoje dojmove u knjizi **POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA**, vlastita naklada 1984. u New York-u. Taj rukopis mi je dr. Peranić dao u svojoj kući u New Yorku kolovoza 1978. godine. Imam ga u kopiji i danas. Kada sam sve pročitao i, poznavajući skoro sve osobe koje on spominje iz Pariza u toj knjigi, došao sam do zaključka da nije potrebno izlaziti s tom knjigom vani, jer ima mnogo; **...osobnoga i čula vidila kazala...** To sam mu javio i rekao da to treba temeljito pripremiti ...S tim se je složila i njegova supruga Marija, a on i meni i kumi Mariji **...Ni slova se ne mijenja. Ili ovako sve ili ništa...**

Moj kum Dabo Peranić se je naljutio i izdao tu knjigu 1984. godine o vlastitom trošku. U toj knjizi Dabo spominje Iliju Stanića 40 puta. Na stranici 25 kaže:

"Krajem rujna 1968 g., oko 6 mjeseci prije pogibije, poslao mi general u Paris Iliju Stanića (koga je morao otpustiti iz tiskare i odstraniti iz svoje kuće) da ga legaliziram u Francuskoj i

pobrinem mu se za zaposlenje. (Tokom ovog izvještaja će o tome biti govora.)

Dragi Marin pošto me ovo mnogo zanima (da ne kažem smeta) i, hoćeš/nećeš, više manje sam žrtva bezrazložnih spleta, ogovaranja, napadanja, prozivanja (i na sve ovo da ne kažem "mržnje" i "ljubomore"), davno sam došao do zaključka: Kada se rehabilitira Hitler, bit će rehabilitiran i naš Poglavnik ...Kada se rehabilitira moj vjenčani kum dr. Miljenko dabo Peranić, bit će rehabilitiran i Mile Boban ...Stoga sam se počeo baviti napisati nešto o dru. Peraniću, kao na primjer: **Uspon i pad dra. Miljenka Dabe Peranića.** U tu svrhu sam nazvao u Zagreb Milu Markića i sa njima popričao o tome. Koliko se danas sjećam da je to bilo samo par tjedana prije njegove smrti. Složio se i dao mi jedan jako dobar i lijep savjet. "...Imenjače, što god budeš pisao, samo istinu piši ..." Pošto je njemu bilo ime Mile kao i meni, mi smo se između sebe zvali "imenjače".

Ja se malo odulji od namjeravanog sadržaja. Bez obzira šta je dr. Peranić u svojoj knjigi pisao o Iliji Staniću, zašto je Ilija došao kod Peranića, ili, zašto je moj kum Peranić meni, iako sam u to vrijeme još uvijek živio i bio u Parizu, prešutio taj Ilije Stanića dolazak u Pariz, ili, zašto je meni, meni moj dragi **Milan Bagarić**, koji je sa svojim autom vozao po Parizu Iliju Stanića i Dabu Peranića, prešutio taj Ilije Stanića boravak u Parizu? Sve se to - **kao jedna "vojnička" tajna** - može razumijeti iz ugla one "da tajna nije tajna ako ju dvojica znaju". Ali, danas, kada se znade razgovor Ilije Stanića sa sarajevskom Udbom od 29 travnja 1969. godine gdje on, Ilija Stanić, otvoreno govori kako je ubio generala Drinjanina, onda i knjiga dra. Peranića ima drugačije svjetlo. Zato donosim izvadak iz generalova pisma kojeg je on pisao Dabi Peranić 16 rujna 1968. godine, a što i Dabo Peranić potvrđuje u svojoj knjizi "...oko 6 mjeseci prije pogibije ..."

Pismo počima:

" 16.IX.1968.

general DRINJANIN

Dragi moj profešure,

Vratio sam se iz Madrida, pa evo da ti najprije rekнем par riječi, prije nego zabodem nos u drek svagdašnji, koji mi se je povećao, jer sam morao izdati Iliji "pakrački dekret"/ baš sada kada je počeo biti koristan, jer je za vrijeme moje odsutnosti došao u sukob sa svim radnicima i cijelom familijom, gospodjom i djecom/. (Da li je ovo bio početak nervoze oko pripremanja onoga što se je dogodilo 20 travnja 1969. g., teško je reći. Ali ako se uzme u obzir Ilije Stanića izjava sarajevskoj Udbi 29 i 30 travnja 1969. godine, dakle sam 9 i 10 dana poslije ubojstva generala Drinjanina, onda se zna za sigurno da je Ilija Stanić radio za Udbu i bio Udbin agent, moja opaska, mb)

I kad smo već kod njega: bio sam zadovoljan već pomalo i gajio nadu, da bi bio koristan, kao što je čestit. Mislim da li bi možda mogao biti koristan za našu stvar (opet Maks o našoj tj. hrvatskoj stvari, mo mb). Bio je glup i dao se već drugi puta navući na tanak led, a onda biti "energičan", mjesto da bude obratno, i našto sam ga upozorio prije puta (svakako je general mislio ovim "prije puta" reći: prijašnjih puta, mo mb). Pao je dvaput na istom mjestu (što bi, Marine, po mome mišljenju trebalo saznati koji je i kada bio "prvi put", ako uzmemo ovo pismo kao za "drugi put". Preko pisama koje posjedujem će se, ako Bog dragi dadne, i to pronaći, ili barem približno pronaći Ilije Stanića postupke u radnji, tiskari DRINAPRESS-a, kući, sa radnicima, okolo kuće i sl. Sve će to biti važno saznati da bi se moglo koliko/toliko klupko spleta odvijati, mo, mb), i onemogućio se u vršenju "vlasti"! Pokušat ću ga negdje namjestiti ovdje, blizu, pa onda negdje gdje bi za Hrvatsku bio koristan, jer ovdje to već nije moguće. Žao mi je i šteta, pa ako već tu ne može, da bi barem bio koristan za Otpor vani. Razmisli, a i ja ću ..."

Eto, dragi Marine, šta Maks kaže o Iliji Staniću. Ima toga na kilometre. Koji vrag će sve to povezati u jedno. Ja ću se truditi da nešto ostavim nadolazećim hrvatskim naraštajima. Kada kažem " ja ću "

tim mislim samo na: **me, myself and I**. Jer u protivnom će ispasti što god više baba, kilavije djece.

Iskreni pozdravi. Bog i s poštovanjem tvoj Mile Boban.

Napomena:

(Iznosim ovo pismo povijesti radi a nikako poradi nekog isticanja. Oni koji ovo budu pratili i, naravno, oni koje ovo bude zanimalo, a vjerujte mi nekoga će nekada zanimati, netko će nekada reći sam sebi: Idem napraviti, napisati jednu tezu, disertaciju o hrvatskoj političkoj emigraciji. Za mene nema nikakove osobnosti između hrvatskih javnih djelatnika. Dr. Marin Sopta je sav svoj život posvetio hrvatskoj narodnoj stvari. Ugodno je živio u Torontu, a na poziv hrvatskog predsjednika dra. Franje Tuđmana, vraća se u Domovinu kako bi u teškim i ratnim danima pomogao hrvatskim Braniteljima. Zahvaljujući upravo njemu i još nekolicini požrtvovanih Hrvata iz hrvatske političke emigracije i Hrvata iz Domovine Hrvatske, knjiga "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" od preko tisuću stranica je napisana i tiskana u Nakladi Despot Infinitus prošlog listopada 2014. godine. OTPORAŠ.)

21-01-2015 19:08#325

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Otporaš . prije par sekundi

Tko je krstio Vjekoslava (Maksa) Luburića, generala DRINJANINA?

Iznijeti ću neki mali dio opisa iz DRINE br. 1-2 1967., koja je posvećena **HRVATSKOJ LEGIJI**. Tu naš Maks Luburić, general Drinjanin opisuje od stranice 297 do stranice 338 Ulogu Legionara, njihovu veličinu i njihove jade u vojničkom zvanju. Tu on između ostaloga kaže: "**HRVATSKA LEGIJA**" izvršila je časno svoju hrvatsku i vojničku dužnost na ruskom frontu za vrijeme drugog svjetskog rata, gdje je predstavljala ne samo novostvorenu Hrvatsku Državu, nego i najbolje tradicije i vrline hrvatskog oružja.", strana 299.

Zatim spominje Fra Leo-a Petrović kako ih je on učio o hrvatskoj slavi i povijesti. A na strani 303 kaže general Drinjanin:

" - Novog hrvatskog kralja nećemo kruniti na Duvnu, nego ovdje, evo u (Crkvi, mo.Otporaš) Sv. Anti, - govorio je stari fra Grga Dodig, koji je mene krstio".

Eto, uz sve pojedinosti koje nam fale o našem dragom Maksu Luuriću, pronašli smo i ime svećenika koji je Maksa Luburića krstio. Zahvaljujući Maksovim pisanjima, mnoge se stvari iz njegova života mogu naći u izdanjima **DRINAPRESS-a DRINAMA i OBRANAMA**. Da bi se to sve moglo o njemu iz prve ruke saznati, potrebno pljuvati u dlanove, zasukati rukave te prelistati sve brojeve **DRINA** i sve brojeve **OBRANA**, a da ne govorimo sada o već izišloj knjizi **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA, gdje se mogu (pro)naći mnogi izvori iz njegova života. Otporaš..**

22-01-2015 19:21#326

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ TRI PISMA GENERALA DRINJANINA

Bog! dragi moj Žarko,

Prilažem ti ovo iako je sve u knjizi Pisma Vjekoslava Maksa Luburića. To činim zato što je ovo izišlo na stranicama Uzdаница Forum Frees gdje sam ja, dok sam prepisivao iz pisama, odmah stavljao moje dopune i ono što sam naknadno znao, tako da ovim generalovim pismima dadnem što više vjerodostojnih informacija. Tebi ovo može pomoći u traženju info. Pročitaj sve do dna pa mi javi.

PoZDrav. Bog! Mile.

IZ TRI PISMA GENERALA DRINJANINA

Dragi Ante! ([Ante Kršinić, mo](#)) Ja ovo šaljem samo za Tebe za Kaliforniju i Rudija za ostali dio USA. Na diskretan način učini što možeš iako znam, da nije lako. Moramo pohvatati u naše ruke sve konce, jer će stradati ljudi u rukama neodgovornih

Grli Te Tvoj Maks ([Ovo je napisano rukom gore na vrh pisma kao jedan dodatak, mo](#))

Maks, 30 ožujka 1963.

Dragi moji !

Pišem ovo okružno pismo vama nekolicini najužih suradnika da vam za 10. Travanj 1963. dadem, kako sam obećao, jednu sliku naših prilika. Na vama je, da mi u prvom redu svaki od vas dade iskren odgovor, uvijek gledajući sa sveukupnog stanovišta, a zatim da u vašim krugovima postupite shodno potrebama. Kada od vas dobije odgovor, napisati ću okružno pismo za širi krug i javno.

1. Mnogi od vas tražio je obavještenje u pogledu naše suradnje u operaciji "Orient".

Nekima od vas nisam odgovorio na ta pitanja ili uopće nisam odgovarao, jer u glavnim pitanjima nisam imao dovoljno elemenata za dati vam pravu sliku. Dr. Muftić bezuvjetno pripada "Braći Muslimanima", a sa drm. Ramadanom stojimo u vezi, razgovorima i zajednički nastojimo postići nešto za našu stvar. Voljni su s Odporom suradjivati, a učiniti će vjerojatno i dosta usluga hrvatskom narodu na političkom polju. Nastavljamo u tom pravcu, a dr. Ramadan putuje u USA, gdje će se sastati s Erićem, a vjerojatno ćemo organizirati sastanke i na drugim mjestima između naših i njihovih predstavnika. Poneki od braće imao je rezerve u pogledu dra. Muftića, nu ja vjerujem, da ne treba biti bojazni, da bi isti radio za komuniste ili Srbe, pa nam se je ograničiti na to, da suradjujemo na političkom polju do onih mjera, do kojih organizacija "Braća Muslimani" hoće i može učiniti.

Treba imati na umu, da oni svugdje imaju pristaša i mogućnosti, da imaju svoje ljude na mnogim visokim položajima u islamskim zemljama, iako nemaju potpunu vlast nigdje. Njih treba smatrati neke vrsti klerikalcima i desničarima i k tome republikancima, pa u ovoj igri snaga na svjetskoj pozornici, gdje Rusija i Amerika pomažu ljevičarstvo i komunizam, kao i bezvjerstvo, nije njihova situacija najbolja. Time smo vam dali jasnu sliku političkog stanja, koje će ipak doći do izražaja, jer je jedan od naših velikih prijatelja i jedan od vodećih u organizaciji predviđen za ambasadora u Madridu, koja će prilika biti iskorištena u svibnju, nakon njegova dolaska. Novine te organizacije u raznim zemljama i nadalje o nama pišu i mi se povezujemo s njihovim prvacima.

Ovu liniju možete smatrati kao jednu od glavnih naših političkih suradnja, pa iako časovito "Braća

Muslimani" nisu u ofanzivi, nego je to njihov neprijatelj Naser, (podsjetimo današnji mladi hrvatski naraštaj na to da su Tito i Naser bilo jako usko povezani, kako osobno, tako i prijateljski, diplomatski, državnički i ideološki, mo), imajmo strpljivosti i vjere, kolo sreće okreće se i ta će organizacija uvijek imati, poput katoličke crkve, veze i ljude i uticati će na događaje. Mnogo je istaknutih državnika u muslimanskom svijetu na njihovoj strani, pa bi moglo biti ugodnih iznenadjenja u času zaoštrenja odnosa između Amerike i Rusije, kada bi Amerika bila prisiljena tražiti pomoć u konzervativnim, tradicionalnim, vjerskim i desničarskim krugovima. Poduzeti su razni koraci s hrvatskim muslimanima (da li mi Hrvati imamo danas hrvatskih muslimana, i dali imamo hrvatskih pravoslavaca??? Što se osobno mene tiče, a to je moje mišljenje danas, na moj rođendan, 14 kolovoza 2012., da bih prije povjerovao da imamo hrvatskih pravoslavaca nego, recimo, na svu žalost, hrvatskih muslimana, mo. Otporaš) u emigraciji, te je mnogo truda uloženo u tom pravcu. To ćete viditi u slijedećim našim publikacijama.

2. Isto tako mogu vam dati jasnu sliku u pogledu pomoći u sredstvima, koje bi mogli očekivati od naših islamskih prijatelja.

Rekao sam nekima od Vas u svoje vrijeme, kada smo počeli razgovarati sa ljudima org. Braća Muslimani, a to je da su oni htjeli od mene dobiti u prvom redu ljude, kao i moju osobnu kolaboraciju, a za diverzantsku akciju org. Braća Muslimani na izvanhrvatskom području, tj. prema potrebama organizacije, koja se nalazi u stalnom ratu sa ljevičarskim Naserovim i komunističkim agentima muslimanima u svijetu. Ja sam to odbio i nastojao svesti suradnju najprije na političko polje, pa me sigurno hrvatski političari, kad bi imali pameti, ne bi napadali, jer sam u tom pogledu bio oprezniji, nego mi oni to danas savjetuju. Ja sam htio najprije političku suradnju i javna politička i diplomatska priznanja Hrvatske, dok bi onda kao saveznici mogli razgovarati o vojnotehničkoj suradnji.

U tome smo izgubili dosta vremena, jer kako znate diplomacija je takova, a posebno na Orijentu. Oni meni predbacuju, da se ne može bez akcija dobiti pomoć, a ja opet, da se bez pomoći ne može pokrenuti naš borbeni dispozitiv.

Radilo se najprije o diverzantskim akcijama, nu kasnije je došao rat sa Jemenom, i od mene se zatražilo dobrovoljce, istovjetnost borbe za iste ideale, jer i u Staljingradu smo se borili van teritorija Hrvatske, itd. Bilo je ponuda za tehničare, stručnjake, avijatičare, radiotelegrafiste, škole itd. Predbačeno mi je da raste trava u logorima, gdje smo se trebali vježbati. Nu ja stojim na stanovištu, da je bolje da raste trava u logirima, nego da budemo začepkani u pijesku za arapske stvari. Ti ciljevi nisu izravni sa ciljevima Hrvatske. Mi jesmo saveznici za ciljeve Islama u našoj Državi (čitaj Hrvatskoj, mo), i ja ću ostati vjeran odnosima i ugovorima, ali nisu još Braća ništa učinila za Hrvatsku, da bi mi morali biti velikodušniji.

(Ova stvar se je rastezala par godina, dok konačno nije potpunama propala. Iako nisam bio izravno upleten u splet tih manevara, preko dra. Miljenka Dabe Peranića sam bio upoznat s ishodom svih tih povuci/potegni poteza. Zato se nije ni čuditi da su mnogi visoki dužnosnici Otpora tražili od generala objašnjenja, kojima je on često puta odgovarao osobnim pismima, koja ja želim sada iznijeti hrvatskom općinstvu kao povijesna zbivanja hrvatske emigrantske političke djelatnosti HRVATSKOH NARODNOG OTPORA, mo. Otporaš).

Tako : Mi hoćemo u svaku kombinaciju, ali oni moraju najprije zadužiti Hrvatsku, pa ćemo onda i mi kao islamska i prijateljska zemlja odgovoriti.

(Kako se je moglo i uočiti iz prijašnjih pisama da je organizacija "Braća Muslimani" isključivo zahtijevala da Hrvatska bude priznata kao islamska a ne katolička zemlja, država. Kroz generalova pisma će se moći uočiti kako se je on opirao da Hrvatska ne bude priznata kao islamska zemlja, država. To generalovo opiranje se rastezalo sve dok konačno od toga nije bilo ništa. Zato se je

generala napadalo i okrivljivalo za taj neuspjeh, mo).

Stvar se pogoršala, jer je pao Kasem, gdje su Braća imali neke pozicije, kao i u Siriji, dok su novi režimi u rukama Nasera (čitaj Tita, pošto su ona dvojica bili gorljivi suradnici u razbijanju organizacije "Braća Muslimani" i bilo koje suradnje između ove i OTPORA, mo), a taj je protiv Braće, jer hoće da odijeli crkvu od države i provodi socijalne i agrarne reforme, a znate šta to znači za tradicionalne snage "Braće Muslimana". S druge strane snaga Nasera bi mogla biti brana protiv Izraela i to mu pomaže kod malog arapskog svijeta. Sve u svemu ni oni nisu jaki, da nam pomognu, kako smo vidili pod br. 1. prijatelji su na političkom polju. Koliko će to biti? Ne znam!

Stvar kraljeva (ovo je u množini, mo) Huseina i Sauda nije ružičasta i mene ne bi čudilo, da i oni postanu emigranti ili kao Emir El Badr u Jemenu, koji nas je htio priznati i bili smo u vezi sa njima - ode u gverilu. Nu i ta gverila može durati, dok je Saud na vlasti, ali ako Naser počme u Arabiji, a to je moguće, onda će još manje izgleda biti za neku stvarnu oružanu pomoć u našu korist, a mi svakako nećemo spašavati vladarska prestolja, kao nekada Hrvati Abdurahmanu III. u Kordobi. Pa i ako oni izgube prijestolje i zavlada Naser, sigurno je, da će postojati organizacija BRAĆE i ostalo će tada zavisiti o Naseru, koji nam vjerojatno nije neprijatelj, nego je s Titom išao iskoristiti Ameriku i Rusiju. Nismo počinili ni jednu pogriješku u tom pravcu, nismo neiskoristili, a ako nismo što dobili, nismo ni izgubili. I čekati.

3. Pomoć odavde.

Imam velikih prijatelja i opće simpatije. Stari su to računali s Titom i internacionalnim kolonijama. Nu ova je zemlja i sama morala voditi bitku za legalnost radi crvenih na jugu Francuske. Danas je to uredu. Francuska je pohvatala španjolske crvene vodje i internirala ih, a ovi ovdje OASovce.

(O.A.S. (ORGANISATION ARMEE SECRETE) koja se je pod vodstvom generala Raoula Salana opirala generalu Charles De Gaulle-u da dadne Alžircima Nezavisnost. De Gaulle je vojnim udarom skršio tu Salanovu tajnu vojničku vojsku. Oni koji nisu bili pohvatani su se razbjegli a poneki čak pobjegli i u Španjolsku, koje je Frankova vlast hvatala i sa francuskim vlastima kusure činila, tj. izmjene, mo. Otporaš)

Ima mira na Pirinejima i nitko ga ne želi pomutiti. Oni su morali računati i s međunarodnim turizmom, jer je ova zemlja u 10 god. podvostručila životni standard, zahvaljujući turizmu. I onda međunarodni pritisak i k tome američki. Daleko smo od ove zemlje, naime Hrvatske, te se ovdje ne može praviti operativna baza, ali može ODGOJNA i to privatnim i individualnim naporima. Tu bazu već ovdje imamo i nešto je ljudi prošlo kroz nju i dolaze novi. To je sada već konkretno. Na političkom polju vezali smo njihov jači udjel nakon afirmacije muslimana. Nismo više ni tražili, a oni nam daju slobodne ruke u pogledu Konzulata, kretanja, rada. Ljudi koji ovamo dodju s pasošom kao turisti, mogu biti moji gosti i to ne u domu, tiskari i t.d., nego u - ODGOJNOJ MOJOJ BAZI, odu odavde i nema dokaza ni odgovornosti.

U carstvo glupih želja i priča spadaju vijesti, kako je nama nešto zabranjeno, posebno u pogledu "Drine". Uživamo apsolutno povjerenje, sada više nego ikada, (general Drinjanin i HNO, mo) jer smo uvijek znali braniti interese, (Španjolske, mo) ili ih barem imati pred očima, te smo to povjerenje zaslužili. Politički je rad mogao biti zabranjen Poglavniku, ali meni nikada.

"Odgojna" baza je tu i nijedan Hrvat se ne treba bojati u ovoj zemlji tako dugo, dok stoji pod mojom zaštitom i ne počini djela, za koja ja ne mogu odgovarati. U ovu zemlju dolazi skoro 10 milijuna turista, mogu doći Hrvati, koje ja pozovem, biti sa mnom, otići - bez bojazni. Ostalo je moja briga.

Nije to Jankapusta, jer nemamo granice sa Hrvatskom. Da je imamo, imali bi i Jankapustu. Ali imamo svoj kutić, gdje možemo odgajati ljude. Kakav oblik će to imati? To zasada ovisi o nama. Ja

nisam nikada i nigdje tražio materijalne pomoći kod prijatelja u ovoj zemlji, ali ću je dobiti kad zatražim. Nu ja to neću dok ne bude vrijeme. Prema tome stvar je ovakva: ni od katolika ni od muslimana nismo dobili ništa. Mogli bi slati ljude u Španjolsku Stranu Legiju, nu ja to neću. Ni u druge - američke ni islamske. Možemo imati onoliko, koliko mognemo izdržavati.

4. "Akcija Drugog Koraka".

Mogu vam reći, da smo isplatili stroj ove i instalacije tiskare. Tiskara je jedan skromni dom za one, koji će ubuduće tu tiskaru voditi, isplaćeni su i dokaz su naše snage. Istini za volju treba reći, da je to bilo omogućeno otkupom većeg broja dionica bojnika Tugomira, pa iako "Drina" duguje dvojici Hrvata po 500 dolara, imamo na zalih skoro dogotovljenu novu "Drinu" posvećenu fra. Dominiku Mandiću (**DRINA br. 1. 1963., mo**) i ja se nadam, da ćemo s "Obranama", "Drinama" te sa vojničkim priručnikom, koji je takodjer dijelom izradjen i sa knjigama o vojničkom povlačenju "Od Ivan Planine do Bleiburga", koju započimamo za nekoliko dana, moći sami platiti dug i podržavati redovno izlaženje "Obrane" i "Drine" i korespondencije, dok izdržavanje kuće ostaje moja privatna briga i to ću ja urediti i platiti od moje zarade, dok smo skupa i u ovakovim prilikama.

Postigli smo, dakle, u 3 faze kupnju tiskare, ostvarenje veza i početak psihološkog rata. Nema nikakove sumnje, da smo u dosadašnjima fazama uspjeli i da sa ovim aparatom, kojega sada posjedujemo, možemo izdržati ovaj ritam.

"Akcija Drugog Koraka" - psihološkog rata u Domovini ja smatram prvom našom borbenom potrebom. Držanje hrvatskog emigrantskog tiska prema nama u zadnja vremena opravdava moju bojazan, da bi svi ovi, koji su na nas graknuli, to bili učinili, da smo počeli sa domovinskim akcijama bez njih. Dobar dio to čini radi moje osobe, a dobar dio zato, jer "odnesoše im slavu". Emigracija je dokazala, da nije kadra poduzeti ništa. Ja sam vam svima iskreno rekao, da ni mi do sada nismo bili kadri i zato nismo ništa poduzimali, nego smo u tri faze učinili pripreme. Sada raspoložemo s tiskarom, u kojoj možemo braniti sebe, naše akcije i prije svega ideju vojničke izvanstranačke koncentracije i njeno učešće u hrvatskoj revoluciji.

Sada dolazi vrijeme akcije. Ja tu riječ u konkretnom slučaju nisam nikada izgovorio i sada je izgovaram, jer je za to došlo vrijeme. U prvom redu smatram, da je urednik "Drine" Bebek (**Željko, mo**) sposoban, da vodi publicistički dio naše organizacije, a drugo je - svaki psihološki rat mora imati svoje akcije, a ne samo svoju propagandu. Tako, ja se sada mogu posvetiti akcijama, a to je preduvjet, da se nešto postigne. Ja neću izgubiti živce i neću se dati nadvikati po onima u našim redovima, koji bi htjeli jurišati na Beograd, a neće niti malodušnici i piskarala osloboditi i smlatiti. Nakon što sam vam razjasnio dosadašnje korake i stanje naših veza u političkom i tehničkom pogledu s našim islamskim prijateljima, te razlog zašto smo morali uspostaviti svoj tisak na noge, ja vam ovo govorim o akcijama u najkonkretnijem obliku. Time dakle ulazimo unutar "Drugog Koraka" u period "Akcija Drugog Koraka".

5. Uvjeti i preduvjeti za akcije "Drugog Koraka".

Još uvijek se nalazimo u onom stadiju, gdje se moramo ograničiti na vlastite snage prema onoj - uzdaj se u se i u svoje kljuse. Moguće je da sam neke stvari u životu činio dobro ili loše, te da nisam bio dorastao nekim situacijama u stanovitim vremenskim dobima, ali se osjećam sposobnim i pozvanim za organizaciju onih akcija, o kojima vam govorim. Nisu prilike iste, kao nekada, ali i ja sam se odgajao u tom novom ambijentu i znam s čime i s kime se hvatam u koštac.

Mislim reći, da želim osobno te akcije organizirati i osobno za njih odgovarati. Ja sam godinama podnosio stanovite žrtve za očuvanje minimalnih veza, posebno kada sam osobno bio u boljim materijalnim prilikama. Osjećam se dakle sposoban za voditi tu stvar i svima vama velim bez razlike, da kako sam god bio elastičan u političkim i taktičkim potezima, u ovim stvarima sam vojnik i neću dozvoliti (**ne želim unaprijed govoriti o scenama u filmu kojeg gledamo, ali, ukratko, ovdje se radi akciji HRB iz 1963 god., mo**), da se u moje ime i u ime Otpora dogodi i jedna, (akcija,

mo) koja ne bi bila po meni odobrena. Sve bih radije podnio, nego da moje ime i ime Otpora bude vezano uz jedan frakaso poput Kavranove akcije (Akcije Gvardijan, neki ju opet zovu Akcija DESTI TRAVANJ, svakako poznata pod imenom "Akcija Božidara Kavrana" 1974/1948, mo).

Dapače, velim vam iskreno, da bih bio najsretniji, kada bi svu političku i publicističku stvar Otpora preuzeo bilo "Zapovjedni Skup", bilo neki Odbor, ili bilo kakvi forum, kojega bi stvorili mi, koji smo i Otpor stvorili i vodili do sada.

Ja bih najsretniji bio, kada bi emigrantski dio Otpora, sa općepolitičkim i publicističkim radom, bio u rukama osobe, koju se ne bi moglo napadati radi Jasenovca.

(Nama Hrvatima ne treba veća ispovijed i iskrenost od ove koju je upravo ovdje, u ovom pismu, rekao čovjek kojeg se sustavno napada i kleveće za sve ratne žrtve na području NDH od DESETOG TRAVNJA 1941. PA DO 8 SVIBNJA 1945. Ja ovdje otvoreno govorim, bez da govorim koliko je ili koliko nije kriv, da će ime Maksa Luburića živjeti dokle god bude živjelo i ime HRVATSKA. Kada se budu filmovi snimali o Maksu Luburiću, nesumnjivo će biti spominjano i naše ime HRVATSKA. Svakako treba uzeti u obzir da je Maks Luburić naša HRVATSKA POVIJEST, bez obzira kako su ga naši hrvatski neprijatelji prikazivali ili kako će ga prikazivati. Mo)

Vidili ste u Nevistićevom članku (Dr. Franjo Nevistić (1913-1984) novinar, pisac, jedan od urednika Studia Croatica u Buenos Airesu itd., mo), da kada je ostao posramljen i smlavljen Erićevom logikom, uhvatio se za jednu riječ (Jasenovac, mo) i soli nam pamet o tome, kako se ne može ubijati nedužne ljude.

Još se ne može govoriti o jačim zahvatima na hrvatskom području, ali da o akcijama "Drugog Koraka" i u Domovini i u emigraciji. Došlo je vrijeme tome i nakon što imamo svoj tisak, koji već može i bez mene funkcionirati, ja sam voljan početi (s akcijama, mo). Postoje potrebni uvjeti za to.

Možda da će biti pripadnika Otpora, koji će se dati zavesti na korake izvan moje kontrole. Ja takove akcije neću smatrati štetnim za Hrvatsku, ali ću se od njih ogradjivati, jer koliko god mogu biti korisne, mogu dati povoda za jednu novu Kavranovu tragediju. Stanje sigurnosti, koje ja imam u ovoj zemlji, dozvoljavaju mi sigurniju kontrolu, a to je jedan od preduvjeta za jednu akciju. Druga je stvar polazna točka za akcije, kao i svi tehnički problemi sprovođenja istih ali svi ti moraju biti izvedeni samo i jedino pod mojom kontrolom. Tu nema elastičnosti i tu ćemo se igrati i svojim i tuđim glavama.

6. Naše veze s drugim organizacijama.

Eto, upravo smo poslali naše ljude na sastanak s jednom stanovitom domovinskom organizacijom, koja nam se javila preko svog povjerenika u Evropi. Može biti stvar UDB-e, a i stvar hrvatskog naroda, što se ja nadam, da i jeste. U isto vrijeme mogu vam reći, da smo se na jedan ili drugi način povezali s nekim ili svim grupama, koje o revoluciji, vojsci i borbi govore ili pišu. Neke grupe traže suradnju, neke se stavljaju pod zapovjedništvo, a neke nude razgovore.

(Koliko god danas, poslije 49 godina od kada je ovo pismo pisano, ovo moglo izgledati "zeleno", uvjeravam današnji hrvatski naraštaj da je kontakta bilo, i da se je intezivno radilo na povezivanju domovinskih i iseljenih Hrvata. U tome su uveliko odigrali ulogu hrvatski "pasošari". Evo istinitog slučaja. K meni je došao u posjetu u Pariz sin mogjeg brata. On je bio student na zagrebačkom fakultetu. Bio je kod mene više od jednog tjedna. Bojao se sastati s mojim prijateljima, što je i razumljivo. Ja sam radio u poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE gdje sam imao pristup mašinama za kopiranje. Kopirao sam mnoge vrlo važne stvari za koje se u ex YU nije znalo niti se je smjelo znati, ponajviše partizanskih i komunističkih zločina, Udbinih zločina u emigraciji itd. Sve sam to pokazao mojem bratiću i rekao da on to sa sobom ponese. Opirao se je. Pripremao sam ga. Sebe sam stavio kao Udbaša koji će ga u Petrinjskoj po povratku ispitivati. Galamio sam na bratića, ono po Udbaški i

partizanski, te mu rekao: Znaš šta, kada dođeš s vlakom Express Paris/Istanbul u Zagreb, odmah se uputi na udbu u Petrinjskoj, zatraži odgovornog Udbaša i ovu cijelu kutiju mu podaj i reci: Druže upravo sam došao iz Pariza i bio sam kod strica. Prisilio me da ja ovo donesem ovdje i dijelim među mojim kolega studentima. Ja to neću činiti, jer se s tim ne slažem. Ja druže vama ovo dajem. Tako je to bilo i time mojeg bratića pustili na miru. Poslije Konvencije HDZ u Zagrebu 26 veljače 1990. godine, nekoliko Udbaša iz Petrinjske su posjetili mojeg bratića i tražili od njega da ih on upozna s mnom kada se ja vratim ..., mo).

Ja sam voljan u tom pogledu biti elastičan i taktičan, jer ne želim podrezati krila mladima, koji su te organizacije mimo nas stvarali, jer bih onda i ja bio svrstan u istu grupu naših staraca, koji su izgubili kontrolu nad našom mladom generacijom. Pokazalo se, da su neke vojničke grupe, koje su u zadnja vremena pod utjecajem bilo protiv nas upotrebljavane shvatile, da bez nas nema rješenja i putem pisama, sastanaka i posjeta spremno se izgladiti sve razlike. Time bi psihološki i potencijalno Otpor zaista bio ono, što treba biti, ako je centar Otpora raznih centara pod kontrolom vojske i jednog generala koji nešto o svemu tome mora znati i daje garancije, da nije u službi tudjina.

To je točno, gdje se sastaju predstavnici malih grupa, koje nastaju kao gljive iza kiše, bilo jer ih stvaraju agenti UDB-e, bilo jer su plod pobune hrvatskog duha radi srbokomunističkog terora, radi izdaje ideala predstavnika svjetske demokracije, bilo radi impotencije hrvatske politike.

Ja ću radi opreza svakome od vas najprije pisati o vezama na vašem području, a onda ćemo u sastancima ili vrlo skrupuloznoj vezi reći ostalo. Svakako se nadam, da nas neće predriblati UDB-a ni prestrašiti vikači, ni navesti na tanak led nestrpljivi. Na nas gleda hrvatski narod i eto sada polažemo ispit zrelosti. Ne zaboravite, da se Amerika odlučila pomagati Tita tek nakon Kavranove tragedije.

I još uvijek vam velim: radi se o akcijama drugog koraka, t.j. početka psihološkog rata. Koliko će u tome sudjelovati nama nametnuti ili ukopčani elementi, to je druga stvar i stvar vremena, opreza i dogovora. Voljan sam primiti pomoć, kolaborirati, ali ne dati se navući anonimnim grupama. Biti ćemo načelno širokogrudni, ali oprezni u provodjenju zajedničkog. Neka nam dokažu svoju dobru volju! Kada to bude, onda možemo govoriti o kakvim daljnjim akcijama pa i organiziranim strukturama. U tome je naša krvava budućnost, a ne u čekanju ni istrkivanju pred rudo. Budite strpljivi, javiti ću se svima u pogledu veza sa grupama, sa kojima imate veze na vašem području.

Ne treba biti ni pesimista ni optimista. Jedan poznati gospodin, kojemu nitko nije dobar, koji u riječima potamni slavu svih i svakoga, govorio je, da šta radi Luburić i - da mu treba dati 5.000 dolara i da vidimo, što će napraviti. Poduzeo sam preko 6 veza korake, da pozovem tog gospodina, da vodi jedan odsjek akcije i, ako je sposoban, neka preuzme vodstvo operacije, ako je istina da hoće, da je povjerljiv i t.d. I dobio sam od jedne veze poruku, da je voljan iz Amerike doći k meni u društvu drugog gospodina, ALI DA JA MORAM PLATITI PUT!?

Da vam ne govorim o drugim "velikim ljudima", koji govore o tisućama, akcijama, traže akcije i traže, kako ne, za sebe obzire - da na kraju nisu ni svoju "Drinu" platili. To je većina. Mislim onih "velikih".

Nu ima "malih" ljudi, koji nude svoju uštedjevinu za kupiti oružje. I kada sam trebao sredstva i od njih tražio, za par dana sam dobio ček bez ijedne popratne riječi. Ima dakle svašta: "velikih ljudi", koji su se pokazali vrlo sićušnima u danom času, i ima "malih ljudi", koji su znali biti veliki. (slučaj danas s hrvatskim BRANITELJIMA I GENERALIMA koje se blati i napada samo zato što su sve od sebe dali da nam Hrvatska bude DRŽAVA SLOBODNIH HRVATA, mo). Tako će biti u pogledu suradnje s našim revolucionarnim i vojničkim saveznicima. Ni jednu ruku nećemo odbiti, bez obzira na riječi, koje su nas nekada rastavile.

7. Sada ili nikada -

Poručujem vam svima, svima, kojima ovo pismo šaljem. Tražili ste od mene akcije, nudili ste neka vas pozovem u tom pravcu i evo to činim. Do sada smo tražili za tiskaru, novine, putovanja, političke akcije. To neka (**i dalje, mo**) ide svojim putem. Neka to bude posebno, vodite to sa Bebekom, jer aparat propagande, odgoja, politike, vanjskih organizacija i t.d. neka ide svojim putem. Tražimo najbolje forme za taj dio rada, kao i do sada. I počnimo s novim, tajnim radom. Ja sam dao što sam imao za stvar tiskare, života, puta i mojih ljudi, koje sam iza sebe ostavio. danas "Drina" ima svoj dom i svoju tiskaru, urednika, veze, organizacije. Idemo dalje! Nitko od vas neće moći ni smjeti reći, da nisam bio voljan u dani čas izvršiti svoju dužnost. Ni ja vama ni povijesti neću moći reći, da nisam imao s kim. Nu ja sredstva za to dobio nisam, jer nisam htio dati ni jednog čovjeka, niti ću to učiniti, osim za Hrvatsku i pod mojim vodstvom. Ako skrahiramo, skrahirali smo svi skupa. Ja vas ovlašćujem, da upotrijebite te moje riječi pred onima za koje mislite, da su voljni dati svoj obol za akcije i za oružje. Ima vas, koji mi godinama tražite ovlasti u tom pravcu i ja ih nisam dao. Na vama je reći mi, da vam potvrdim ove riječi, vama osobama ili institucijama.

Mogu vam poslati magnetofonsku vrpcu s riječima, koje ću snimiti, mogu vam dati pismeno izravno ili neizravno, jedino za ovaj čas ne možemo o tome javno govoriti u našem tisku iako možemo, recimo, stvoriti fond, kojega možemo zvati "Fond Drugog Koraka" i onda u "Obrani" objaviti pod pravim imenima ili pseudonimom, po želji onoga, koji doprinese. Jedna je iznad svake sumnje: bez dovoljno sredstava za sigurnosne mjere i za kupnju oružja i opreme ljudi

(Poput Bugojanske Akcije poznate FINEX 1972., gdje su oni sami između sebe se POČESALI - ovo je stara hrvatska riječ koja se je upotrebljavala kada su ljudi u "časama" držali svoj novac iz kojih su vadili dobrovoljne priloge za uzdržavanje zajednice u kojoj su živjeli, mo),

Ja akcija poduzeti neću. Poduzeti ću ih do one mjere, do koje budu dozvoljavala sredstva. Voljan sam prihvatiti svaku sugestiju najužih suradnika, kao i izravni kontroil svakoga od vas, od kojih se više nudilo, da prenesu svoje uštedjevine i organiziraju asistenciju blizu mene. Prema tome, prvi od vas, koji dodje ili još prije, može biti blagajnik "Drugog Koraka", dok Bebek ostaje u onoj poziciji, u kojoj je danas u pogledu tiskare i naših publikacija. Eto, to je na znanje i vladanje svima vama, kao i svima onima, koji su se nudili za kolaboraciju u tome u raznim forumima.

Molim još jednom, da bi se svaki prinos za ovaj fond vodio kao takav i tamo i ovdje, te da se ne miješalo s priložima i pretplatama na publikacije. Može biti u istim pismima i na istu adresu, a to ćemo voditi Bebek i ja kao i dosada, ali uvijek posebno. Mislim da sam u ovom pogledu bio apsolutno jasan. Želim vam još napomenuti, da svi prilozima za fond "Grugog Koraka" budu na ime Luis Luburić. Tako će se ovdje voditi taj fond. Za ovu stvar uvijek slati u čekovima i preporučenom zračnom poštom.

Znam, da će mnogi od vas postaviti pitanje kako i odakle će se smoći sredstva, posebno sada, kada su se mnogi žrtvovali za druge stvari, obranu u Njemačkoj i drugo. Ja ću vam na to odgovoriti, kako odgovaram i sam sebi: ako nismo kadri tu stvar pokrenuti, onda nismo zreli ni pozvani i malo će hrvatski narod izgubiti, ako nas vrag odnese sve skupa.

Velim vam iskreno, da ako zataji ova naša akcija u ovaj čas, inicijativu preuzimaju mladi bez nas, mimo nas, a možda i protiv nas.

(Sve što za sada, dovle, do ovog pisanja, želim reći onima koji prate ova PISMA MAKSA LUBURIĆA, posebice ova tri (3) pisma, da dobro pamte i zapamte što su pročitali i sami, iz izloženog, stvore zaključke i razloge uspjeha/neuspjeha ove AKCIJE "DRUGI KORAK", mo).

Borba će biti duga i krvava, ali će trebati dokazati svijetu, da nismo zadovoljni s Jugoslavijom i

komunizmom i da ne prihvaćamo ni 1. ni 2. pa to Komediju, demokratima, katolicima i drugima bilo po volji ili ne. Ja ulazim u taj dio borbe hrvatskog naroda s najboljim nadama, srednjim živcima i ustaljenim mislima. Dao Bog i bilo na korist Hrvatske! Ostalo znajte, da ovisi o vama, a ne o meni.

8. Svaki od vas, kojemu je ovo pismo upućeno, ovlašten je poduzeti konkretne korake u pogledu fonda "Drugog Koraka".

Ova inciativa treba biti najhitnije sprovedena. Svaki prilog treba pismeno sprovedi i odavle će biti posebno potvrđeno. Od sviju vas očekujem odgovor po točkama na pitanja, koja sam iznio. Ne ljutite se, ako svima na vrijeme ne odgovorim. Znam, da vam nije lako, ali je meni gore, nego svima vama.

U pogledu Vijeća rekli smo u zadnjoj "Obrani" kako stvar stoji. Mi stojimo uz Vijeće. Vidjeti ćemo, tko je bacio kamen na nas. A radnim činima će se dokazati, što je to što Vijeće radi. Na nama je da dokažemo, da znamo što hoćemo. U pogledu pretplata za "Drinu" i "Obranu" Bebek će vam svima poslati jedno okružno pismo i potvrditi primitke. Ja ću isto svima odgovoriti, čim mognem. "Drina" posvećena fra. Mandiću je najbolje što smo mi i sva emigracija do sada napisali, s mnoštvom stručnog štiva za 250 stranica. Stavljam vam na srdce, da pomognete širenje našega lista "La Croatie" i da pretplate i .t.d. pošaljete izravno Peraniću. To je naš ulazak u evropsku misao, kojoj na čelu stoji Francuska. Očekujem od vas hitne odgovore.

Grli vas odani vam Maks, general Drinjanin.

(Napomena:

Tu i tamo, kako sam već rekao nekoliko puta, da će nadodati neka moja zapažanja kako bih popunio prazninu sadržaja ovih PISAMA. Osobno sam u Parizu bio zadužen prikupljati sredstva za "Drugi Korak"....Slučajno sam susreo jednog Hrvata u San Franciscu 1973. godine, koji je skupa s menom prikupljao sredstva za "Drugi Korak". Naravno da smo o svemu razgovarali pa i o tome. Moj prijatelj mi je tada rekao oko prilike ovako: Revolucija jede svoje ljude ...Gledajući danas kako smo radili, moglo bi se reći da smo glupo radili ali da smo opet lijepo i pametno glavu sačuvali ...mo)

IZ TRI PISMA GENERALA DRINJANINA (drugo pismo)

general DRINJANIN 12. rujna 1963.

(Donosim ovdje drugo pismo generala Drinjanina. Datum poštanskog žiga na omotnici je 12 rujna 1963. U ovoj omotnici/kuverti ima pet (5) tipkanih stranica isječaka iz raznih novina o slučaju devetorice (9) Hrvata koji su došli iz Australije u Jugoslaviju s namjerom dizanja ustanka. Akcija je bila poznata TOLIĆ, OBLAK, OSTOJIĆ. Papir je identičan papiru kojeg general koristi u koraspodenciji s svojim suradnicima. Karakter slova je isti što bi se moglo zaključiti da je sve pisano na istom pisaćem stroju. Prijevodi su iz australskih novina, pa mi nije poznato dali je general govorio engleski ili ne. Sve ponovno stavljam u iste originalne omotnice/kuverte kako bi se originalna identičnost istih sačuvala. Mo).

Draga braćo !

Pišem ovo skupno pismo vama nekolicini i prilažem vam nekoliko isječaka iz raznih novina, koji su nam ovih dana došli u ruke. Ostali komentari isu potrebni, jer ne donošaju ništa novoga. Šaljem vam ovo, kako bi imali točno orijentaciju i kako ne bi dolazilo do nepotrebne panike u našim redovima. Mogu vam sam napomenuti, da se ne zna još za sudbinu šefa te organizacije Geze Pasty-a, koji je isto navodno napustio Australiju sa drugim skupinama ljudi i o kojem još nemamo sigurni vijesti, da li je dignut negdje s broda, da li je stigao u Italiju ili Njemačku, te da li je eventualno stigao u domovinu ili se nalazi nakon obavljena posla negdje u Beogradu.

(Ovo je jako interesantno. Ako pratimo piskaranje Ruže Andrić, supruge Ambrozija Andrić, ona

stalno i sustavno govori da je HRB osnovala i vodila Udba, a da je njen suprug bio žrtva udbaških spljetkih ili tome slično. Osobno ne sumnjam u iskrene hrvatske ideale članova HRBstva, niti u njihovu ljubav kao ni žrtve za Hrvatsku. Kako još i danas, poslije preko pola stoljeća, neki sumnjaju u iskrenost ideala članova HRB, tako je bilo i prije, tj. u vrijeme kada se je ovo pismo pisalo. Ja sam preko izvještaja Bože Bagarića, visokog Udbaša za BiH, kojeg se može (pro)naći na računalu, pronašao da je Meho Palikuća, operativno ime jednog agenta Udbe, a njegovo pravo ime je Tajib Čordić, koji danas živi u Torontu, Canada, s njim nekoliko puta preko telefona razgovarao u zadnjih 20 mjeseci. On zan tko sam ja, ja znam tko je on i na toj bazi smo razgovarali. Rekao mi je da je bio član HRB. Rekao mi je da je njegovo konspirativno ime bilo "Meho Palikuća". Za sve ostalo što sam ga pitao, nije htio priznati. Zanimljivo je sve, ali ipak se je ili izdao ili prevario kada sam ga zapitao za ime Joze Dedića. Rekao je da ga pozna i da su skupa bili u HRB. Kada sam mu rekao da je on, Meho Palikuća, predao Jozu Dedića i druge u ruke Udbe u Hotelu u Rijeki ljeta 1967., samo se je iznenadio i mene zapitao: Otkud ja to znam. Prije par tjedana sam ga ponovno nazvao s namjerom da nešto doznam; samo je rekao da je jako bolestan i da o svemu više ne želi razgovarati. Sada se postavlja jedno ozbiljno pitanje: dali je uistinu Udba bila infiltrirana u HRB i dali je uistinu Udba vodila tu hrvatsku revolucionarnu organizaciju. To ja ne znam. Ali ako postoji bilo kakova sumnja, onda je general Drinjanin bio u pravu kada je sumnjao u vodstvo te organizacije HRB. Mo)

U pogledu tog "Revolucionarnog Bratstva" ja sam vam već nešto javio. Većina ljudi su idealisti, a sam Geza Pasty je nepoznanica. Za njega se je reklo, da je došao van u doba loma kominformovaca, da je bio član partije i da je vani postao nacionalista. U svoje vrijeme meni se javio i pozivao se na puk. Štira, koji da mu je navodno rođjak, nu taj ga ne pozna, iako dozvoljava. Geza je suradjivao u našim društvima, ali prema njemu naši su uvijek bili slabi i kad smo mi raskrstili sa Poglavnikom, on je ostao u HOP-u, iako nas nije napadao, iako je uređivao "Spremnost" ([glasilo HOP-a za Australiju, mo](#)) i napadao općenito sve protivnike HOP-a. Kasnije je unutar HOP-a organizirao mnoge mlade ljude i skupa sa ostalima organizirao Bratstvo (1961., [mo](#)) Mi smo već u početku imali uvid u stvar i Rover držao s njime kontakt, a i neki drugi naši.

Ljudi su se obraćali nama i mi nismo pobijali organizaciju, jer smo stajali, stojimo i stajat ćemo načelno na stanovištu, da nitko od nas ni osoba organizacije nema monopol, i još manje ima pravo nijekati nekome rodoljublje i pravo na borbu. Imamo sigurne podatke, da su se mnogi od njegovih stalnih članova služili autoritetima ministra Artukovića i generala Drinjanina, posebno kada se je radilo o mladim Hercegovcima. Stvar je bila neozbiljna i u zadnja vremena javna tajna. Oni su se vezali u ćelije uz mnogo mistike i kako su jezgru Bratstva u lokalnim prilikama predstavljali idealisti, pristupilo je oko 200 ljudi i stalnim mjesečnim obolom doprinosili za kupnju oružja i slanja ljudi u Evropu. Geza je na kraju pisao i meni osobno i ja sam rekao, da mi ni u kojem slučaju ne želimo apsorbirati nešto, što nije po nama postrojeno i da ne želim preuzeti ponudjeno mi zapovjedništvo nečega što ne poznajem, a tražio sam i potpune garancije - popis članova i td., jer sam znao o toj organizaciji mnogo više, nego su mi oni rekli i bio uvjeren, da nisu bili korektni. Oni su se uglavnom služili našim imenima, da bi mogli imati obranu prema ljudima, nu mi smo ih i na to upozoravali.

Moram vam spomenuti, da su u isto vrijeme dok su govorili o Artukoviću, Drinjaninu i Reveru prema vani davali izjave, da ne žele suradjivati s nikim od starih, te da će oni sami udariti sa svojim ljudima, sprovesti revoluciju i preuzeti vlast. Posebno dvoličnu ulogu odigrali su Niko Kovačić i Branko Orlović koji su Bratstvu služili za petljanje tobožnje veze sa domovinom, te za mistifikaciju, kako sve dolazi iz Evrope i domovine. To mi je priznao sam Geza u pismu. Dok se je Bratstvo iz Australije bacilo na prikupljanje materijalnih sredstava i povezivanje u Australiji, dotle su Kovačić i Orlović bili oni, koji su trebali u Evropi ljude prihvatiti, izobraziti i svojim vezama prebaciti u domovinu. Niko Kovačić je u zadnja vremena naglo postao bogat trgovac, vrtio se u svim grupama, mnogo putovao, a mi imamo preko dvadesetak obavijesti od naših mladih ljudi, koji su nam govorili o čudnom držanju tog čovjeka, a istina je i to, da je meni Bebek pred godinu dana bez susretezanja

rekao svoje mišljenje da on i naši, koji su iz domovine došli, vjeruju da bi mogao biti agent UDB-e. To su mišljenje dijelili i neki naši stariji. Za Orlovića odavno znate, da je odavno na njega hajka da je bio kao student u partiji. Odatle ona bezobrazna pisanja Gladića i Orlovića u jednom od uvodnika njihove (novine, mo) "Mlade Hrvatske", gdje je Gladić preuzeo 90% teksta iz jednog Bebekova članka, koji je prije toga izišao u "Obrani" i na kraju samo zabiberio nama, iako nas nije imenom spomenuo. Iz tih izvora je poslan memorandum generalu De Gaulle-u protiv Otpora, nakon što je predstavnik Otpora prof. Dabo Peranić uputio bio jedan memorandum De Gaulle-u i bio pozvan od predstavnika vlasti i nakon što smo izdali 3 broja "La Croatie" sasma na francuskom jeziku. Gezi Pastiju nisu vjerovali ni najbliži suradnici, ali su ipak nadjeli i provodili organizaciju. Možda će mi koji od vas postaviti pitanje zašto nismo spriječili sve to.

Moram vam reći, da smo i na to pomišljali, ali smo se uvjerali i to baš mladju ljudi iz Otpora, da se to ne smije i ne može iz više razloga. **1.** nemamo pravo, **2.** pridavali bi organizaciji veću važnost, **3.** pali bi na kategoriju HOP-a koji denuncira druge organizacije, **4.** bili bi predstavljeni bremzerima (kočničarima, mo), koji ne damo maldjima preda se iz zavisti, i k tome dali bi njima mogućnost, da nas pred hrvatskim narodom optuže, da nisu mogli polučiti uspjeh (poput Bugojanske Akcije iz godine 1972., mo), jer ih je Maks u tome spriječio. Nitko one mlade ljude fanatike nije mogao odvratiti. Sve su to posljedice potpune zataje starih hrvatskih emigrantskih struktura i posebno stanje u HOP-u čiji su članovi ti ljudi bili. Da smo ih još i mi pritisnuli, onda bi nam točno HOP navijestio rat, i to krvavi, i tada bi na nas bacili krivnju, da smo uzročnici bratoubilačkog rata među nama. Meni je u tome savjest čista i osjećam se zadovoljan, da sam vas ispravno i na vrijeme o svemu obavijestio, kako nikada među nama ne bi bilo sumnje ni u kojem pogledu.

Mi smo dakle svjesno pustili te ljude, da dokažu šta znaju i mogu. Ne znam kako će sve to svršiti. Onoga časa, kada sam dobio obavijest, da je Jugoslavija povukla svog predstavnika Waisa (Weissa, mo) u optužbi na naše u Mahlemu, pisao sam nekima od vas i rekao prisutnim prijateljima, da sam siguran, da ćemo brzo imati proces u Zagrebu, kako bi se neutralizirao proces u Mehlemu, (Njemačka, tada 1963., nije priznavala Jugoslaviju niti je imala s njom diplomatske odnose. Jugoslavija je preko Švicarske otvorila jednu trgovačku misiju u Mehlemu. Kasnije se ispostavilo da je ta jugoslavenska misija bila **GNJLJEZDO UDBINIH AGENATA** koji su špijunirali jednako hrvatske političke emigrante kao i hrvatske pasošare. Jedna skupina od tridesetak Hrvata je napala tu jugoslavensku špijunsku misiju. Bilo je tu svašta! Proces je trajao dugo..., mo) koji se je počeo okretati protiv Jugoslavije radi inteligentnog i hrabrog držanja nekolicine naših ljudi u Njemačkoj, koji su preko njemačkog vojničkog lista Nazional Zeitung znali okrenuti njemačko javno mnijenje i posebno njemačke generale protiv Tita. Bio sam siguran, da će se inscenirati proces i da će izići na površinu opet nacisti, fašisti, popovi, fratri, koljači i td. Sada će iskrsnuti na površinu razni "akcionisti" (djelatnici, mo), koji su vodjeni neodgovorno iz Njemačke i sada iz Australije i koji su svi po nekom magičnom zakonu hvatani na granici ili u blizini granice.

Vi se kao Hrvati možete samo ponositi nad mnogim žrtvama i nad strahovito velikim učinkom, kojega ćemo imati pred stranim svijetom, ali nato moramo biti i žalosni. Ja sam ljudima savjetovao, da budu skromniji u ciljevima, da se ispitaju podatci o šefovima onih organizacija, koje su pokrenute i da se ljude stručno pripreme. Bio sam ispunjen (ne znam šta bi ova riječ "ispunjen" mogla u ovom smislu značiti, ako ne "ispljuvan", mo) od nekih, pa je bilo čak i pripadnika Otpora, koji su se oduševili za akciju Bratstva prema onoj, da je žabu lako u vodu otjerati. Mogu vam dati garancije, da nije nastao nigdje prodor u redove Otpora, iako je za predvidjeti, da će svugdje i u Australiji biti dreke na Rovera radi njegovih veza sa Pasty-om. Dobio sam nekoliko pisama, nakon događaja i svi oni odmah instiktivno spominju Rovera, jer znaju, da je on u Australiji. HOP, UDB-a i mnogobrojni osobni prijatelji Rovera učinit će ostalo.

Nitko od nas ne može predvidjeti ovaj čas kakvog će odjeka imati sve to na naše i druge organizacije u emigraciji, ali vas mogu uvjeriti, da će na kraju Otpor izići pojačan i da će ljudi prihvatiti moj

sistem rada po koracima, upotrebljavajući mlade za ono, zašto trebaju mladi, a stare tamo, gdje trebaju stari. Dolaze teški dani za nas, ali nemojte gubiti živce radi onoga, što dreči ulica i ne gubite živce, kao što su neki izgubili. Ovoga časa je glavno, da budete iz prve ruke informirani i da djelujete na svoju okolinu u duhu gornjih vijesti. Mi ćemo u novoj "Obrani" postaviti stvar načelno na svoje mjesto i vjerujem, da će taj broj "Obrane" ostati kao trajna vrijednost.

(Evo šta se o tome kaže u "Obrani" br. 11/12 ožujak-travanj 1964. Kako ste mogli saznati iz prijašnjih pisama koje sam ovdje iznio, da je fra. Pio Fržop radio na tome da se kupi tiskara ALOZIJE STEPINAC sa sjedištem u Parizu u kojoj će se tiskati jedna sveopće-hrvatska novina, tim de druge postojeće hrvatske novine se obustave. General Drinjanin je na to pristao i "Obrana" nije izlazila za slijedeća 4 mjeseca, mo.)

"Vrlo važna obavijest.

DR. ANDRIJA ARTUKOVIĆ I HRVATSKO REVOLUCIONARNO BRATSTVO.

Obavješteni smo iz više apsolutno sigurnih, provjernih i vjerodostojnih vrela, da su se predstavnici i organizatori HRB. služili pri verbovanju članova sa imenom hrvatskog ministra Dra Andrije Artukovića. I ne smio to, nego još i sada to ime upotrebljavaju, te dapače pokazuju neka pisama, koja da potiču od gore spomenutoga.

Ovlašteni smo najenergičnije demantirati bilo kakvu vezu Dra. Artukovića sa ljudima HRB., koji ne samo, da iste nije ovlastio, ni pisao im, i još manje ovlastio da govore u Njegovo ime, nego nije uopće niti znao da HRB postoji.

Tko makar i prosječno poznaje život i rad Dra. Andrije Artukovića, te njegovo sadanje stanje, (**dru. Artukoviću je zakonski bilo zabranjeno svako političko i hrvatsko/nacionalno javno djelovanje, mo**), taj će odmah shvatiti, da su samo nesavjesni ljudi ili agenti Udbe mogli učiniti takva šta. Zato osuđujemo sve one koji su se služili nedozvoljeno imenom Dra. Artukovića, a hrvatskim patriotima u svijetu stavljamo na srđce, da se kane društva onih, koji su to činili.

Nakon Marselja (atentat u francuskom gradu Marseille-u na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića 9 listopada 1934., mo) Beograd je bio dospio dobiti u ruke Dra. Artukovića, ali je sudjenje izvršeno pod kontrolom diplomatskih predstavnika Londona i Pariza i pod uvjetom, da mu se sudi samo radi tobožnjeg učestovanja u atentatu. Bio je oslobođen i povraćen na zapad (**u Belgiju odakle je bio izručen Beogradu, mo**). odonda je Beograd nastojao dočepati se istoga, jer je Njegovo ime bilo vezano sa legendarnim velebitskim ustankom. (**koji je počeo 7 rujna 1932., mo**).

Dr. Artuković, ministar NDH., uspio je 1945.g. spasiti se od sudbine ostalih hrvatskih ministara, koji su obješeni skupa sa predsjed. Vlade Mandićem i podpr. Osmanbegom Kulenovićem. Živi sada u Usa. u Californiji, ali je stalno pod procesima. Beograd je mobilizirao (**interesantno kako smo u prošlosti uvijek bili protiv Pešte, Beča i Carigrada, eto donedavno i protiv Beograda. Sada se postavlja pitanje dali će doći vrijeme da Hrvati u buduće budu protiv Strasbourga, glavnog grada EU, mo**) najbolje advokate, novinare, agente, milijune dolara, - ali američka pravda nije u rukama komunista i dosad se je Dr. Artuković obranio. Sebe i Hrvatsku! Zato je Udba i dosada pokušala sve da kompromitira Dra. Artukovića i svjetski tisak je pun podvala i optužba protiv istoga. Vjerujemo da je UDBA podvalila na direktan ili indirektan način i ovu optužbu kako bi mogla izvesti novi proces i optužiti Dra. Artukovića da organizira revolucionarne i terorističke organizacije, iako je istome prema zakonima Amerike zabranjen svaki politički rad."

Ukoliko bi do vas doprlo, a to je vrlo vjerojatno, vijest, da su poslani i neki ljudi Otpora iz Australije u Evropu, onda ću vam reći, da to stoji s tom razlikom, da se taj čovjek ili ti ljudi nalaze sa mnom ovoga časa u ovoj sobi ili su otišli na način, da to ulica i UDB-a ne zna, a ako sazna, mogu vam dati

garanciju, da će biti ispaljen barem počasni naboj i da će se sa manje ljudi postići veći efekt.

Ostaje nam sada više nego ikada ostvariti naš plan "Drugog Koraka", tj. "D.K.", a o revoluciji i "preuzimanju vlasti" mogu govoriti sam neodgovorni ljudi i oni koji sanjaju otvorenih očiju i onda provode u djela zatvorenih očiju. Mi pod revolucijom mislimo nešto drugo i to sprovodimo u djelo. Dogodilo se što bilo, mi se niti povlačimo niti raspršavamo, nego ćemo nastojati upotrijebiti ovaj stav u ozbiljne i konstruktivne svrhe. Nema uskrsnuća bez Velikog Petka i mi ćemo kroz njega morati proći.

Koristim ovu zgodu, da vas podsjetimo u pogledu poslova "Drine", "Obrane" i td. o čemu će vam Bebek poslati posebno okružno pismo.

Molimo vas sve, da pazite na vaš tisak ili na tisak hrvatski i srpski pa nam pošaljite sve ono, što bi nam moglo služiti, a ja ću onda to upotrijebiti u novoj "Obrani" ili jednim novim okružnim pismom obavijestiti o glavnim momentima.

Javi te nam se. Grli vas odani vam general Drinjanin.

Dodano i pisano rukom:

Dragi Ante! (Kršinić, mo)

Odavno nema od Tebe vijesti. Nadam se da nisi bolestan ni u kakvoj nevolji. Javi se i što imaš novca za nas pošalji nam, jer nam treba. Obavijesti ljude ako i gdje treba ovo samo Tebi šaljemo za Californiju i nikom više.

Pozdravlja Te Tvoj Maks.

(Kraj drugog pisma generala Drinjanina. Sada ću u nastavcima iznijeti izreske iz raznih australskih novina koje su pisale o hrvatskoj devetorki koja je 1963 godine iz Australije došla u Jugoslaviju da digne ustanak. Ja nemam original iz australskih novina na engleskom jeziku. Ja ima prijevod s engleskog na hrvatski na pet gusto tipkanih stranica. Sve je ovo bilo u istoj omotnici/kuverti koju sam označio broj pisma dva (2), mo. Otporaš)

"THE SUN", Sydney, Australija, No. 1030 special, 5. rujna 1963., str. 1,

TERORISTI IZOBRAŽENI U SUDNEY-u (podučavani, trenirani, vježbani, vršili vojničku obuku itd., mo)

Devet ljudi, navodno izobraženi za terorističke akcije u sydney-skome pregradju Woollahra, uhvaćeni su u Jugoslaviji. Jugoslavensko ministarstvo unutrašnjih poslova je izjavilo, da su ljudi poslani natrag u Jugoslaviju iz Australije, da vrše terorističke akcije. Članovi su bili pripravljeni (izvježbani, mo) za razne buduće terorističke akcije na predavanjima, održanim u zgradi Queen Street, Woollahra. Sigurnosna policija (redarstvo sigurnosti, mo) u Sydney-u danas je izjavila, da joj nije poznat nikakav hrvatski klub u Woollahra. Izjavili su, da vjeruju, da je izobrazba Hrvata, koji su se vratili u Jugoslaviju, napravljena u njihovoj domovini. (u Australiji, mo)

CRKVENI KLUB

Sigurnosna policija drži mogućim, da je plan povratka u Jugoslaviju bio organiziran u Queen Street-Klubu. "THE SUN" je danas upoznao taj Club koji je vlasništvo Rimokatoličke Crkve i služi uglavnom za sastanke sydney-skih Hrvata. Club je kontroliran po svećeniku O. Romcu, jednom hrvatskom franjevcu. O. Romac je danas izjavio, da je osobno poznao jednog od uhićenih ljudi - Josipa Oblaka, ali druge ljude nije dobro poznao. on je kazao, da mu nije bilo poznato da su ljudi

bili kontaktirani ([povezani, mo](#)) s terorističkom organizacijom "Ustaša", koja je, po njegovu mišljenju, prestala postojati svršetkom II. svjetskog rata. O. Romac je rekao - ako su uhićeni hrvati upotrijebili ime i adresu Cluba - a da su to učinili vjerojatno radi pokrića.

(Spreman sam povjerovati da je ovo general Drinjanin prevodio. To kažem zato, jer ima već do sada riječi kojima se general služi u svojim pismima, mo)

Jugoslavenska službena izjava veli, da su ovi ljudi uhićeni u predjelima Kopra, Rieke i Karlovca između 19 i 22 lipnja.

SMRTNA LISTA

Uhićenje je izvršeno 14 dana kasnije, nego su ovi u pola noći prešli granicu. Policija je našla kod njih 33 kg. TNT eksploziva, 100 upaljača, 4 tranzistor-radija, pet revolvera, 2 bodeža i 3 zemljovidne karte. Izjava govori da su ova devetorica imali emigrantske putne iskaznice, izdane u Australiji a dvojica australske putnice.

Prva zadaća ove grupe bila je koncentrirati se u glavnim mjestima sjevernih jugoslavenskih provincija, zatim ubijati istaknute osobe, razarati institucije i vršiti proturežimsku propagandu. Nije izjavljeno tko je bio na njihovoj smrtnoj listi.

Navedena devetorica uhićenih ljudi su slijedeći: **(1)** Josip Oblak, **(2)** Ilija Tokić, **(3)** Rade Stojić, **(4)** Vladimir Leko, **(5)** Branko Podrug, **(6)** Dražen tapšanji, **(7)** Krešimir Perković, **(8)** Stanko Ždrilić i **(9)** Mika Fumić.

Svi su mobilizirani od jedne ustaške emigrantske terorističke organizacije, zvane "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo", kada su poslije jednog izvjestnog vremena traženja zaposlenja po talijanskim i austrijskim logorima došli u Australiju.

ZAKLETVA

Svi su se trebali zakleti na bodežu i puški, kad su stupali u organizaciju. (Ustaše su bili pro-nacističke snage, (vojska, mo) koji su suradjivali s njemačkim okupacionim snagama na području Jugoslavije za vrijeme II, svjetskog rata). Vodje organizacije odlučili su formirati (osnovati, mo) jednu terorističku grupu i poslati je u Jugoslaviju.

"ARRIBA", petak 5 rujna 1963., str. 9 ("[Arriba](#)" je španjolska riječ, koja više/manje znači "Zdravo", "[Kako si](#)". [Da li je ovo iz španjolskih novina?](#), mo)

DEVET JUGOSLAVENSKIH EMIGRANATA UHVAĆENI PO POVRATKU U DOMOVINU

Obtuženi su za pripremanje čina (djela, mo) sabotaže i atentate protiv komunističke vlasti.

Utamničeni su došli iz Australije, gdje su emigrirali po završetku II. svjetskog rata.

Beograd. - Devt Jugoslavena, koji su se vratili u svoju domovinu poslije izvjesnog prebivanja u Australiji, utamničeni su. Policijska služba unutrašnjih poslova kaže, da su utamničeni priznali svoje učesće u namjeravanoj terorističkoj akciji. Policijska izjave dalje veli, da su ovi dobili instrukcije u Australiji, Zapadnoj Njemačkoj i Italiji. Komunistička jugoslavenska vlada se boji, da bi ova devetorica poubijala općinske i župske komunističke dužnosnike na području Hrvatske i Slovenije, dizali u zrak tvornice, mostove i javne ustanove, te širili protiv-režimsku propagandu.

Znade se , da su utamničeni imali australske isprave, pošto su emigrirali u tu zemlju nakon II. svjetskog rata i poslije življenja (prebivanja, mo) u austrijskim i talijanskim izbjegličkim logorima.

(Efe.) (ova riječ "Efe" je po svoj prilici ime novinske agencije, mo)

JUGOSLAVENSKI KONZULAT U SYDNEY-u - CENTAR ŠPIJUNAŽE

Melbourne. - Jugoslavenski komunistički konzulat u Sydney-u je centar špijunaže, kako je istakao O. Josip Kasić, svećenik hrvatske kolonije u Melbourne-u, kojoj su pripadali i ovih devet Jugoslavena., koji su po povratku u svoju domovinu bili utamničeni.

(Interesantno da su svi novinari svijeta tada tako mislili da je Jugoslavija "domovina" Hrvata. Tako je sin srpskog kralja Petra drugog, koji je rođen u Engleskoj poslije WW2, kada je 1989. godine sletio na ljubljansko uzletišta, od radosti uskliknuo: Evo me po prvi puta u zemlji mojih djedova, prenosi američka novinska agencija UPI, i tako svojim čitateljima i svijetu prenosi da je Slovenija srpska zemlja, jer je on srpski princ i budući srpski kralj. Velika je i jaka bila jugoslavenska primidžba protiv Hrvata i Hrvatske! Mo,)

Sva kretanja utamničnika, nadodao je O. Kasić, morala su biti poznata Titovoj vladi još prije, nego su izišli iz Australije; dokaz je tome, da su bili uhvaćeni čim su ušli u Jugoslaviju. On je konstatirao, da jugoslavenski špijuni dolaze u Australiju odmah, čim su njihovi predšasnici prepoznati od hrvatske kolonije u Australiji. (Ja u ovoj zadnjoj rečenici podrazumijevam: da su "odmah došli novi špijuni" ...čim su stare špijune Hrvati prepoznali ...,mo. Otporaš)

Po njegovoj izjavi, jedan nacionalizirani Jugoslaven u Australiji je omogućio jednoj grupi ljudi, da se 250 kilometara na sjeveru u jednom logoru spremaju za oslobodjenje Hrvatske. Njima zapovjeda bivši ministar unutrašnjih poslova Hrvatske, (Imali ste priliku pročitati unatrag nekoliko opisa kako je general Drinjanin upozorio i javno rekao kako su se članovi HRB služili imenom ministra unutarnjih poslova NDH dra. Andrije Artukovića. Za svjetsko mnijenje je dovoljno da novinari povežu NDH s fašizmom i nacizmom i svako nastojanje Hrvata da se oslobode jugoslavenske diktature i obnove svoju Hrvatsku Državu će biti povezano s nacizmom i fašizmom. Ruku na srce, danas nam ne smetaju ti svjetski novinari i oni nas, DRŽAVOTVORNE HRVATE, takovima ne smatraju, niti nas takovima više prozivaju. Nas danas, naš hrvatski OLOŠ pod plaštem hrvatskog antifašizma, takovima smatraju i još uvijek prozivaju. To će tako biti sve dok budemo imali sinove bivših boraca NOR, NOB, NOV, KPJ, AVNOJ-a i drugih krilatica su krasile "narodnu vlast", mo), koji je vršio tu dužnost u godinama, dok je trajala nezavisnost njegove države u II. svjetskom ratu.

Radi toga došli su u vezu s ustaškom fašističkom organizacijom, zvanom "Hrvatski Demokratski Odbor" (Ovu organizacija "Hrvatski Narodni Odbor" su osnovali Miroslav Varoš, Udbin agent, i Krunoslav Draganović. Draganović je bio poznat hrvatskoj emigraciji kao jedan veliki dobročinitelj, u to nema sumnje. Kasnije je pao pod utjecaj ovog ubačenog - među Hrvate - Udbinig agenta prof. Miroslava Varoša, koji je uz blagoslov Udbe osnovao spomenuti "Hrvatski Demokratski Odbor" kod kojeg su se, na svu hrvatsku žalost, ovih devet hrvatskih revolucionaraca smjestili i odatle je s njima Udba raspolagala i dirigirala, kako je general Drinjanin rekao "da nisu uspjeli ni simbolički naboj opaliti", mo. Otporaš) u Munsteru, Zapadna Njemačka. Grupa je poslana u Zap. Njemačku i odvedena u jedno mjesto pokraj Stuttgarda, gdje su ih instruktori 10 dana poučavali u rukovanju oružjem i eksplozivom. Onda su otišli u Milano, Italija, gdje su bili 30 dana. Isti instruktori pripremili su ih za prijelaz preko granice i za izvršenje njihova zadatka u Jugoslaviji.

Jugoslavenska službena izjava ne govori ništa kako i gdje je grupa prešla granicu, ta kako gdje su otkriveni i uhićeni. Izjavljeno je samo, da su kupovali hranu po selima i ponašali se kao stranci, koji idu na izlet. Kada su uhićeni, nisu pružali nikakav otpor.

Posjedovali su 24.716 jugoslavenskih dinara, (skoro 15 funti), 51.350 talijanskih lira, 50 zapadnonjemačkih maraka i više nego 15 australski funti. Krivični postupak protiv ove devetorice

nalazi se u toku.

Kopar, jedan mali lučki grad u sjevernom Jadranu, posjetili su u prošli četvrtak sovjetski predsjednik Kruščev i jugoslavenski maršal Tito, poslije razgovora na Brionskim Otocima, rezidenciji jugoslavenskog vodje. Izjava, koja je dana jučer i koja govori, da se sovjetski premjer g. Kruščev nakon provedenih praznika od 14 dana u Jugoslaviji vraća kući, ne dovodi ovaj slučaj hapšenja u vezi s g. Kruščevom.

Jugoslavenski konzul u Sydney-u g. Franjo Bruz izjavio je, da on ne može dati nikakve informacije o nacionalističkim grupama u Australiji i da on ne zna ništa o javljenim hapšenjima.

Odjel za emigrante u Camberi danas je izjavio, da Australija priznaje vojno-nacionalni odnos s Jugoslavijom. To znači, da je jedan jugoslavenski emigrant - nacionaliziran ovdje - priznat kao australski građanin, dok je ovdje, ali kad se povrati u Jugoslaviju, on postaje ponovno jugoslavenski građanin.

(Više nego smiješno. Sve se je radilo kako što bolje zadovoljiti jugoslavenske zahtjeve, što bi se moglo svesti na to da se Hrvatima daje australsko državljanstvo kako bi ih se moglo što jače prikovati za anglo/saksonske zakone, ili po onoj: Bit ćeš mi kum djetetu ako ne mognem nikog drugoga pronaći, mo).

Britanska ambasada u Beogradu, koja zastupa interese Australije, iznenadjena je s izjavom o uhićenima. Britanski konzul Mr. E.W. Cook je rekao, da će on tu stvar provjeriti.

Ps. Opaske pošiljatelja odrezaka novina iz Australije:

"Momentalno Vam šaljem samo ovo, jer nemam vremena da Vam što napišem, jer mi telefon zvrči sa svih strana i svi smo strašno zburnjeni katastrofom uhićenih u Jugoslaviji

"...Oprostite, moram ići, jer me zovu u demonstracije, praviti ćemo čudo i osvetiti našu braću"

"Borba", četvrtak 5. rujna 1963.

Saopćenje Sekretarijata unutrašnjih poslova SFRJ.

UHAPŠENA DIVERZNATSKO-TERORISTIČKA GRUPA OD 9 EMIGRANATA

Prilikom hapšenja kod njih je nadjeno 15 kilograma eksploziva i veće količine drugog materijala za diverzije - Teroristi su pripadali ustaškoj organizaciji "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo" iz Australije i obučavani su u blizini Štutgarta.

Beograd, 4 septembra.

U vremenu od 19. do 22 jula o.g. na području kotara Kopa, Rijeka i Karlovac pohapšen je od strane organa unutrašnjih poslova grupa od 9 emigranata koji su diverzantsko-terorističkim zadacima 7, jula o.g. u 00.35 sati ubačeni u zemlju.

(Kakova vremenska točnost, zahvaljujući Udbinu agentu Miroslavu Varošu, koji je preko svojih Udbinih filijala, dostavljao svaki, pa i najmanji pokret ove hrvatske devetorke. Naravno da su ih Operativci Udbe čekali na određenom mjestu, mo. Otporaš).

Svi su posjedovali emigrantske putne isprave izdane u Australiji, a dvojica od njih čak i pasoše državljana Komenvelta - Australije.

Svi ubačeni su pohapšeni, i to:

1. Oblak Josip "Pepo", sin Alberta i majke Rozalija Marinić, rođen u Španovici - Daruvar.
2. Tolić Ilija, sin Joze i Matije Lekić, rođen u Ljupljanici - Derventa.
3. Stojić Rade, sin Jure i majke Luce Raspuđić, rođen u selu Dragićina, Mostar.
4. Leko Vladimir, sin Jure i majke Stane Bebek, rođen u selu Vojnići - Mostar.
5. Podrug Branko, sin Jakova i majke Stane Bura, rođen u Piramatovcima, Šibenik.
6. Tapšanji Dražen, sin pok. Stjepana i majke pok. Ane Čutuk, rođe u selu Seona - Našice.
7. Perković Krešimir, sin Ivana i pok. Marije Bičanić, rođen u selu Letinac - Brnje.
8. Zdrilić Stanko, sin Ante i majke Božica Sušić, rođen u selu Rupelj - Zadar.
9. Fumić Mika, sin Stipe i majke Marije Krznarić, rođen u selu Letinac - Brnje.

Naprijed navedeni boravili su u raznim emigrantskim logorima Austrije i Italije, dok nisu kao radna snaga upućeni na rad u Australiju.

Po dolasku u Australiju njima su pristupili tamošnji ustaški emigranti, nudili im zaposlenje i neke druge usluge i pogodnosti, pod uvjetom da pristupe njihovoj organizaciji, što su imenovani i prihvatili.

U okviru i pod firmom navodno dobrotvornih i humanitarnih institucija kao što su "Hrvatski Dom" i "Australско-hrvatsko društvo" u Sydney-u, djeluje u stvari teroristička organizacija "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo", u koju su i navedeni emigranti pojedinačno učlanjeni, uz polaganja zakletva nad kamom i puškom, što posebno svjedoči o karakteru te organizacije. Članovi ove organizacije su spremni i obučavani za buduću diverzantsko-terorističku aktivnost na diverzantsko-terorističkim tečajevima koji su održani u zgradi 121 Svin strit vulara - Sidnej ([ovako je u izvornom opisu, mo](#)), gdje se nalazi katolički ured koji vodi emigrantski svećenik.

Poticani od istih krugova, rukovodeći se istim motivima kao zločinci iz Bad Godesberga i dr., ([Bad Gogesberg je grad u Njemačkoj u kojem je bila vrlo dobro razgranata mreža Udbaških doušnika. Kako su ovi doušnici u korak pratili svakog pasošara, slučaj je htio da su se baš tu u tome gradu potukli doušnici i pasošari, što je, naravno, jugoslavenska promidžba odmah to svalila na ustašku djelatnost. Tako je to mjesto postalo poznato, mo.Otporaš](#)) rukovodioci spomenute ustaške organizacije u Australiji odlučili su da formiraju diverzantsko-terorističku grupu i da je pošalju u SFRJ. U tom cilju oni su se povezali u poznatom ustaško-fašističkom organizacijom "Hrvatski demokratski odbor" ([Varoš/Draganović. Naravno da se tada, kada se je ovo zbililo 1963., nije znalo da je Miroslav Varoš agent Udbe a Krunoslav Draganović agent mnogih stranih služba, danas, kada se sve to zna, je kamo/kud bolje znati tko je tko bio tada i tko je sve Udbi dojavljivao, mo](#)) u Minsteru - Savezna Republika Njemačka.

Pošto se cijela grupa prikupila u Saveznoj Republici Njemačkoj, prebačena je u jedno mjesto blizu Stuttgarta, gdje su u trajanju od 10 dana obučavani od posebnih instruktora u rukovodenju oružjem i eksplozivom.

Danas 1. juna o.g. prebacili su se u Milano - Italija, gdje su se smjestili u pansion "Vila Viktorija" u ulici Vitruvio br. 18. Za vrijeme od 30 dana, koliko su se zadržali u ovom pansionu, instruktori iz Stuttgarta, koji su ih dopratili, vršili su posljednje pripreme za prijelaz granice i za izvršenje zadataka u SFRJ.

Pp prelasku granice uputili su se u unutrašnjost zemlje. Usput su navraćali u sela radi kupovine namirnica i lažno se predstavljali kao šumski radnici, izletnici i sl.

Prilikom hapšenja kod njih je pronađeno: 15 kilograma eksploziva, - trinitrotoluola, 100 detonatora, 100 metara štapina, 4 tranzistora, 5 pištolja marke "bareta" sa 450 metaka, 2 dvogleda, 2 kame, 3 geografske karte, 24.716 dinara, 51.350 talijanskih lira, 50 njemačkih maraka, 15 australskih funti i 3 penija.

Prilikom hapšenja navedene osobe nisu pružale nikakav otpor.

Protiv navedenih pokrenut je krivičan postupak i naredjen istražni zatvor.

Iz Sekretarijata za unutrašnje poslove SFRJ (Tanjug)

Beograd, 4.IX.1963.

Kraj drugog (2) pisma.

(Napomena:

Sve ovo čini jednu našu hrvatsku povijest. Kakova bi bila naša Hrvatska da u njoj nije bilo istaknutih Hrvata!?! Bez obzira tko je upravljao/rukovodio sa ovim hrvatskim idealistima, oni za sigurno nisu znali za bilo kakovu Udbašku spletku oko njih. Zato njih treba ubrajati u PLEJADU HRVATSKIH REVOLUCIONARACA. Otporaš)

IZ TRI PISMA GENERALA DRINJANINA (treće pismo)

(Donosim ovdje iz treće omotnice/kuverte ili pisma nekoliko isječaka iz australskih novina, prevedeno na hrvatski. Neka nemaju datuma i godina iako se novina spominje. Molim cijenjene čitatelje da to uzmu u obzir, kao i to da sve donosim u originalu, naravno gdje smatram potrebnim nadodam moje opaske, kako bi se čitatelji mogli bolje snalaziti. Davno je to bilo kada se je ovo zbivalo, a sve se je zbivalo: **RADI HRVATSKE, ZBOG HRVATSKE I IZ VELIKE LJUBAVI ZA HRVATSKU!** mo, ili Otporaš.)

"The Sun", Melbourne. (ime novine, mo)

HRVATI OVDJE ZNALI SU ZA UHIĆENJE JEDAN MJESAEC PRIJE

Vodje je rekao (ja bih to protumačio u množini:"da su vođe rekli", mo) da su Hrvati u Melbourne-u znali četiri tjedna ranije, da su devetorica mladih Hrvata uhićeni u Jugoslaviji, kao teroristi.

Tvrdnja je izjavljena sinoć po g. I. Kokiću, predsjedniku Australsko Hrvatskog Društva u Melbourne-u. On je rekao, da su viesti došle u jednom pismu ljudi iz jednog jugoslavenskog sela, gdje su dvojica od tih ljudi bili sakriveni - jedan od njih, Stanko Ždrilić, je iz Melbourne-a. Ždrilić i taj drugi australski Hrvat su tražili pokriće i cipele. Oni su ostavili to mjesto dva dana poslije i bili su skoro odmah uhvaćeni sa drugom sedmoricom, koji su bili u različitim selima. G. Kokić je rekao, da je njegovo društvo prvi put čulo za Revolucionarno Bratstvo o prošlom Božiću, ali nije znao, da su ova devetorica članovi dok nije došlo pismo.

VRLO NERAZBORITI

"Bratstvo" je jedna vrlo nerazborita organizacija, napravljena od uglavnom par mladih i tvrdoglavih, kojih je samo par. " - rekao je Kokić. "Oni nemaju izgleda za uspjeh. Uzmimo na primjer mađjarsku revoluciju od 1956, koja je bila puno bolje organizirana i vodjena, a pogledajte šta se je dogodilo."

G. Kokić opovrgava, da (je, mo) internacionalni HOP, u kojem je on zastupnik, profašistički i da je u bilo kojoj vezi sa "Bratstvom".

(U strahu su velike oči, kaže hrvatska poslovice. Nikada neću zaboraviti slučaja Mire Barešića, Brajkovića i drugih kada su 1971. kao članovi HRVATSKOG NARODNOG OTPORA, HNO, u Stockholm-u, Švedska, na opravdan način, u samoobrani, usmrtili jugoslavenskog ambasadora Rolovića ...Tada su se mnogi politički Hrvati ograđivali od HNO, što automatski znači da su se ograđivali i od Mire barešića, a danas mu knjige pišu, mo. Otporaš).

On je rekao, da je cilj Pokreta, (HOP-a, mo) dobiti pomoć od zapadnih sila, kao Australije, da predstave hrvatsku borbu za nezavisnost kod Ujedinjenih Naroda. "Ako postoji mogućnost za revoluciju, mi ćemo je prihvatiti, ali poslati devetero djece je preglupo", - nadodao je Kokić.

G. Kokić je rekao, da su navodi netočni, da ministar unutrašnjih poslova u hrvatskoj ratnoj kolaboracionoj vladi, živi u Geelongu pod krivim imenom. U stvari, Jugoslavija je pokušala s neuspjehom 1959., da se izruči čovjek dr. Andrija Artuković, iz Kalifornije, gdje on i sada živi.

VLADINA IZTRAGA (pisanje riječi IZTRAGA nam daje naslutiti da je to rječnik generala Drinjanina, te mogućnosti da je on ovo prevodio. mo)

Odjel za emigrante i časnici iztražuju, da li HOP i pojedinci bijahu izobražavani (trenirani, obučavani, mo) kao gerilci ovdje. Ministar za emigraciju g. Downer dao je nalog za istragu. Istraga je napravljena žurno, jer je potvrđeno, da je dvjesto ljudi bilo izobražavano (trenirano, mo) u jednom tajnom logoru pokraj Wodonge. U sadašnjim iztraživanjima se potvrđuje obavijesti o gerilskoj izobrazbi. Očekuje se, da će vodje organizacije biti opomenuti. Ali ako hrvatske vodje hrvatske vodje su postali naturalizirani Australci, ne može se napraviti taj postupak protiv njih.

Vodja federalne opozicije g. Calwell, rekao je jučer, da vlada mora poduzeti energične mjere, ako su hrvatski nacionalisti bili vježbani kao gerilci. "Ovdje nema mjesta u ovoj državi za borbe, evoropskih kontinentalnih ratova", - rekao je on. Po svemu izgleda, po dokazima, da je australsko tlo bilo upotrebljavano po Hrvatima za istu stvar, kao što je tlo Ujedinjenih Država bilo upotrebljavano po kubanskim emigrantima.

Teroristička veza opovrgavana po Hrvatima

"Devetorica uhvaćeni Hrvata u Jugoslaviji bili su vrlo miroljubivi", - odbornici od hrvatskih društava kazali su jučer. Odbornici su rekli, da oni vjeruju, da se devetorica povraćenih Hrvata u Jugoslaviju povratili radi njihovih obiteljskih interesa. "Nama nije ništa poznato o izobražavanju terorističkih grupa, o terorističkim pokretima."

Gospodin Ivica Roso, predsjednik Australsko-Hrvatskog društva u Geelongu i g. Jure Jakovljević, tajnik, kazali su, da oni osobno poznaju dvojicu od uhvaćeni ljudi: "Rade Ostojić (28) i Dražen Taphani (oko 25) su vrlo miroljubivi ljudi, kada su bili u Geelongu" - izjavili su ova dvojica. Ni jedan od njih nije posjedovao nikakove vrsti oružja, dok su živili u Geelongu. Bilo bi preglupo, da se njih optuži kao teroriste", - kazali su hrvatski dužnosnici. U zajedničkim izjavama (poznato mi je to, jer sam i sam sudjelovao mnogo puta u sličnim slučajevima, da bi mi, politički i hrvatsko/nacionalno djelatni i aktivni Hrvati, sazvali sastanak za sve hrvatske postojeće organizacije

u zajednici u kojoj bi živjeli, između sebe izabrali glasnogovornika ili govornike, pozvali novinare i medijske predstavnike, te tako bi imali jednu vrst PRESS RELEASE, kako za hrvatsko općinstvo tako i za svjetsko, mo) dva odbornika su kazali, da 170 članova u Geelongu su ogorčeni na obavijesti, da su devet ljudi bili uhvaćeni.

Nema ništa zajedničkog sa teroristima.

Izjave govore, da nisu fašisti ili nacisti ni komunisti. "Mi nismo u nikakvoj vezi sa bilo kojom terorističkom organizacijom".

"Mi smo poštivali sami sebe, a ako bi bila potreba, u svako vrijeme uzeti oružje u obrani Australije".

"U isto vrijeme mi bi (bili, mo) vrlo zahvalni za datu nam pomoć u borbi za oslobodjenje naše ljubljene Hrvatske ispod komunizma".

Izjava je takodjer opovrgla, da logorovanje u Wodongi u mjesecu siečnju je bilo dulje od 4 dana.

"Logorovanje je održano radi tjelovježbe i sastanka starih prijatelja." - nadodano je ovoj izjavi. (Mnogo puta razne hrvatske skupine, ili u okviru crkvenih, športskih, izletničkih, lovačkih i inih raspoloženja, bi organizirali skupne izlete preko vikenda, osobito ako je prilikom duljih praznika. U ovom slučaju, jugoslavenske vlasti preko svojih konzularnih predstavništava, su koristile ovaj slučaj kako bi australskoj vladi dali do znanja da, svakog puta kada Hrvati organizirano i skupno idu na izlet, da idu na "terorističko vježbanje protiv njihove države Jugoslavije". Zato se je vođa opozicije federalne vlade g. Calwell rekao jučer u svojoj izjavi da su Hrvati koristili australsko tlo, kao Kubanci što su koristili tlo Sjedinjenih Država Amerike, mo).

"Bilo ni nepravedno da se krivi Rimokatoličku Crkvu za hrvatski terorizam", rekao je Re. J.P. Stevenson iz North Balwyn-a, od anglikanske crkve.

"Nije za nas da osudjujemo one vjerdnosti, za koje je ove značajne ljude religija bila tradicionalna obrana protiv lopovstva i silovanja" - rekao je on.

"Daily Telegraph", 7. rujna 1963.

NA TERENU SA ORUŽJEM

Članovi od jedne hrvatske izletničke grupe nose puške i automatsko oružje, slijedeći TMF ljude kroz jedan teren u Wodongi u siječnju ove godine.

GOSP. KRAMER JE REKAO: "IZTRAGE NISU POTREBNE"

Ministar vojske (Mr. Kramer) je rekao jučer, da on neće istraživati tvrdnju, da su Hrvati bili izobražavani (trenirani, mo) s australskom građanskom vojničkom snagom.

Tvrdnje, da su Hrvati bili izobražavani sa pripadnicima TMF u siječnju o.g. u Wodongi.

G. Kramer je rekao, da je ciela stvar bila razjašnjena u Parlamentu 23. maja prošle godine. On je rekao, da je on obećao pogledat tu stvar, kada su tvrdnje bili napravljene, da nova evidencija (dokaz, mo) je otkrila vježbanje Hrvata sa vojničkim jedinicama Australije.

Ali on je kazao kasnije, da je nova evidencija vrlo stara, jer je to rasčišćeno u Parlamentu u mjeseci maju.

Zastupnik Ormonde (laburista NSW), koji je podugo pitanje u Parlamentu u maju, rekao je jučer: Da on stoji još u uvjerenju, da su se strane trupe izobražavale u Australiji.

On je rekao, da ministar za emigraciju g. Downer je priznao, da se Jugoslaveni igraju vojnika ovdje.

"Članovi od te hrvatske grupe rastjerali su jedan službeni sastanak predstavnika jugoslavenske vlade u Paddington Soven Hall, prije nekog vremena" - kazao je zastupnik Ormonde. "Oni su također rastrgali (porazbijali, mo) namještaj te su morali biti uhvaćeni i kasnije oglobljeni".

Zastupnik Ormonde je kazao, da on vjeruje, da samo hrvatski borci za oslobodjenje (**Hrvatske, mo**) imaju glavni stan u Melbourne-u.

"Referente na Queen Street Woolahra je smetao, da se prava istraga krene na pravi put" - rekao je on. Većina ovih sa vojskom iz Wodonge su iz Melbourne-a.

POVIEST HRVATSKOG LOGOROVANJA Opovrgnuta

"Vojničke vježbe nisu bili pravljene u logoru HOP-a kazao je jučer Fabijan Lovković. G. Lovković, tajnik HOP-a za Australiju, je rekao, da je logorovanje u Wodongi u siječnju o.g. učinjeno samo, da se stari prijatelji sastanu.

ZAŠTITA

U Melbourne-u jučer Hugo Tavain, koji je tvrdio, u četvrtak, da hrvatske nacionalističke grupe su održavale terorističke tečajeve u Wodongi za vrijeme od dvije godine, kaže, da traži policijsku zaštitu.

"Ja sam bio prebijen po nacionalistima (**čijim i koje narodnosti, naravno da to ovaj "prebijeni" nije rekao; ali će to nadopuniti jugoslavenska antihrvatska promidžba i prstom uprijeti na Hrvate, mo**) u Sydney-u u siječnju" - on je rekao.

U Geelongu g. Ivan Janković, vodja od jake hrvatske kolonije od 1000 ljudi, je kazao, da dvojica od australskih Hrvata, koji su se povratili u Jugoslaviju i bili uhvaćeni, su pošli natrag iz jednog od dva razloga. On je rekao, razlozi su sljedeći: "Da vide što se događa sa njihovim obiteljima ili, da se osvete onima, koji su pobili njihove roditelje, braću, sestre i rodbinu."

"The Sydney Morning Herald", 6. rujna 1963.

Medju inim stvarima u listu od ovoga dana bila je i izjava Jure Vlahe, vlasnika restoranta "Drina" i predsjednika nogometnog kluba "Croatia":

G. Jure Vlaha je rekao, da on pozna Oblaka i Tolića. "Oni su mladi, možda i tvrdoglavi. Oni nisu mogli dobit svoju rodbinu i djevojke ovamo od kuće" - on je rekao. On je rekao, da su mnogo Hrvati u bojazni da govore zato, jer bi mogao biti pritisak na njihovu rodbinu u Jugoslaviji.

Možda su se zato oni povratili u domovinu, da oprobaju nešto učiniti.

Grupa mladih Hrvata iz Sydney-a kazali su jučer, da se oni boje, da će jugoslavenska vlada činiti pritisak na njih preko njihove rodbine, da se (i oni, mo) povrate u Jugoslaviju ili da se povuku iz djelovanja medju hrvatskim aktivistima u Australiji.

(Ovo je velika istina. Ja sam tada živio u Parizu i preko prijateljskih veza dobio sam poruku mojih roditelja, da ako volim svoje roditelje da se okanem svake politike, jer da ih skoro svakodnevno Udba i udbaši kući dolaze smetati. Jedna poruka je glasila: Moj sinko, u srid bila dana oni sa fićom dođu k meni u polje di radim. Brez ikakva uvoda mi kažu ti ćeš družu sa nama u Mostar. Moraćemo nešto važno govoriti. Tako se je to ponavljalo puno puta, a jadna stara, (moja majka, mo) sama

samceta ko udovica radi težačke poslove na njivi i u polju. Molim te sinko okani se svake politike. Poslušaj ti svoga ćaću da se prije zore ne more svanuti. Ti znaš šta to znači. Ne zaboravi da san ja stariji Rvat od tebe, ali nemreš glavom kroz zid ..., mo)

Oni su kazali, da neki Hrvati su bili zatraženi da špijuniraju hrvatsku djelatnost u Australiji.

- - -

ZAVRŠNA RIJEČ GENERALA DRINJANINA

general Drinjanin

18.IX.1963.

Dragi moji !

ovo šaljem Rudiju za njega, Icu i Crnog, (Mile Markić, mo) - zatim Vladi (Vlado Šimunac iz Toronta, mo) za njega, Marijana (Nosić iz Canade, mo) i uže prijatelje, Tugomira za njegove uže i Dinka (Dinko Šakić je oženio Maksa Luburića polu sestru Nadu, mo) za prijatelje u Argentini,- kako ne bi morao pretipkavati više primjeraka.

Poslao sam Vam već dvije pošiljke i jedno pismo, s molbom da nam pomognete materijalno ako i gdje možete, radi ljudi koje moram povući iz Trsta i Austrije, prije nego padnu u čistki, do koje znam da će doći.

Jučer mi je moj veliki prijatelj iz Madrida javio vijest, koja neka ostane u najintimnijem krugu. Radi se o toj nesretnoj novoj koegzistenciji (u ta "blažena" vremena tog vremena, svijet je bio poplavljen tom "koegzistencijom MIRA" do te mjere, da se je samo o tome govorilo i pisalo. Tko bi bio u bilo kojem slučaju protiv te "koegzistencije", bio bi suočen zakonima zemalja u kojima je živio, kao danas, na primjer, tko bi se usudio bilo šta pozitivna reći o AL Quadi ili o Osama bin Ladenu, mo. Otporaš), i na pritisak predstavnika Amerike i sličnih, poduzet će INTERPOL korake protiv tajnih i glavnih ljudi kako bi onemogućili rušenje Jugoslavije. To mi je saopćeno kao ispovjedna tajna i dobro pazite da ne izadje iz intimnog kruga. Ne sumnjajte ni momenta u to.

Budući da Interpol i razne službe imaju agente svugdje moglo bi se dogoditi, da nam cinkaju i one skrivene i da ih pronadju. Bio je kod mene i otac Pio fržop, i pričao mi je nevjerovatne stvari iz Italije i - Rima!

Imam ljude sa pasportom i državljanstvom jedne nam vrlo, vrlo prijateljske zemlje. Dobio sam mig, da ih povučem i dovedem ovamo, dok se ne svrši fortuma (fortuna je riječ s više značenja, a najvažnija su: nesreće, usud, udesi, nepogodno vrijeme, kob, vihor, oluja i sl., mo), do koje će doći bezuvjetno i bez ikakve sumnje. Samo ne kako misle javnim progonima, nego će nam pohvatati i onemogućiti najopasnije ljude. Nu nas to ne smije smesti. Ovdje imamo sigurnu bazu. Ljude treba izobraziti, i tiho na mjesta postavljati i ja to činim. Ne brinite ako izidje da se govori i o Stjepanu Kocijanu, jer je on ovdje već i dolaze i drugi.

Ja Vas molim dakle najhitnije, da nas pomognete materijalno, bilo od Drina, bilo od pomoći najbližih, koji mogu, bilo od prodaje dionica, koje sam vam poslao definitivno, svejedno, pa čak ako nam posude. prije ili poslije vratiti ću. Moram spasiti ljude i obraniti povjerenje ljudi, koji ga u nas imaju. Doći će i naše vrijeme, hrvatsko i ono Otpora, jer nismo zatajili, a praviti ćemo VELIKE DOGADJAJE I TO SKORO. Ja se u Vas uzdam, nismo se nikada ostavljali na cjedilu, nećemo ni sada.

Očekujem nove vijesti iz Australije i nadamo se da Otpor neće biti zahvaćen, a javljaju se ljudi iz Bratstva i žele k nama. Ne zna se ništa za Gezu (Geza Pasty je osnivač i prvi predsjednik

Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva, za kojega se tvrdi i smatra da su ga agenti Udbe kidnapirali u Nici, Francuska, 1965 god., mo). Prijatelju daju znati da je Kučar (Zvonimir Kučar, Istranin, partizanski kapetan prve klase, došao u nemilost sa svojima 1953., emigrirao preko Italije u Francusku. Ja sam ga upoznao u Parizu. Bili smo prijatelji iako je on bio član Draganovićevog i Mirošlava Varoša "Hrvatskog Demokratskog Odbora". Zvonimi Kučar je kidnapiran u Parizu, ponedjeljak 21 siječnja 1963 god., kako su francuske novine izjavljivale. Kasnije se je nagađalo šta bi moglo biti sa istim, mo) zaista u zatvoru.

Očekujem od Vas vijesti., odani Vam vaš Maks.

23-01-2015 13:45#327

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

FRANCUZ CHRISTOPHE DOLBEAU O MAKSU LUBURIĆI generalu DRINJANINU CHRISTOPHE DOLBEAU, francuski novinar i književnik te suradnik Hrvatskoga lista, piše o nerazjašnjenom 40 godina starom ubojstvu ustaškog generala Vjekoslava Maksa Luburića

ILIJA STANIĆ, LUBURIĆEV UBOJICA, I DANAS ŽIVI

ČLAN je HDZ--a BiH

Vjekoslav Maks Luburić nije bio nježan, ali nije baš sve tako crno...

'Ne odustajem od časti da postanem meta'!

(Cyrano de Bergerac, IV, 4)

Luburić je u emigraciji odbacio svaki ideološki dogmatizam i zatvaranje u pretjerano i sterilno idealiziranje prošlosti te svoje akcije postavlja na isključivo patriotskoj podlozi. Obraća se svim Hrvatima, uključujući i partizane i njihovu djecu, te apelira na premošćivanju svih podjela, za bolju borbu protiv Jugoslavije i za spas Hrvatske. Takva prilično spretna strategija otvaranja i nacionalnog jedinstva pokazuje jednu nedvojbeno modernu stranu nespojivu s primitivnom i sirovom slikom koju neke žele zalijepiti generalu

U nedjelju 20. travnja 1969. godine Vjekoslav Luburić i njegov sin Domagoj doručkuju u društvu Ilije Stanića. Oko deset sati generalov sin ide vjerojatno na misu ostavljajući svog oca i Stanića same. Prošao je jedan sat i oko 11 sati Luburić dobiva snažan udarac šipkom ili čekićem po glavi kada se on nalazi u kuhinji pored sudopera. Srušio se na zemlju bez svijesti i nakon toga dobio još tri udarca nožem. Ilija Stanić, a to je hipoteza, zamotat će zatim tijelo (otprilike 100 kg) u jedan zastor, odvući u drugu sobu i skriti ga ispod jednog kreveta

Dugo vremena Iliju Stanića, ubojicu Vjekoslava Luburića, nije se moglo naći, no ta osoba nije nestala. Ima tome 15 godina kad se je govorilo da je on član HDZ-a u BiH. U travnju 2003. katalonski novinar Francesc Bayarri čak ga je sreo u Sarajevu o čemu je objavio knjigu 2006. godine. Za vrijeme razgovara ubojica je tvrdio da je imao dvoje pomagača (što nije u skladu s njegovom prvom verzijom), no on niječe da je radio za Udbu i priznaje da je širokogrudno plaćen za svoj zločin

Piše: CHRISTOPHE DOLBEAU

Svatko zna kako je srpsko-komunistička propaganda tijekom 45 godina uspijevala pripisivati Hrvatima i njihovim čelnicima, vrlo često uz zeleno svjetlo zapadnih medija, najmrskije i najekstravagantnije zločine. Na top listi hrvatskih osoba koje je bivši sustav demonizirao nalaze se bez dvojbe Ante Pavelić i Andrija Artuković, ali također i Vjekoslav Maks Luburić, bivši ustaški general kojeg je Beograd oslikao kao rijetku vrstu dinarske nemani.

Kada se dobro osmisli, svaka dezinformacija sjajno funkcionira, i to do te mjere da ona stvara kontroverze i potiče na polemike i to među samim iseljeništvom. Zatrovani medijskim linčom, neki su (možda) stvarno bili šokirani pričama o generalu, dočim su neki našli izgovor da se njime posluže kao žrtvenim jarcem. I danas na početku 21. stoljeća, takav stav se nije promijenio. Ustaški general Vjekoslav Maks Luburić i dalje služi kao antinacionalističko strašilo. U svakom slučaju, sje

ne starih laži i dalje lebde, osim ako se čovjek uistinu ne boji staviti povijest u svoje prave okvire.

Ima tome 40 godina, tj. 20 travnja, 1969. godine, otkad je Udba likvidirala Vjekoslava Luburića, što zaslužuje da se njegovim portretom pozabavimo drugačije negoli ga se obično oslikava. Luburićev avanturistički život i njegov dramatični završetak govore u njegovu korist.

Počeci revolta

Vjekoslav Luburić rođen je 20. lipnja 1913. (ili 6. ožujka 1914., po drugima), u Humcu, (**Ispravak. Maks Luburić je rođen 6 ožujka 1913, mo**) malom selu pored Ljubuškog, u srcu Hercegovine, u regiji koja je toliko dala za Hrvatsku. Pohađa pučku školu u svom selu, a nakon toga odlazi u franjevačku gimnaziju na Širokom Brijegu u kojoj dobiva dobre ocjene. Njegovo se školovanje odvija mirno. Još je mlad kad započinje nasilje, kada srpska kraljevska žandarmerija ulazi naglo u njegov život. U zimi 1923. žandarmerija upada u njegovu kuću i odvodi mu oca. U Trebinju žandarmerija muči njegova oca, a u jednoj samici ga polijevaju hladnom vodom. Zatvorenik umire. Vrlo je vjerojatno da je taj nasilni čin odigrao važnu ulogu u kasnijem Luburićevu životu.

Prolazi još nekoliko godina tijekom kojih jačaju nacionalistički osjećaji kod mladića. U zemlji gdje je represija nemilosrdna, gdje je zabranjeno pjevati tradicionalne pjesme i gdje se čak puca na katoličke procesije, opasno je, čak i s petnaest godina, prkositi vlasti. Na kaznu ne treba dugo čekati: mladi Luburić isključen je iz srednje škole u Mostaru. Njegovo školovanje iznenada se prekida, tako da je mladić primoran odsad raditi kao perač suđa u jednom restoranu. Kasnije radi kao pisar u jednoj štedionici za zdravstveno osiguranje. Bez dvojbe, ta su poniženja samo pojačala njegov bijes protiv srpskog okupatora.

U siječnju 1929. godine nacionalistički advokat Ante Pavelić konstatira da više nije moguće voditi političku i pravnu borbu u Kraljevini Jugoslaviji i odlazi u inozemstvo da nastavi s borbom. Vjekoslav Luburić također nastoji otići, no policija ga hvata pri prelasku granice i odvodi ga odmah njegovoj majci. No usprkos svemu tomu, on ponovno pokušava bježati te dolazi u Mađarsku u Janka Pustu, gdje se skupljaju prve ustaše.

U kontaktu s ostalim borcima, mnogo starijima i prekaljenima, on odsad uči o tajnim akcijama (u to vrijeme on dobiva nadimak Maks). Malo je informacija o tom periodu njegova života, no možemo zaključiti da to vrijeme pridonosi jačanju njegovih uvjerenja. Odsad se on nalazi upleten u nemilosrdnoj borbi gdje je većina udaraca smrtonosna i gdje će dosta njegovih suputnika pasti. Tih godina režim likvidira Marka Hranilovića i Matiju Soldina (svibanj 1931.), Ivana Rosića (srpanj 1931.), Petra Oreba i Josipa Begovića (proljeće 1934.), Stjepan Duića (28. rujna 1934.), Andriju Gredičaka (25. svibnja 1935.) i Stipu Javora (27. ožujak 1936.). Luburićev je karakter očvrstnuo jer trebalo je preživjeti u Mađarskoj. Nakon zatvaranja Janke Puste, mladi čovjek jedva životari u

Budimpešti, prije nego što ga je jedan seljak iz okolice unajmio kao običnog radnika. Rijetki su takvi mladi ljudi na koje takav 'univerzitet' ne ostavlja tragove, a još su rjeđi oni koji iz njih izlaze još odlučniji.

Vojnik nezavisne Hrvatske

Nakon proglašenja neovisnosti, 10. travanja 1941., Vjekoslav Luburić vraća se u zemlju kako bi se stavio na raspolaganje novoj vlasti. Sa svojih 28 godina on je siguran i gotov borac kojem se odmah daju odgovorni zadaci. Prvo postaje pomoćnik generala Servatzyja, a nakon toga radi s Mijom Babićem, nakon kojega će preuzeti čelništvo III. ureda UNS-a (Ustaške nadzorne službe).

Godine 1942. dobiva čin bojnika i to kada postaje šef nove jedinice 'Ustaške obrane' čiji je zadatak borba protiv neprijateljskih infiltracija i unutarnjeg neprijatelja. Budući da se već 19 godina borio protiv srpskih vlasti, svakako da se on ne pokazuje nježan niti s četnicima, niti s partizanima, niti s njihovim simpatizerima. Svakom je jasno da gerilski rat i protugerilski rat imaju vrlo malo zajedničkog s pravilima konvencionalnog rata. Jasno je da ispred sebe čovjek ne dijeli darove, o čemu svjedoče tisuće leševa hrvatskih civila, katolika i muslimana svih uzrasta koje su srpske bande ostavljale iza sebe i to često strašno mučene. No isto tako desetine pravoslavne siročadi bit će spašeno i smješteno u institucije koje u svom trošku održava 'Ustaška obrana'.

Isključivo vezan za interese Hrvatske, kad to zatreba Luburić ne oklijeva doći u sukob i s Nijemcima, što mu nekad stvara ozbiljne probleme. Tako u studenom 1942. godine Nijemci ga optužuju za incident koji se dogodio u Travniku. Nakon što je kratko vrijeme stavljen u kućni pritvor pa čak i u zatvor, on izlazi iz cijele afere zahvaljujući podršci poglavnika koji odbija pritisak Glaisea von Horstenaua da ga se izruči. Premda na terenu ima reputaciju da je čvrst i svojeglav, taj mladi časnik nema ništa od patološkog ubojice kako neki vole isticati. Vlada mu povjerava čuvanje jedne od najutjecajnijih osoba koja uživa veliki ugled u Hrvatskoj, dr. Vlatka Mačeka. Nakon što je stavljen u kućni pritvor, šef Seljačke stranke, anglofil, pacifist i uvjereni antifašist, provest će tri mjeseca kod Luburića u njegovu stanu u Bulićevoj ulici i to u društvu majke i dviju njegovih sestara. Ako je vjerovati njegovim Memoarima, Maček nije imao loše mišljenje o Luburiću.

Krajem 1942. Luburićeva jedinica uzima ime (Ustaški obrambeni sdrug). Ona okuplja 1500 vojnika, a u jesen 1944. godine njezin će broj iznositi 7000 ljudi. Ta borbena i pokretna jedinica nizat će operacije. Bori se na Psunju, Kozari, Ivan Planini, Posušju, Imotskom i Banjoj Luci. U listopadu 1944. godine kao znak za svoju hrabrost Vjekoslav Luburić dobiva čin pukovnika. On će dobiti visoka hrvatska odličja kao i naslov viteza.

Usporedno s tim ratnim zadacima, Vjekoslav Luburić dobiva također zadatak da vodi sabirne logore u hrvatskoj državi, jedan nimalo zahvalan zadatak za vojnika koji će omogućiti njegovim protivnicima da maksimalno ocrne njegovu reputaciju. (suprotno – a i to treba navesti – 'hrabrom' Lordu Kitcheneru koji je izumio prve koncentracijske logore u kojima je početkom 20. stoljeća nestalo 280.000 južnoafričkih Bura, od kojih 22.000 djece mlađe od 16 godina i 14.000 crnaca). Točna i objektivna povijest tih logora tek se mora napisati, a sve što znamo o njima dolazi isključivo od ljudi kojima je u interesu, zbog antihrvatske propagande, naslikati jednu apokaliptičku sliku. Ima već tomu mnogo godina da su neovisni povjesničari kao Ante Ciliga, Bruno Bušić ili bivši predsjednik Franjo Tuđman pokušali staviti stvari u ispravne okvire. Nije tu sve rečeno. To da ta mjesta za internaciju nisu bila mjesta za odmor i da su uvjeti života bili izuzetno teški, nitko u to ne sumnja. Ali u okvirima te epohe, je li uopće moglo biti drukčije? A što se tek zbivalo kod ostalih zaraćenih strana? Nepotrebno je naširoko opisivati ovdje paklene uvjete u sovjetskim i srpsko-komunističkim koncentracijskim logorima, no dovoljno je navesti da su tisuće zatvorenika živjeli kao mučenici u češkim logorima Jägerndorf, Lerchenfeld, Klaidovka, Burgberg, Kladno i Motol, u poljskim logorima Bereza Kartuska, Potulice, Jaworzno, Zgoda et Lambinowice, a prema Kanađaninu James Bacqueu (Other Losses) između 167.000 i 409.000 Nijemaca umire u

zatočeništvu u Francuskoj! Hrvatske zatvori nisu bili modeli, međutim zatvori drugih, a osobito zatvori 'antifašista' nisu bili nimalo ugodniji. Konačno, trebalo bi točno ustanoviti dio odgovornosti svakog na dnevnoj osnovi jer se ne može samostalno upravljati zatvorskim sustavom. Nije red tješiti se prigodnim žrtvenim jarcem kojega nam je ostavila u ostavštini komunistička propaganda.

Godine 1945. Vjekoslav Luburić je general koji zapovijeda s Drugim zborom Ustaške vojske (II. ustaški sbor), a koji se sastoji od 3 divizije, koja brani crtu Slunj-Petrinja-Sisak. Zahvaćen debaklom, svibnja te godine on se povlači prema Celju i Austriji ne želeći pasti u klopku Bleiburga. Nije on tip koji se predaje. Poput nekih drugih časnika koji se ne žele priznati pobijeđenima, i on se vraća i odlazi u šumu.

S padina Papuka do Costa del Azahara

Neposredno nakon rata, brojne skupine pokušavaju nastaviti borbu za Hrvatsku: na Velebitu pukovnik Delko Bogdanić rukovodi s više od 2000 boraca, u Lici to je komandant Slavko Hajdinović koji rukovodi pokretom otpora, a u Hercegovini to je komandant Niko Vladić. Neki pak djeluju u Slunju (Mile Špehar), u Odžaku (Petar Rajkovac) u Bugojnu (Pero Arapović), u Sarajevu (Hasan Biber) ili na Širokom Brijegu (Benko Penović, Mariofil Mandić i Vinko Škrobo). Prozvani kamenjarima ili škriparima, ti nacionalistički guerillerosi nanijet će ozbiljne gubitke okupatoru (komunistički pukovnik Svetislav Stefanović procjenjuje na 2.000 gubitke Ozne i Udbe između 1945. i 1948. godine).

Jedna od tih skupina otpora bira regiju Plješevica-Bilogora i planine Papuka za teatar-operacije, a s tom skupinom se ustaški general Luburić odlučio boriti. Nakon dvije i pol godine jedna teška rana konačno dovodi do kraja tu očajničku borbu. Nakon što ga tajno jedan liječnik prijatelj liječi, on ponovno uspijeva izigrati planove onih koji su se dali u potjeru za njim i koji ga vrebaju na zapadnim granicama zemlje. Suprotno svim očekivanjima, kreće prema istoku, ulazi u Mađarsku i skriva se kod prijatelja u Budimpešti. Odatle odlazi u Beč, djelomično i tada pješice prelazi na zapadnjačku zonu. Zatim dolazi u Innsbruck, a onda konačno i u Pariz.

U strahu da će eventualno biti izručen u slučaju ako se otkrije njegov identitet (između 1944. godine i 1947. godine Francuska ima nekolicinu komunističkih ministara), bjegunac skrivečki ispunjava svoje materijalne potrebe kao radnik u rudniku. Nakon nekoliko mjeseci ponovno se seli da bi se smjestio u Španjolskoj, zemlji koja ne priznaje Jugoslaviju i gdje on zna da može računati na simpatije nekih čelnika i gdje je već dosta Hrvata započelo novi život.

Nakon što je relativno lako dobio politički azil (nakon kratkog boravka u zatvoru u Cararabanchel) i nakon što je naučio nešto španjolskog jezika, Vjekoslav Luburić radi više poslova od koji su mnogi neočekivani: od trgovačkog putnika do uzgajivača peradi! Ženi se jednom Španjolkom, **Isabelom Hernaiz**, koja mu rađa četvero djece: **Domagoja, Drinu, Vjekoslava i Miricu.**

Budući da on nije bio čovjek koji bi prihvatio anonimnost i koji bi prekrizio ruke, ne oklijeva se ponovno pojaviti na političkoj sceni i pokreće Hrvatski narodni odpor, pokret koji se začas proširio u Njemačkoj, Francuskoj, Americi i Australiji. Uvjeren u bitnu ulogu promidžbe, on priskrbljuje svom pokretu i tiskaru (gdje objavljuje časopise Obrana i Drina) a nakon toga osniva nakladu 'Drinapress'. Nakon što se seli u Caragente, 40 kilometara južno od Valencije, tamo vodi malu tiskaru koja će objaviti šezdesetak knjiga i brošura.

Iz svog novog štaba general Vjekoslav Luburić širi ideje koje znatno prelaze uobičajeni govor u emigraciji. Odbacujući svaki ideološki dogmatizam i svako zatvaranje u pretjerano i sterilno idealiziranje prošlosti, on postavlja svoje akcije na isključivo patriotskoj podlozi. obraća se svim Hrvatima, uključujući i partizane i njihovu djecu (stari mostovi još postoje s klanom Hebrang i sa skupinom oko Ivana Ribara) te apelira na premošćivanje svih podjela, za bolju borbu protiv

Jugoslavije i za spas Hrvatske. Takva strategija otvaranja i nacionalnog jedinstva, koja je prilično spretna (a da pritom ne niječe svoju prošlost), pokazuje jednu nedvojbeno modernu stranu koje je nespojiva s primitivnom i sirovom slikom koju neke žele zalijepiti generalu. Ne samo što to nije bio nikakav brlog aktivista koji imaju problema sa svojim vlastitim zavjerama, nego naprotiv, njegov pokret dobiva potporu više kvalitetnih emigranata od kojih su mnogi i intelektualci. Tako nalazimo uz bok Luburiću i bivšeg pukovnika Ivan Stiera, Ibrahima Pirić-Pjanića (1896.- 1977.), Stjepana Crničkog (1903.- 2007.), ali također i kriminologa Žarka Šimata (1909.- 1985.), pjesnika Envera Mehmedagića, profesora Mirka Meheša (1921. – 1999.) i povjesničara Dabu Peranića. Blizak glasovitom Ocu Miguelu Oltri iz Svetog bratstva Španjolske, general ima jako dobre odnose s franjevcem Gracijanom Raspudićem (1911.- 1989.), fra Kvirinom Vasiljem (1917.- 2006). i fra Otonom Knezovićem (1890.-1964.). Svi ti ljudi surađuju u žurnalima generala u kojima Luburić uvijek piše uvodne članke i u kojima on često prenosi i neke prijevode (prevodi neke radove španjolskog stratega Jose Diaza de Villegasa, veterana s Istočnog fronta).

Dolazak 'Jude'

Budući da je u stanju povesti ljude razočarane komunizmom i budući da uživa neosporiv prestiž kod najaktivnijih emigranta, Vjekoslav Luburić ponovno predstavlja opasnost, što ga čini ponovno glavnom metom jugoslavenskih tajnih službi. Glede zločina, ti su ljudi tada već jako dobro uhodani budući da su u nekoliko godina uspjeli likvidirati dvadesetoricu izbjeglica.

Rečeno policijskim rječnikom, Luburić je meta koju je lagano lokalizirati: poznat pod nadimkom 'general Ladislav Černošky' i 'général Drinjanin' (njegov pseudonim) njega se također zove i Vicente García Pérez iz Carcagente, a tamo gdje on živi (u Ulici santa Ana) također ga se zove 'El Polaco' (Poljak). Kad se rastavio od svoje žene Izabele, živio je iznad tiskare sa svojim sinom Donkijem (Domagojem) čiji su se brat i sestra nalazili u jednom internatu u istom kraju. Problem jugoslavenskih agenata bio je u tome kako mu prići i kako zadobiti njegovo povjerenje.

Taj posao, posao Jude, bit će dodijeljen Iliji Staniću Livaji koji dolazi u Španjolsku krajem 1967. godine. Bio je nešto stariji od dvadesetak godina. Službeno se za njega govori da je rođen u listopadu 1945. godine, premda je vjerojatnije da je taj datum negdje između 1942. i 1944. godine, osrednjeg rasta, tamne puti, kovrčave kose. Taj mladić je bio navodno keramičar po struci, a za sebe je govorio da je pobjegao iz Jugoslavije 1966. godine. Tvrdio je da je porijeklom iz Hercegovine (iz mjesta Čolopeci pored Konjica), a kao sin bivšeg Luburićeva vojnika, čije je on navodno kumče, prošao je kroz logor izbjeglica u Zirndorfu u Njemačkoj gdje je tada stupio u kontakt sa simpatizerima Otpora. Iz Njemačke Stanić odlazi u Francusku, u Pariz, Nicu i Lyon, gdje zalazi često u emigrantske krugove. Nakon toga odlazi u Madrid gdje ga hrvatska zajednica hladno dočekuje. Je li on bio stvarno poslan na zadatak (po nalogu Ane Miljasa i Fehima Halilovića), je li regrutiran u inozemstvu – to se nikad ne će znati. Kad je došao, već je znao par riječi španjolskog, što nije uobičajeno kod hrvatskih emigranata njegove dobi (glasine govore da je bavarska policija zaplijenila njegove dokumente koji su imali falsificirane španjolske vize).

Bilo kako bilo, evo njega nakon nekoliko peripetija u Carcagenti gdje prepričava svoju priču Luburiću, i to s takvom uvjerljivošću da ga Luburić zapošljava u tiskari. Vrijedan na poslu i prijateljski naklonjen prema svima, ostavlja dobar dojam na one s kojima surađuje. Nakon nekoliko mjeseci čak se zaručuje s jednom mladom bolničarkom iz okolice ostavljajući tako dojam da se ozbiljno i trajno namjerava nastaniti u toj zemlji. Vrlo brzo zadobiva povjerenje generala Luburića, postaje njegova desna ruka i nudi mu stalno mjesto za stanovanje i skrivanje.

Cijela 1968. godina prolazi, a da ne pobuđuje nikakve sumnju. No primjećuje se da je tijekom ljeta Stanić odsutan iz Carcagente. Službeno odlazi k svojim roditeljima u Njemačku, no viđen je u Parizu krajem rujna. U francuskom glavnom gradu, kako sam tvrdi, zatražio je politički azil te u tom smislu moli za pomoć kod sunarodnjaka. Nakon nekoliko tjedna nestaje bez ikakva objašnjenja.

Neki će kasnije tvrditi da se posvađao s Luburićem, da je svađa brzo završila i da se ponovno vratio svom mjestu. Po drugima, upravo radi te svađe s Luburićem Udba ga je regrutirala, a po drugima opet, njegov boravak u Parizu imao je za svrhu da se razradi detaljno njegov zločin.

Nakon svog povratka u Carcagente, ponovno radi svoj posao i unajmljuje stan koji će neko vrijeme dijeliti s misterioznim 'prijateljem'. U stanu će ostaviti samo par svojih osobnih stvari, gotovo minimum, i ne će primati nikakvu poštu.

Ubojstvo

Ništa posebno na označava početak 1969. godine. Posao u tiskari i dalje ide. Carcagente, tu i tamo ispunjen posjetom nekog od čelnika Otpora. General ne pokazuje nikakvo nepovjerenje. On i dalje posjećuje neke Hrvate koji su se naselili u blizini i ne daje im ničim do znanja o nekoj svojoj zabrinutosti. Nakon što su ga prijatelji pozvali, on odlazi u Barcelonu 5 i 6. travnja da bi sudjelovao na kongresu Krug španjolskih prijatelje Europe (CEDADE), jedne antikomunističke udruga čiji je pokrovitelj bivši tajnik falange i vicepredsjednik vlade Augustin Munoz Grandes.

Nakon dva tjedna mračna urota ulazi u svoju zadnju fazu od koje izdvajamo značajne trenutke: 19. travnja četvorica ljudi dolazi u Carcagente i traže adresu 'Poljaka' na porti College San Antonio.

Navodno oni ne odlaze do kuće generala i kasnije se njih više nikad ne vidi.

U nedjelju 20. travnja Vjekoslav Luburić i njegov sin Domagoj doručkuju u društvu Ilije Stanića. Oko deset sati sin generala ide vjerojatno na misu ostavljajući svog oca i Stanića same. Prošao je jedan sat i oko 11 sati Luburić dobiva snažan udarac šipkom ili čekićem po glavi dok je bio u kuhinji pored sudopera.

Srušio se na zemlju bez svijesti i nakon toga dobio još tri udarca nožem. Ilija Stanić, a to je hipoteza, zamotat će zatim tijelo (otprilike 100 kg) u jedan zastor, odvući ga u drugu sobu i skriti ga ispod jednog kreveta. Po izjavama liječnika, general umire tek dva sata kasnije. Nakon toga ubojica čisti kuhinju i mirno sprema sebi svoj podnevni ručak. Oko 13 sati on ruča zajedno s Domagojem i kaže mu da je njegov otac morao otići u Benidrom i da ne će doći prije sutrašnjeg dana. Istu će priču ispričat povjesničaru Stanku Logariću, jednom generalovu poznaniku koji se najednom pojavljuje i sjeda za stol s ostalom dvojicom. Poslije podne, kad su Donki i Logarić otišli, Stanić mijenja odjeću, pobire neke osobne stvari i uzima taksi koji će ga odvesti do Valencije. Odatle ga jedan drugi taksi vozi do Barcelone, do Francuskog kolodvora, gdje mu se gubi trag. U Carcagenti Domagoj provodi večer sam pred televizorom, prije nego što odlazi spavati i to samo nekoliko metara od leša svog oca!

Dana 21. travnja ujutro Domagoj se sprema za školu, a tada dolaze i radnici. Poslovođa Segui (Pepe) nešto je začuđen jer vrata obično otvara general. On otvara svojim vlastitim ključem i odmah primjećuje jednu veliku crnu mrlju na stropu tiskare. Reklo bi se krv. Penje se u stan, otvara sobu i otkriva leš generala. Nakon toga policija, liječnik i sudac dolaze na lice mjesta. Ispitivanje počinje a sudac Don José García Robledo pečati kuću.

Dana 22. travanja pokapa se Luburića u ustaškoj uniformi, nakon zadušne mise koju slavi otac Eugenije Beluhan i na kojoj su nazočni mnogi Hrvati kao i veliki broj španjolskih prijatelja (jedan od njih će kasnije otići u Hrvatsku da uzme komad zemlje koja će se razasuti na grobu). Njegova odličja i njegova kapa bit će predani jednom španjolskom časniku, veteranu rata u Rusiji koji će ih kasnije predati starijem generalovu sinu.

Takav je veoma shematski rezime i film o podmuklom atentatu koji je donio smrt generalu Luburiću, čovjeku koji se na svoj način posvetio borbi za Hrvatsku i koji je umro kao vojnik od

udaraca neprijatelja. („Ako ja stradam“, pisao je on neposredno prije smrti, „svatko neka zna da sam stradao kao ustaša i kao hrvatski general.“) Bilo da opravdavamo ili ne njegovu osobu ili njegove izbore, takav put zahtjeva respekt.

Pitanja bez odgovora

Zločin u Carcagenti ostaje na žalost nekažnjen, a njegova istraga (nimalo energična) nije uspjela osvijetliti sve kotače toga stroja. Četrdeset godina nakon toga ubojstva, brojna pitanja ostaju bez odgovora.

Je li Stanić radio sam, kako on to kaže u jednom snimljenom razgovoru arhiviranom kod Udbe, ili su mu pomagali četvorica nepoznatih ljudi koji su zamijećeni dan prije toga u Carcagenti?

Tko su bili ti ljudi i kamo su oni otišli? Jednom čudnom koincidencijom, dva jugoslavenska broda Jugoslavija i Solin isplovila su iz luke Valencije u ponedjeljak 21 travnja 1969. Godine. Izgleda da ih je španjolska policija zaustavila i da je prekontrolirala posadu. No u tom trenutku policija je tražila Stanića kojeg nije mogla naći. Dan nakon toga brodovi su se našli u međunarodnim vodama.

Tko su bili nalogodavci i Stanićevi suradnici u Jugoslaviji i Njemačkoj i možda u Španjolskoj?

Zašto se nije nikada ozbiljno ispitalo Stanića? Dugo vremena nije ga se moglo naći, no ta osoba nije nestala. Ima tome 15 godina kad se govorilo da je on član HDZ-a u Bosni i Hercegovini (gdje je njegova supruga radila kao tajnica kod jednog zastupnika), a u travnju 2003. katalonski novinar Francesc Bayarri čak ga je sreo u Sarajevu. Iz tog susreta on je snimio jedan film (za Malvarrosa Mediu) i napravio materijal za knjigu Susret u Sarajevu koja je objavljena 2006. u nakladi L'Eixam Edicions u Valenciji. Za vrijeme razgovara ubojica je tvrdio da je imao dvoje pomagača (što nije u skladu s njegovom prvom verzijom), no on nije čuo da je radio za Udbu, već priznaje da je širokogrudno plaćen za svoj zločin, no s druge strane izbjegava govoriti o svojim motivima i eventualnim nalogodavcima. Zar se nije od njega moglo očekivati da će kazati nešto više?

Što se dogodilo s cijelim sudskim dosjeom kod ispitivanja od strane španjolskog pravosuđa? Je li istina, kao što se kaže, da je on prenesen iz Alciara u Valenciju, a nakon toga u Moncadu gdje je bio uništen u poplavi?

Je li uzaludno postavljati ta pitanja? Čak ako je prošlo 40 godina, djeca i unučad generala dužna su to znati. I hrvatski narod također je dužan to znati jer to je dio njegove borbe, a dakle i njegove povijesti!

Okvir

Christophe Dolbeau je književnik. Suraduje s francuskim listovima Rivarol i Écrits de Paris. Autor je više djela iz područja književnosti. Između brojnih obavljenih knjiga, spomenimo Croatie, Sentinelle de l'Occident (Hrvatska, Na straži Zapada), Le Panserbisme, cancer yougoslave (Velikosrpstvo -jugoslavenska rak-rana), France-Croatie (Francusko-hrvatski odnosi u razdoblju od 9. do 19. stoljeća), Les Forces Armées Croates 1941.-1945 (Hrvatske oružane snage 1941.-1945) i Face au Bolchevisme-petit dictionnaire des résistances nationales à l'Est de l'Europe 1917.-1989.

24-01-2015 04:35#328

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013

Poruke
2,348

KROZ OGLEDALO IDEJA MAKSA LUBURIĆA!

Mon, Jun 4, 2012 at 7:19 PM

Dragi brate i prijatelju Ante,

Kako mi je bilo drago s tobom malo prije prodivaniti. Drago mi je da si dobro ti i svi tvoji. Šaljem ti što sam rekao. Meni uveliko zanima saznati sve, ama baš sve o našem Maksu. On je tajna za cijeli svijet a nada i inspiracija za Hrvatsku. Ja to tako gledam. Ja ne gledam na danas/sutra. Ja gledam na budućnost a ta budućnost će dati za pravo Maksu i svima koji su postupali kao Maks. Kažem postupali **"kao Maks"** tim mislim reću u borbi i obrani naše Hrvatske.

Želim ti sretan put u Domovinu Hrvatsku i još bolji povratak. Čut ćemo se prije nego kreneš na put. Pozdrav. Bog! Tvoj prijatelj Otporaš mb i obitelj.

KROZ OGLEDALO IDEJA MAKSA LUBURIĆA !

Kada čitatelj pročita jednu knjigu, kroz izraženi sadržaj iste nesumnjivo će doći do zaključka kuda je sadržaj knjige ciljao. Ista stvar je i sa pismima generala Drinjanina. Ovo pismo se nalazi u knjigu **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** na strani 98, 99 i 100. On je pisao mnogima i nikada se za sigurno neće znati broj Hrvata kojima je pisao niti broj pisama koliko ih je napisao. Ali za sigurno će se znati - i zna se - da je svako njegovo pismo pisano iz ljubavi prema Hrvatskoj i kako pomoći Hrvatskoj. Svako pismo započinje: **"Dragi brate, draga hrvatska braćo, braći Hrvatima itd"**. Ovo spominjem zato da poštovani čitatelji kroz čitanje ovih Maksovih pisama sami ocijene smjernice pisanja Maksa Luburića. Kroz ova pisma je izraz Maksove ljubavi prema Hrvatskoj. Otporaš.

(ovdje je grb HNO)
general DRINJANIN
stan dne, 29. X . 1956.

Dragi brate. (Radi se o Anti Kršenić,mo)

Primio sam Tvoje drugo pismo od 20. X. kao i prilog za "Drine". Hvala na pomoći za "Drinu", i prilažem potvrdu. Molim da se bratu Vidiću u ime moje zahvališ na daru za "Drinu". Hvala na tako iskrenom i opširnom pismu. Nastojat ću biti isto tako iskren, kao i uvijek.

Ja sam potpuno složan s Tobom u Tvom kriteriju, da, "Drina" (**Radi se o časopisu kojeg je povremeno izdavao Hrvatski Narodni Odpor, mo. Otporaš**) ne bi smjela napadati. Moj san je napraviti "Drinu" kao svetište nacionalnih težnja, prema povijesnog, političkog i vojničkog štiva, bez napadaja, bez prgavosti i sitničavosti. Pritisak je naših ljudi, da se odgovori, jer su na fra Borić i Majić zaista bili prešli sve mjere razumljivog i poštenog. Svaki kaže, da ih se napada i zamjeruju i onako što ne idem putem "Izbora". (**Časopis koji je izlazio u Argentini,mo**) Ja sam nastojao ipak kritizirati pojedince, a braniti instituciju i ne dozvoljavam da se generalizira. Ostaje nam vjera u sebe i u borbu. Zato moramo voditi računa i o borcima i njihovu raspoloženju, jer ih pomalo rastvaraju i mnoge privlače sebi propagandom, koja nije uvijek čista. Zna se svi Vi u USA. da je ključ rada u rukama svećenika, koje je ipak državotvorno. Ja sam to svećenstvo ipak branio, a osudio pojedince. "Hrvatska" (**novina koja je izlazila u Argetini, mo**) bi to zapravo trebala činiti, ili netko drugi, pa da mi ne moramo. Mnogi najbliži suradnici isto žele, da se napada, odnosno brani, jer su vremena teška i prilično luda. Ja ću na prvom sjednici Stožera predložiti s dva rješenja:

a., da se "Drina" ne bavi time,

b., da se u posebnim okružnim pismima riješi ta stvar i napadne onaj tko je to zaista zaslužio. Hvala

Tebi na savjetu. Ja želim izdići "Drinu" na viši stupanj i znam, da je to nemoguće ovako.

I sada kada pišemo "Jadransku Drinu" uz suradnju sviju, molim Tebe, da mi napišeš nešto za ovaj broj. Možda malo detaljnije o Korčuli, (**Ante Kršenić je iz Korčule, mo**) narodnom otporu itd. Učini to, ali što prije. Ako imaš fotografiju Korčule, pošalji. Napravi jedan mali dopis, sada je baš prigodno.

Krnjević (**dr. Juraj, u to vrijeme glavni tajni HSS, mo**) hoće Hrvatsku, ali je pitanje, kuda će ju strpati Maček i društvo, koje govori u ime HSS! Oni su razdijelili uloge - i opet po starom, pa tko ispliva - s njim će i posle - tražiti više. Tako nikad Hrvatske. Ne niečem nikom hrvatstvo, tek upoznali smo te ljude, što su išli sa svakim, ali još nisu nikada čisto, jasno i glasno za Hrvatsku Državu! Krnjevića poznajem iz naše prve emigracije, ljudski je mizerija, politički je kao i svi iz fine garniture te nesretne stranke u kojoj počima osvajati pristaše Košutić za političku suradnju sa Titom. Oni igraju na tri karte, ali kasno stignu na sve, jer se neće izložiti, neće umirati nego žele vladati, biti "uz vladu, pri vladi", kako je pokojni Radić volio, a ja vjerujem da ima samo jedna politika, ta je ustanak (**podvučeno, mo**) na strani Amerike (**podvučeno**) za Hrvatsku (**podvučeno**). Sve drugo je - samoubojstvo. Krnjević kaže, da je protiv Jugoslavije, Maček je za nju, a onda Krnjević kaže, da je 100% sporazuman s Mačekom. Bog i vrag ih nebi razumili, ni odgonetnuli.

A sada jedna obiteljska nota: Bog neka poživi tvoju zlatnu kćerkicu Lindu Marie - i dao Ti svemogući još dosta andjelaka, možda kojeg andjla u hlačama, ali svjedno, sve što Bog da, je zato, jer tako mora biti. Ja sam kao lud čekam nasljednika jer smo 400 god. uvijek prvo muške imali, i to je jedno čudo, ali bi bio sretan i sa kćerkicom isto kao i sa sinom. (**Ovdje se mora nešto pojasniti. Inače, moglo bi doći do jednog velikog povijesnog propusta. Kako se je moglo vidjeti po datumu da je pismo pisano 29. X. 1956. god. Posjedujem karticu u originalu koju je general Drinjanin poslao Anti Kršenić kao čestitku na rođenju njegove kćeri Drine. Citirat ću doslovno:**
" Zahvalni Svevišnjemu Saopćujemo Vam Radostnu Viest, Da Nam Se je Rodila Kćerka

D r i n a

Dana 12 veljače Sretni Roditelji

1956. god. Isabel i Vjekoslav Luburić ", mo. Otporaš.)

Čestitam i neka bude beričetno. Gledajući sviet i tamnu budućnost istog, možda je ipak bolje imate kćerke, jer ih neće rat zahvatiti kao sinove. Sreća roditelja je u djeci, i zdravlju, napredku....i utjeha je za starost u vjekovnoj dobroti. Za ovo su bolje curice, zasladjuju život. Mi očekujemo u veljači - ili malu Drinu ili Vjeku, pa neka se širi vira Isusova, kako kažu kod nas. Ako u mene bude sinova, a u tebe kćeri, pa ćemo ih ženiti i vezati tako Hrvatsku i Ameriku, Korčulu i Hercegovinu! Rukoljub Tvoj milostivoj supruzi, pahuljica od poljupca malom čedu, Lindi Mariji, a Tebi hrvatski pozdrav, odani Tvoj

Bog! Drinjanin.

Nota:

Koliko sam ja do sada moga saznati iz raznih izvora i sa raznih strana u Maksa Luburića se rodilo četvero djece, i to po rodosljedu: Sin Domagoj 1954, kćerka Drina 1956, sin Vjeko 1957 i kćer Marica 1958. Ovi izvori su prepisivani, dopisivani sa svih strana. Kroz ova pisama će se za sigurno saznati prava stvar, jer će to doći iz ruke i pera samog Maksa Luburića.

Sa moje strane ću poduzeti sve da saznam nešto više, jer, moj prijatelj je oženio kćerku Ante Kršinića Lindu o kojoj general upravo piše u ovom pismu. Ja ovo iznosim iz povijesnih motiva, pa koga ovo bude zanimalo neka prati. Otporaš

Nastavlja se. Otporaš mb.

Posljednje uređivanje od Bobani : 24-01-2015 at 04:42

26-01-2015 03:51#329

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRIJE ILI KASNIJE, POĆI NAM JE "NAPREDKOVIM" PUTEM - piše general Drinjanin
Dragi moji hrvatski prijatelji,

Samo da ti se javim da sam fala Bogu jako dobro i zdravo sa svom obitelji. Nalazim se kod sinova u Austinu. Bit ću ovdje još neko vrijeme i onda odo kući.

Jutros, odnosno upravo sada, sam pronašao nešto u novini Napredak koju je osnovao 1955 godine u Buenos Airesu, Argentina, Pere (Bilić) Tutavac. U broju 21 za prosinac 1961 godine na prvoj stranici ima jedan zanimljiv opis generala Drinjanina: **PRIJE ILI KASNIJE, POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM" PUTEM**, gen. Drinjanin. Kako sam ovim opisom zadovoljan, jer diše mojim duhom i ukusom, odlučio sam ti ga u cijelosti i izvornom pisanju poslati s namjerom da ga staviš, tj. da ga dadneš staviti kao uvod ili u predgovor kao uvod u knjigu generala Drinjanina.

Dragi Mirko ti učini po tvom zacrtanom planu onako kako misliš da će biti najbolje. A sada prelazim na pretpriču opisane. Pozdrav tebi i tvojoj. Bog! Mile Boban, Otporaš.

PRIJE ILI KASNIJE **POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM" PUTEM**

Gen. DRINJANIN u jednom od nedavnih listova piše nam:

"Napridkov" napor je zaista pohvalan i vrijedan dobre sudbine. Ikavština je jezik naših didova, pa kad i ne bi bilo drugih razloga, sentimentalni bi bili dovoljni, da nas potiču da se žrtvujemo za očuvanje tog našeg čistog hrvatskog narodnog govora. Međutim, i bez ulaženja u meritum jezičnog problema kao takvog, postoji politički razlog koji nas upravo sili, da se sa našom ikavicom i u pismu služimo. Ona je samosvojni jezik **Hrvatskog Naroda**, jezik, koji nikada nije bio ničiji drugi, a najmanje srpski, kao što ni danas nije ničiji nego hrvatski. Odatle i nužda da našu ikavicu spašavamo, pa da se tako i sa njom razlikujemo od Srba i Srbijanaca. To je odsudno u političkim zbivanjima!

Ima i kulturnih razloga, koji proizlaze iz činjenice, što je najstarije, najsigurnije i najhrvatskije hrvatsko kulturno stvaranje na ikavštini. Pa kako bismo se onda mogli odreći našega za volju nekakvog "jezika", koji nam je postavljen skupa s ostalim produktima "slavomanije"?! Priko tih podvala zacrtan je put Bleiburgu, gdi je južnoslavjanska krlatica **"jedan narod jedan jezik treba da imade"**, dosegla svoj vrhunac. Sve je to plod jednog davno djavolski pripremljenog plana, kojem smo mi nasili. Pitanje je sada, kako se spasiti iz tog vrtloga?

Eto, govorilo se je i o "ustaškom pravopisu" i odbijalo se "korijensko pisanje" iz stranačarskih razloga, a kad tamo i Maček mu pristaša... Tako je nekako i s ikavštinom. Srdce i razum govori u

njezin prilog. Zato se i "**Napredak**" mora održati, kao luč, koja osvjetljuje put. Prid hrvatskim intelektualcima je strahovita odgovornost!

Za mog detinjstvo u junačkom Ljubuškom, nisam nikad ni pomišljao, da bi nešto drugo moglo biti hrvatski osim ikavice. Tek kasnije, kad su veze sa selom popustile, i škole (s kojima su upravljala tuđjinska ministarstva) učinile svoje, dogodilo se ono što se dogodilo i ostalima. Zatim je došla emigracija, pa borba na život i smrt, gdi se nisam mogao baviti s tim problemom - a, iskreno govoreći, nije me stvar ni zanimala. Tek kad sam poslije rata bio ranjen u šumi, imao sam vremena razmišljati o svačemu - pa i o tome. Posebno kad su mi čobanice donosile mlika... One nisu govorele ni "mlijeka", ni "mlika", a još manje "mleka"...

Kad čovik trpi, a k tome osuđen na nekretanje, postaje filozofom. Misli. Tako je i meni sinulo prid očima, ovo što se zbilo jednom narodu s tisućgodišnjom kulturom!...

Velika je zasluga Hrvata muslimana i u tome, što su se za vrime tuđjinskih haranja po našem području, izolirali i tako spasili mnogo autohtnog hrvatskog kulturnog blaga, među kojim svakako prvo mjesto zauzima hrvatski jezik: ikavica, po njihovim mahalama i kućama.

Kad sam, dakle, počeo čitati Tvoje (radi se o osnivaču i glavnom uredniku "**Napredka**" Peri Tutavcu, moja opaska, Otporaš) stvari, od srca sam se veselio.

Izdrži!!!

Virujem da žrtva oko "**Napridka**" neće biti uzaludna. Osigurat će svom rodu i svom imenu čestito mjesto u povijesti Hrvatske, tim više što je u teškim emigrantskim prilikama znao nositi jedan borbeni stijeg; stijeg narodnog govora i narodnog pisma.

Čvrsto sam uviren, da će se jednom morat poći "**Napredkovim**" putem, pa to neka služi na čast njegovu uredniku, suradnicima i prijateljima, koji omogućuju izlaženje i širenje "**Napridka**" i s tim razplamsuju baklju zapaljenu.

Mnogo sreće, Pero, jer to je kao da stojiš u borbi na čelu divizije. "**Ikavska**" je postala udarnom. Stani na biljevu dok i drugi stignu. Divizija "**Drine**" će svoje isto učiniti. **MAKS**.

2011/11/14 G. Vuskic <trup1959@gmail.com>
Posljednje uređivanje od Bobani : 26-01-2015 at 03:53

26-01-2015 04:50#330

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAUZIMANJE STAVA, "OBRANA" br.97/98 1968.

U ovoj "OBRANI" br. 97/98 1968. godine nalazi vrlo poznata generalova izjava koju mnogi citiraju ali im nije izvor poznat. Ja ću ju ovdje ponoviti a vi ju širite dalje sa originalnim izvorom:

" Naš stav je jasan "RUŠTE SVAKU JUGOSLAVIJU"! Činite to u ratu i bez rata, sa Rusima i Amerikancima, sa komunistima, ne komunistima i antikomunistima, u klasičnom ili gerilskom ratu, dijalektikom riječi i dinamita, ali rušite ju, jer ako jedna država nema razloga opstajanja onda je to

samo i jedino JUGOSLAVIJA"!

"Mi smo protiv svake tiranije, i one komunističke i one fašističke i one antikomunističke. ŽIVJELA SLOBODA ZA KOJU JE VRIJEDNO ŽIVJETI I UMRIJETI"!

Te je naš stav. general Drinjanin.

Kliknite na priloženi link i uživajte u čitanju. Priopćio Otporaš.

General DRINJANIN: ZAUZIMANJE STAVA | Kamenjar

26-01-2015 22:48#331

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GENERAL DRINJANIN DAO "PAKRAČKI DEKRET" ILIJI STANIĆU

(Potrebe radi i nekih nepoznanica hrvatskoj javnosti, donosim jedno generalovo pismo kojega je pisao svojem suradniku u Pariz Dru. Miljeniku Dabi Peranić. Pismo je pisano 7 mjeseci i 4 dana prije njegove pogibije. Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na st. 947,948 i 947. U pismu ima mnogo dotaknutih tema, ali, po mom skromnom mišljenju, najvažnija tema od svih je riječ "**Pakrački Dekret**" kojega je general dao Iliji Staniću. Ja ću po potrebi neke stvari za koje budem znao nadopuniti kako bi pismo bilo potpunije. Mnogi su čuli za tu riječ "**Pakrački Dekret**" ali nitko ne zna pravo podrijetlo iste. Potražio sam tu riječ i pronašao u Dnevniku Sabora Trojedine kraljevine Dalmacije, Hrvatske ...Page 2...iz knjige Trideseta saborska sjednica, koja je održana 17 veljače 1866., gdje se spominje na strani 276 slijedeće, citiram:

"...A posljedica tome je bila, da smo svi mi, koji nebijamo pravi vijećnici, dobili pakrački dekret t.j. da u sjednice više pozvani biti ne smijemo ..."

Dakle, sama riječ "pakrački dekret" potječe još od doba Oca Domovine Dra. Ante Starčevića, a ovdje, u ovom pismu generala Drinjanina, on tu riječ upotrebljava kako bi naglasio: da je Iliju Staniću dao otkaz, otpustio ga, prekid svih veza sa njim, dao mu nogu u tur i sl.Mo. Otporaš.)

general DRINJANIN

16.IX.1968.

Dragi moj profešure !

Vratio sam se iz Madrida, pa evo da ti najprije reknem par riječi, prije nego zabodem nos u drek svakidašnji, koji mi se je povećao, jer sam morao izdati Iliji "pakrački dekret" /baš sada kada mi je bio počeo biti koristan, jer je za vrijeme moje odsutnosti došao u sukob sa svim radnicima i cijelom familijom, gospodjom i djecom/. (Mnogo se je među Hrvatima u emigraciji raspravljalo o ovom "sukobu" i kolale su razne verzije, a jedna od njih je bila i ta da je Ilija Stanić snapostovao stariju generalovu kćer Drinu kojoj je tada bilo nešto malo više od 12 godina. Ako generalova riječ "familija" spada u taj "sukob" s njegovom kćeri, onda bi ta verzija mogla biti istinita. Mo. Otporaš.) I kada smo već kod njega: bio sam zadovoljan (i) već pomalo gajio nadu, da bi bio koristan za našu stvar. Bio je glup i dao se već drugi puta navući na tanak led, a onda biti "energičan", mjesto da bude obratno, i na što sam ga upozorio prije (nekoliko) puta. Pao je dvaput na istom mjestu, i onemogućio se u vršenju "vlasti"! Pokušat ću ga negdje namjestiti ovdje, blizu, pa onda negdje gdje bi za Hrvatsku bio koristan, jer ovdje to već nije mogao. Žao mi je i šteta, pa ako već tu ne može, da bi barem bio koristan za Otpor vani. Razmisli, a i ja ću.

(E, sada. Preko više od četiri desetljeća me muči jedna te ista stvar, koju, iznoseći ovdje PISMA MAKSA LUBURIĆA ne mogu nikako prešutjeti. Dr. Miljenko Dabo Peranić i ja smo bilo dobri prijatelji. Radili smo godinama u istom poduzeću. Usko smo surađivali na svim poljima, za Hrvatsku, osobito o Otporu. Bio mi je vjenčani kum. Rekao bih da organizacijski tajnih među nama nije bilo. Ja sam napustio Pariz, Francusku i otišao za Ameriku u ponedjeljak 9 prosinca 1968. Tjedan ili dva dana prije mojeg odlazak za Ameriku, pozvao sam u goste, na večeru, kuma Dabu, kumu Mariju, njihovu kćer Anitu, Kita, i Marijina brata Nikolu Šonje, koji je upravo došao iz New Yorka posjetiti svoje u Pariz.

"...26 Rujna, deset dana kasnije, Stanić dolazi k meni u Paris. Trebalo mu je naći stan i posao, te urediti papire na policiji. Smjestio sam ga kod jednog prijatelja **(5) Vidušun - "Freškić", 257 bis, Bld. Jean-Jaures, 92 Boulogne, Billancourt (Cafe-Restaurant, 71 rue Obercampf, Paris 11)**, drugi mu tražili posao **(6) Milan Bagarić, 87 rue Tocqueville, Paris 17, a za legalizaciju sam ga poslao s X.om (6) (jer ovaj X (6) je imao auto, mo) Vlč. Ostojiću, (Zdravko Ostojić, hrvatski svećenik pri Hrvatskoj Katoličkoj Misiji u Parizu, mo) Upravitelju Hrvatske Katoličke Misije u Paris-u, kada je pak on odbio, dao sam mu sam garanciju, koja je i danas u njegovu dosjeu (Prefecture de Police, Paris.) Dobio je dozvolu za mjesec dana dok se ne zaposli. Pokazao mi ju je. Otišao je u svoj stan, (kod br. (5) Vidušina "Freškić", mo) rekao sustanarima da je susreo nekog prijatelja, te nesta - Bog zna gdje. Strana 43/44 knjige **"POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA"**, koju je napisao Dr. Miljenko Dabo Peranić, Generalov Povjerenik, D - Press P.O.Box. 245 Bat port, N.Y. 11705.**

Kada sam u kolovozu 1978. iz San Francisca otišao posjetiti u New York moga vjenčanog kuma Dra. Dabu Peranića, kod njega sam i odsjeo preko Week-enda. Tada smo o svemu razgovarali a najviše o generalovoj pogibiji. Tada mi je kum Peranić dao rukopis ove knjige da ga pročitam, i, ako nešto smatram potrebnim, da nadadam. Taj rukopis još i dan danas imadem. U tom rukopisu se nalazi jedan list na kojemu je Dr. Peranić stavio od br, jedan do br, 34 osobe koje je želio zaštititi u knjizi, osim što je stavio u zaporkama broj () a na listu ime i prezime dotične osobe s adresama. Zato smatram, da je došlo vrijeme da se ove osobe iznesu i njihove uloge, tim više da sam bio osoba povjerenja Dra. Peranića a da on meni ni riječi o Iliji Staniću, niti sam ikada zanj prije čuo dok nije generala ubio. Bit će govora još o tome ovdje. Mo)

Dobio sam iz Usa. paket sa 4 knjige Klaićeve povijesti. Ima krasnih stvari, posebno starih hrvatskih potvrda iz svih naših krajeva, što bi moglo obogatiti našu DRINU posvećenu starijim dobima, dok o tekstu ne mogu ništa reći. Dao sam uokviriti knjigu, i pokušat ćemo nabaviti ostale za budući rad. Bogatiji smo nešto, naime u knjigama ...Da li si poduzeo što da mu se plati, jer mi je poslao fotografiju tvog pisma u tom pogledu, pa da znam reći našima tamo u Kaliforniji, da to plate. Ne zaboravi.

OBRANU sam ti poslao avionski, a i pakete. Povisio sam tiražu, jer su mi to tražili iz Usa i Kanade. Ako trebaš još, mogu to dati. Odmah ide i nova, tj. 97-8. za koju imam gotov POSEBNI PRILOG od 6 stranica sa FEDERACIJA POČIMA FEDERIRATI.

Mislim da bi trebalo br. 99-100. dati nešto reprezentativnije, možda kao Posebni BOŽIĆNI I NOVOGODIŠNJI BROJ. Razmisli. Materijala običnog ima i previše, ima i članaka, i tu bi trebala ući stvar o RANKOVIĆU i novoj situaciji, koja se razvija pod dojmom čeških i slovačkih problema s jedne, a medjukomunističkih s druge, što mislim da treba iskoristiti baš u Rankovićevo Pos. Prilogu, jer dokazuje da je nacionalni osjećaj jači, pa i gospodarski interesi i strategija, od ideologije i biti komunizma /Proleter i svih zemalja .../

Bio sam u Madridu sa prof. Zudenigom, pa kako sam njega i Tijana zvao profešuram, a oni mene djeneralom, a kakve smo rdje ... želim i Tebe titulirama, iako se izlažemo da te nazovu nepismenim. Kao i Gracijana i Šimata.

Prof. Zudenigo (Na strani 1041 spomenute knjige **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** se nalazi jedna slika iz 1962, godine. Pogrešno je u knjizi prikazano da je to bilo godine 1952. Na toj slici s lijeva je dr. Drago Zidenigo, u sredini Vjekoslav Luburić a prvi s desna je Živko Vasilj, mo. Otporaš.) mi je dao ime ove knjige, koju svakako nabavi. Neznam da li je to ona, koju si bio donio i koju sam poslao Mikcu. Donio mi je samo jednu malu knjižicu EDITIONS DU SEUL 27 rue Jacob, Paris VI. a to je tvoja ulica. (Dr. Peranić je živio na 30 Rue de Jaco, Paris 6eme, mo) Zove se PETITE PLANETE; collections microcosmos, a br. 2 je Jugoslavija. Ima na francuskom i engleskom, barem, jer sam ove vidio. Imam francusko izdanje.

On je isto donio LE MONDE sa vijesti o Draganoviću, koja je i ovdje izišla, i koju si poslao. Kada smo već kod njega: dobili smo povjerljivim putem obavijesti, da neće biti procesa, da će dobiti župu, itd., a to potvrđuju iz Clevelanda i Toronta, gdje su im "klerikalnim kanalima" stigle potvrde osobne prirode u tom pravcu. Inače DANICA i drugi donose članke onih, koji hoće da ga brane ..Bili su u Europi ing. Bosiljević i Meinzl, koji i dalje trajaju, da ga "Amerika izbavi". Nu mislim to su prozreli mnogi, a Odbor se raspada, ljudi se povlače i traže natrag pare. Možda je tako unosan posao "braniti ga" kao što je bio i "prodati ga". Advokati, ugledni ljudi, naši prijatelji i td. su svi "mobilizirani", putuje se, hoda, i dok bude jednog dolara, oni će ga "braniti". Teško njemu!

Dobio sam Tvoje pismo od 8.IX. sa priložima. Vidim da si obrao bostan sa bubrežima. (Dr. Peranić je imao problema sa bubrežima, uvijek se je tužio, mo) Deset kila! Kada bi se moglo urediti da ti nosiš te kamence, a ja da gubim kile, to bi išlo! (Podsjetimo da je ubojica Ilija Stanić u svojoj prvoj izjavi Sarajevskoj **(ili bosanskoj, svejedno) Udbe od 29 travnja 1969., dakle samo devet dana od gnjusnog zločina kojeg je počinio nad jednim hrvatskim generalom, izjavio "...Puče lubanja...Maks se digao na noge. To je bilo najveće iznanađenje u mom životu. Digao se na noge i dahće. Sto kila u njemu..."**, HRVATSKI LIST - 23 srpnja 2009., strana 19, mo) Pa da nisi baksuz!

Mislim da "ona dvojica" nemaju veze sa onih "40", koji su na kraju bili negdje u kojoj Udbinoj birtiji u Munchenu: Nikolić i njegovi pjesnici, Mladi Grubišić (Dr. Vinko Grubišić, mo) iz Švicarske, Sagunić iz Londona, (Nova Hrvatska, mo. Otporaš) Jurčić /sin Gl. ravnatelja/ itd. Poslali su im referat, ali bio nije nitko od njih, i "neki iz domovine", možda iz grupe Tomičića (Zlatko Tomičić i skupine oko Nezavisne Zaklade TIN VUJEVIĆ, mo), kako neki insinuiraju /, a možda su i ovi bili pasošari sa kukuljicom, kao i Jelićevo Vijeće. (Možda se ovdje radi o jednom tajnom simpoziju kojeg je, kako se je tada pričalo, organizirala Hrvatska Revija, koju je uređivao prof. Vinko Nikolić.

U knjigu HRVATSKA DANAS I SUTRA, IZDANJE HR. Munche 1969. donosi, na prvoj stranici okvira: "...Hrvatska Dansa i Sutra objavljuje predavanja sa Simpozija skupine hrvatskih intelektualaca, održanog u Evropu 29 -31. kolovoza i 1 rujna 1968.", mo)

Razaslali jesu mnogima, odgovarali poneki, ali išao nije nitko, tako da ćemo viditi što će izići. Bio je jedino Dr. Mate Meštrović, barem figurira njegovo ime na jednoj praznoj izjavi, ali oni sami vele da mu ne vjeruju jer da je bio sa Djilasom u Jugoslaviji. Bio je i Dr. Čolak, onaj iz grupe Mihailova. (Mislim da se ovdje radi o Mihajilu Mihailovu, profesoru na zadarskom fakultetu, koji se je tih godina 1967/68., navodno, pobunio protiv partije ili komunizma, ali nikako se on nije bio pobunio protiv Jugoslavije. To je neke hrvatske intelektualce natjeralo da mu se približe, kao što mu se je bio približio i prof. Mirko Vidović iz Francuske, te ga to približavanje koštalo nekoliko godina tamnice u Staroj Gradiški. Mo. Otporaš) Plaču za pravima. Provjeri i javi, a i ja ću tebi upodpuniti podatke.

Pošalji mi tu stvar Antića o Sredozemlju, jer imam samo neke brojeve. Uostalom, ako ćeš obraditi, zadrži, pa kasnije pošalji. Htio bih to vidjeti, posebno br. 9. Markuse i svibanjski događaji: napravi

za Obranu, jer je barem za ovu DRINU kasno. Morao sam ostaviti posla za tiskaru i svršiti i ne može ući.

Draga mila Kita, ([Dra. Peranića kćer Anita, koju od milja zovu "Kita", mo](#)) koja se sjeća svih! I to sada kada su nam otišli i Vjeko i Mirica u Valenciju na škole. Pusta kuća bez ovih nestašnih andjela, posebno Mirice, koja je najmanja i zato najdražesnija, ([Ne bih se s ovim složio, jer je kćer Dra. Peranića Anita rođena u lipnju 1962., dok je generalova kćer Mirica rođena 1958., mo](#)) pa je sve ispunjavala. Fali nam svima. Ali kad dodje Kita onda ćemo ih ići vidjeti u Kaledž.

BANSKA DRINA: sliveno, osim uvoda, komentara klišejima i podataka o Banovima i Kraljevima. Danas sam zaboo nos u to, ali ovog časa barem osjećam da to "prevazilazi" moje snage. Da ja to sam sredim trebalo bi pretvoriti kao što Španjolci vele "hacer de tripas corazon", ili "pretvoriti trbuh u srdce", a ja se vidim okružen ogromnim kupovima papira, novina, pisama, knjiga i sve mislim, da je sve to samo zato izmišljeno da mene zafrknu ...

Inače nemam mnogo posla i trebalo bi odmah uzeti u posao. Previše naslova, pod naslova, bilježaka, tumačenja i nisam siguran u taj sklad stvari jedne povijesne knjige.

Iskreno ti kažem, bojim se da ne bih zasrao. I baš sada kada tvoji bubrezi i posao kompliciraju prijašnju nakanu, da ti osobno nadzireš stvar.

Ilija je to ispravljao, a bolje bi bilo da nije. ([Sada se doista postavlja jedno ozbiljno pitanje, na koje samo Ilija Stanić može odgovoriti, jer je još živ, a svi sada znamo da je bio zaduženi agent Udbe da ubije generala Drinjanina, dali je on ikada i namjerno tekstove izmjenjivao, neke svoje udbaške ideje ubacivao; jer se je tada vrlo dobro znalo da su se u novini OBRANA često puta pojavljivale pogreške, gdje bi general znao odgovoriti da se je to učinilo samo zato jer španjolski slagači ne poznaju razliku u slovima c "ć", z "ž", s "š", d "dž" itd., i da ne govore hrvatski. Mo](#))

Mogao bih ja recimo to poboljšati, ali nisam siguran pri raspodjeli, naslovima, iako si ti ostavio sve organizirano, naznačeno, klišeje itd. Ovu stvar se ne može olako praviti, na brzinu, nu ako nebude drugoga Boga, morat ću. Istina tebi bi dobro došao odmor, bolovanje, a ja bih ti platio put, ali znam da je to problem tvojih bubrega, šefove džigarice i Marijina salvo kondukta za povratak kući. Ali po srijedi je tvoja PRVA KNJIGA, tvoja povjesnica, jer bi napravili i kao Drinu i kao separatu, što bi nama dalo prestiža, a i nešto novca. Sklepati kako god bilo, mislim, da ne bi smjeli.

Dobio sam nekih pisama, obavijesti itd. iz Pariza i Francuske, ali za ovaj čas, dosta. Tvoji bubrezi nisu za više probleme ...Dobio sam nešto novina i razgovarao sa dosta ljudi u Madridu, pa i sa onima iz domovine, iako su "neodredjeni". Neznam do koje mjere je ozbiljna stvar mobilizacije, omladinskih brigada, etc., ali bojim se da bi i opet Tito bio moralni pobjednik i da bi jugoslavenska ideja nadahnula one, koji su imali stomak pun i glavu praznu, među Hrvatima, i da bi to dovelo do jačanja jug. ideje kod onih , koji nikakve imali nisu. Posebno kod mladih. Dokle je komunizam rastvorio dušu našeg radnika i gradjana, službenika i vojnika, komuniste i ljevičara?

Selo je ostalo, Crkva neoperativna, šefovi slabići, ambijent nikakav izvana, i sada strah od Rusa. Važem stvari, mislim, mislim ne kao emigrant, nego glavnom onih u Zagrebu. Razgovarao sam sa mnogima, od kojih ni jedan nije bio ni komunist, ni anacionalan, i ipak svi vele, da smo na jedinom ispravnom putu nade u hrvatske komuniste. Ima ih kojima je sve to previše naivno, ima ih, koji vele da su to sve hulje, kojima ništa nije sveto, nego je čisto kruhoborstvo, koji podsjećaju da je Bakarić teško bolestan, opterećen tuberkulozom i da se od jednog Kuferšmidta, kako li se zvao, nema čemu nadati. Pa ipak: tko može prodrijeti u tajne uma i srca?

Pokušaj saznati da li stoji da je Tripalo oženjen sa sestrom ili sestričnom Jovanke? Istina to nebi trebalo značiti ništa, kad on ne bi već poticao iz jugoslavenske familije od prije. Sve troje to skupa: jugoslavenska tradicija u obitelji, fratar-komunist, i oženjen sa Jovankinom sestričnom, to je ipak previše za jednog TRIPALA ...

Vele da je porazan rezultat mješovitih brakova na našu štetu.

Ako ti Marija i bubrezi dozvole, javi se. Grli vas odani

general Drinjanin.

27-01-2015 02:15#332

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATIMA AUSTRALIJE ZA BOŽIĆ I NOVU GODINU 1964.! **HRVATSKI NARODNI ODPOR**

Zapovjedni Skup

(Donosim ovdje pismo kojeg je general Drinjanin uputi Hrvatima Australije, odnoseći se najviše na slučaj devetorice Hrvata koji su u lipnju 1963. iz Australije došli u tadašnju komunističku državu Jugoslaviju, dignuti ustanak i boriti se za i ponovnu Obnovu Hrvatske Države. General Drinjanin je tada o tome pisao u tri (3) pisma, koja sam ja ovdje iznio u 16 nastavaka od 14/20 kolovoza 2012. Zamolio bih one koje ovaj slučaj zanima da se potrude i potraže tih 16 nastavaka s naslovom: IZ TRI PISMA. Tu se nalaze imena devetorice Hrvata i mnogih nama još nepoznatih ili zaboravljenih detalja. Za one Hrvate i čitatelje ovih pisama, ja ću u ovim nastavcima ovdje donijeti njihova imena, jer oni to zaslužuju, da ih se sjetimo. Mo. Otporaš.)

Svi Vi živite pod dojmom događaja sa onih 9 Hrvata koji su napustili jednu slobodnu i bogatu zemlju, mir i rad, blagostanje i osobnu sigurnost, te se uputili u hrvatske šume i planine, da se bore za ljubljenu Hrvatsku, za slobodu, za obraz, za Državu Hrvatsku, a protiv svakog komunizma i svake Jugoslavije. Oni su tako vjerovali i radi toga vjerovanja i radi spremnosti na žrtvu i ljubav za Hrvatsku, oni se nalaze sada pred sudom komunističke Jugoslavije. U vrijeme dok se Vi spremate na slavlje Božićnog Mira i dolaska malog Isusa, dok budete jedni drugima čestitali Sretnu Novu Godinu, Vaše će misli biti uz "onih 9 Hrvata". Zato Vam i upućujemo ovo bratsko pismo, ne za utjehu, ne za ponavljanje onog tradicionalnog, da dao Bog, pa dogodine slavili Božić i Novu Godinu u našoj slobodnoj, nezavisnoj, suverenoj i demokratskoj Hrvatskoj Državi, nego zato, da Vam ovom prilikom kažemo što bi nas zaista moglo dovesti do te tako žedjene slobode i državnosti.

Odpor je u posebnom letku, kojega je o događaju tiskao brat Srećko Rover, u ime Otpora i hrvatskog Narodnog Vijeća iznio i naš stav, i mi smo u zadnjoj "Obrani" glasilu Otpora potvrdili riječi, koje je brat Rover uputio Hrvatima Australije, kao i Hrvatima u svijetu uobće.

Rekli smo i to, da ćemo se posebno osvrnuti na taj događaj, te načelno pisati o problemima hrvatske revolucije, o političkom, tehničkom i vojničkom aspektu, gdje ćemo kao vojnici, patrioti i ozbiljni ljudi reći šta mislimo o svemu.

Rekli smo i to, da osudjujemo slanje ljudi u ruke UDBE., tj. u zatvore komunističke Jugoslavije. Nije, dakle, potrebno ponavljati ono što je brat Rover iznio.

Mi nismo htjeli preuranjeno davati naš kompletni sud o svemu, jer smo želili znati mnoge okolnosti, koje nam nisu jasne, i htjeli smo znati za sudbinu drugih Hrvata, koji su napustili Australiju, pa ih nismo željeli izvrgavati. Prije i poslije svega mi smo svi Hrvati i stalo nam je do života svakog Hrvata a posebno ako su isti borci za Državu.

Zato smo dugi niz mjeseci šutili. Mnogi ste se pitali zašto nismo odgovarali na pisma, na upute, vijesti, kojih je bilo na pretek od pozvanih i još više nepozvanih. Svima Vama je poznato, da smo mi načelno, uvijek, bez razlike svakome Hrvatima odgovarali na pismo, i ako mu nismo mogli reći šta više, jesmo svakom rekli bratsku i toplu riječ. Tako mislimo raditi i u budućnosti, pa i onda ako se svjesno izvrgavamo opasnosti, da među mnogim tisućama dobronamjernih ili makar posvadjanih Hrvata, ima i agenata UDBE., tj. špijuna i krvnika komunističke Jugoslavije. Znali smo da takovi mogu iskoristiti naša pisma, ali zbog nekoliko takovih nećemo zanijekati bratsku riječ tisućama Hrvata, makar i nepoznatih, koji od nas očekuju bratsku riječ. Zato ste se čudili, jer najprije smo pisali svakome, a onda nikome. Eto, to smo Vam dužni objasniti.

Obustavili smo veze sa svima zato, jer smo osjetili da se nešto događa, i jer smo znali točno, da se neki mlađi ljudi, neki poznati, neki nepoznati, spremaju na odlazak u Domovinu. (General je pisao o tome u svojim pismima, svojim suradnicima, pa čak i u okružnicima, kako je kod njega bio Geza Pasty, pa i Srećko Rover, govorili generalu o nekom tajnom pothvatu, o slanju nekih Hrvata u domovinu, i tko za dva mjeseca ne zgrabi vlast u ruke, nikada ju neće ni zgrabiti; nekako u ovom smislu, našto je general odgovorio da on ne pristaje na ništa gdje on ne bi imao sto posto kontrolu ...Zato general ovdje govori o nekim poznatima i nepoznatima...,mo) Ali smo znali točno i to, da je UDBA znala za te pripreme, kako je to kasnije iznio jedan hrvatski svećenik u Australiji. Da, UDBA je znala, dapače i imena mnogih od onih, koji su trebali ići. Znali smo i mi, znala je cijela emigracija. Znala je ulica. (Tko je imao priliku pratiti na internetu razne opise i razne komentare Ružice Andrić, supruge pok. Ambroza Andrić, jednog od organizatora Bugojanske Akcije FINEX 72., mogao je primjetiti da i ona sustavno optužuje neke organizatore Akcije FINEX 72 da ih je Udbe vodila i da je Udbe za sve znala. Iznositi ovdje sve ono što je Ružica Andrić iznosila i sebe prozvala posljednim članom skupine Bugojanske Akcije, uzelo bi mnogo prostora i vremena. Ja to prepuštam drugima i na drugom mjestu. Ovdje navodim samo ono što je general Drinjanin napisao o tome predmetu samo šest mjeseci kasnije, dakle: sumnja, sumnje i sumnjičenje. Mo. Otporaš) Dapače i nastojali smo uticati na odgovorne ljude, (dakle, opet, Srećko Rover i Geza Pasty, jer su oni bili kod generala, kako je general iznosio u svojim pismima, mo) za koje se je pred postavljalo da su vodje organizacije. Predvidili smo opasnost, nismo ju mogli spriječiti i zato smo prekinuli konce, da i makar bezazlenim pismima ne bi doprinijeli neminovnoj katastrofi.

Nismo mogli javno pozvati ljude neka se ne odazivaju, jer bi na nas pala krivica, da smo javnim pozivom odali zapravo sami revolucionarni pokušaj. I sada Vam govorimo o tome, jer su ljudi u rukama Udbe, jer je navodno i vodja organizacije u rukama Interpol, tj. Internacionalne Policije u Njemačkoj. I jer još uvijek čujemo, da će drugi pokušati što prvi nisu uspjeli. Pa kako smo saznali mi, tako je saznala Udbe., tako i vlast vaše nove Domovine, i tamo međunarodna Policija, za koju se veli da se ne bavi političkim problemima, ali koja se bavi prema svojim statutima borbom protiv atentatora protiv Državnih Poglavara, u koju kategoriju, na sramotu svijeta eto moramo ubrajati i krvnika Tita.

Agencija Udbe ima na tisuće, ima ih infiltriranih u sve stranke, u sve organizacije, sve odbore, pa će vjerojatno biti koji i među nama, koji nama od vremena do vremena pišu o nostalgiji za Hrvatskom, ili nam denunciraju ovoga ili onoga da je u službi Udbe. Vrlo je teško, vrlo komplicirano znati izdvajati kukolj od žita (za one koji ne znaju. "Kukolj" je jedna otrovna trava sličan, ili još bolje identična pšenici ili ječmenu. Teško ga je razaznati a vrlo opasan u razvoju žita ili žitarice. To je što je general htio reći da je bilo jako teško i komplicirano razaznati tko je bio agent Udbe među nama, jer smo mnogi u emigraciji bili povezani prijateljstvima, poznajstvima, rodbinskim vezama, običaji

isti, jezik isti, itd., mo) i mi to činimo. I nije potrebno da mi uvijek reknemo da smo otkrili agenta Udbe. Ili protivno.

Ali na vrhovima Otpora nema Udbe, nego su to sve stari, provjereni i isprobani hrvatski vojnici, koji su u dugom nizu godina dokazali svoju hrvatsku svijest, svoje ljudsko držanje, pa i svoje profesionalno i stručno znanje. Ponekada oni pravi agenti Udbe, prema svom sistemu, bacaju baš na ovakove optužbe, da ih onemugoće pred hrvatskom emigracijom, da ubiju moral u nama, da ubiju ugled naš pred stranim svijetom i vjeru hrvatskog naroda u ishod naše borbe.

Da budemo konkretni: kako bi Udba propustila zgodu da optuži brata Srećka Rovera, koji je kao diete bio član djelatne ustaške revolucionarne organizacije, bio stavljen pred sud za zaštitu države za vrijeme kraljevske diktature, bio djelatni časnik proslavljene Crne Legije, i kasnije djelatni član Otpora za Oceaniju i predstavnik Otpora kod Hrvatskog Narodnog Vijeća i njegov vijećnik za opće poslove organizacije.

Osim agenata Udbe ima i drugih, koji bacaju kamen a sakriju ruku, ali su oni poznati i o njma ne trebamo govoriti. Za njih su izdajnici stotine starih i poznatih boraca, a osudili su ih neborci, dezerteri i oni, koji nisu imali petlje ustašovati kada je ustašovao Rover i stotine poznatih i starih boraca. Nu vjetar nosi pljevu, a zrno ostaje. (Ovo je jedna stara hrvatska izreka; kada čovjek vrše s konjima žito, pšenicu, onda on razredi slamu na jednu a žito na drugu stranu. Tada uzme drvenu lopatu i žito s pljevom baca u zrak. Zrnja padaju na guvno, zemlju, a vjetar pljevu odnese. Ova generalova izreka bi se mogla usporediti sa: "što nevolja to vjetar (od)nosi, a što valja to ostaje, to pšenica". Mo.Otporaš.) Rover može biti nepravedan ili ne, kao i svi mi. To je ljudska stvar. Nu Zapovjedni Skup Otpora bit će skupa sa Roverom tamo gdje god se bude bila bitka za Hrvatsku Državu, dok će se Udbaši nalaziti na protivnoj strani, (Ovo se je moglo očitovati skoro u svim hrvatskim zajednicima u hrvatskoj emigraciji: kod Mise, pred Crkvom, na utakmicama, piknicima, zabavama, sastancima i sl. Uvijek bi oni šareni Hrvati stajali po strani i tako upadali u sumnje..., mo) a naši novopečeni nepoznati junaci, koji se nisu borili ni onda kad im je bilo 20 godina, neće sada ni u pedesetoj.

Rover je znao za spremanje Bratstva. Znao sam i ja. Znalo je stotine ljudi, koji su nama pisali mnogo prije. Dužnost mu je bila da zna šta se radi. Nu niti on, niti ostali pripadnici Zapovjednog Skupa, pa niti Zapovjednik, nisu mogli odgovoriti odgovorne činbenike u pogledu namjeranih akcija. Pa ako je kriv Rover, onda smo krivi svi, i mi tu krivicu priznajemo. (Za ovu generalovu izreku bi svakako trebala znati Ružica Andrić, i svi oni koji misle kao supruga pok. Ambroze Andrića, jednog od organizatora Bugojanske Akcije FINEX 72, mo)

Zašto priznajemo krivicu? Zato jer smo odgovorni ljudi, jer se osjećamo odgovornima pa i krivima za izgubljenih 18 godina (1945-1963, mo), koje smo proveli u veličanju jedne ili druge osobe, jednog ili drugog vodje, ili vodjinih zamjenika i nasljednika. Pokazali smo svi skupa, da nismo zreli za politički rad, da nismo na visini i baš zato smo odgovorni, da nismo znali hrvatskoj mladosti dati na vrijeme putokaz, organizacijsku formu, sposobne vodje i jasne ciljeve. Mi smo se iživljavali i svadjali. Time smo dali mogućnost Udbi da iskoristi te svadje i u sve tabore pošalje vikače, agente provokatore, da nas paraliziraju i onemoguće svaku pametnu stvar. Ujedno smo kod mladih dali sablazan primjer, te su izgubili vjeru u naše poštenje, našu sposobnost, naše vrline i zdrav razum. Kod nas je nastala anarhija, koju su stranačarske svadje hranile, a koju je Udba iskorištavala. Mladost je došla do spoznaje, da do slobode neće doći putem, kojim ih vodimo.

Sa druge strane nastala je praznina u dušama jedne čitave generacije, koja je osjetila gubitak Države i roditelja, koja je bila ponižavana i zlostavljana da dodje na zapad i izgubi ono malo vjere u hrvatsku politiku. I ne samo hrvatsku! Nakon pada nacionalista došla je demokracija, koja eto pomaže naš komunizam. Nastao je veliki vakum, praznina, i samo je manjina bila spremna na

zadnje: prihvatiti oružje i boriti se. Većina je prešla u drugi ekstrem, povukla se, odala se porocima, (ja bih ovo izreku “odali se porocima” označio kao: “odali se samoći, povukli se u samoći, itd., mo) ili se odrekla borbe. “Strategija mira” doživjela je u smrti širokogrudnog i idealnog borca mira Predsjednika Kennedyja (21 studenoga 1963., Kennedy je ubijen u Dallas-u, mo) svoj tragični svršetak. Bez jedne jasne i konkretne i pozitivne prokomunističke globalne strategije nema niti vjere u pobjedu nad komunizmom.

Da, prihvatili su se oružja. Radjaju se revolucionarne skupine, ćelije, vijeća, odbori. Mi smo ih registrirali na desetke u domovini i u svijetu među Hrvatima. Nije to, dakle slučajno, nego reakcija na pomanjkanje vjere u političke, normalne metode, kakve bi morale vladati u svijetu. Ali u svom zanosu nisu bili stvarni. Da su bili stvarni ne bi bili revolucionarci. Ako su to postali, onda je plod neizmjerne ljubavi za Hrvatsku i odlučnost za borbu, na koju nismo bili dostatno pripravljeni. Ni oni koji su ih vodili, organizirali, ni izobrazili, ni slali, a kamoli sami izvršiooci. Ima više nego jedan “odbor” koji je pokušao “slati ljude u domovinu”. Znamo im imena, kao i imena onih, koji čame na rubiji kao žrtve. Nije trebalo ići u Australiju da ih otkrijemo.

Da li treba osuditi te pokušaje?

Mi odgovaramo sasna konkretno:

1. U onom obliku kako su do sada pravljeni apsolutno je to potrebno radi ljudi, radi ekonomije krvi, radi vjere našega naroda u svoju elitu, i radi našeg ugleda pred onim državama i organizacijama i pojedincima, koji su nam skloni i koji bi nas sutra ozbiljno pomogli ako bi takova jasna antikomunistička politika bila u svijetu vodjena. Mi pozivamo ljude neka se ne odazovu slanju u domovinu na neodgovoran, olako način. Recite onima koji vas verbuju, da neka sami dokažu, da su sami bili borci, a da bi mogli druge predvoditi. Vele nam da taj i taj “izobrazuje ljude za šumu”. Dobro, neki od tih nisu bili vojnici, nisu nikada puške opalili s ramena, i ako su imali pištolj u ruci, onda je bio prazan i u propagandističke svrhe, za obmanljivanje sebe i drugih.

2. Jesmo za revolucionarnu borbu i Odpor je već 1945. godine organizirao prve jedinice nove budućnosti, ali ih je i raspustio kada se je vidjelo, da stanje u svijetu nije za nas povoljno. Nije istina da je dosta 2.000 Ustaša ili revolucionaraca, jer nas je 1945. bilo 200.000 pa smo se povukli na zapad. I bili pobijeni. Kako možemo računati na neku pomoć, kad američke ladje sprečavaju napade antikomunista Kube! (Ovo je istina. Te godine 1964. pred Božić kada je ovo general pisao, bilo je u Ameriki na tisuće i tisuće Kubanaca koji su se borili protiv Fidela Castra i njegova komunizma. Kennedijeva uprava u to vrijeme se je s jedne strane borila protiv Fidela Castra, a sa druge strane progonila one Kubance koji su se borili protiv Fidela Castra, mo. Otporaš) Kako, kada nemamo granica, ni baza, ni sredstava za solidnu izobrazbu, za obavještajnu službu, za borbena sredstva, za kontrol organizacije, nemamo jasnih prijatelja, logističkih baza, komunikacija, sredstava. Zato hoćemo revoluciju, hoćemo borbu, dugu, tešku, krvavu, do pobjede, – ali ne želimo padati u ruke Udbe bez hitca, bez orijentacije, veza, sigurnosti i aparata, koji će stranom svijetu reći nešto više, nego da je zatvoreno “9 Jugoslavena radi terorističke djelatnosti”. (Koliko god je bila teška ta naša zajednička hrvatska nacionalna tragedija, još je teže bilo čitati u stranom tisku upravo to i tako kako je general opisao: “9 Jugoslavena radi terorističke djelatnosti”. Iako sam ja donio imena ovih devetorice hrvatskih revolucionaraca u opisu br. 252 PISMA MAKSA LUBURIĆA, od 18 kolovoza 2012., ipak ću ih donijeti sada da se čitatelji ponovno osvjedoče dali su ovih 9 Hrvata borci za slobodu Hrvatske Države, ili teroristi kako ih naš neprijatelj opisuje. Njihova imena su:

1. Josip Oblak,
2. Ilija Tolić,
3. Rade Stojić,
4. Vlado, Vladimir Leko,
5. Branko Podrug,
6. Dražen Tapšanji,

7. Krešimir Perković,
8. Stanko Zdrlić,
9. Mika Fumić.)

Zato smo stvorili vlastitu tiskaru i radimo na čitavom nizu djela instruktivne, stručne i profesionalne naravi. Želimo školu za predvodnike, želimo koordinaciju između mnogobrojnih pokušaja, – bez pjesničke infantilne, i onih kriminalne naravi u službi Udbe. Treba stvoriti na vojničkoj bazi dobru obavještajnu službu, gdje će biti ljudi svih stranaka, svih ideologija osim komunista. Treba stvoriti na vojničkoj i vojno – revolucionarnoj bazi hrvatske borbene odrede, koji će biti pripravljeni za predradnje, a neće se ići “dizati ustanak” sa nekoliko starih pištolja.

U jednom letku se ne može više reći. Vjerujem da i ne treba. Tko je uvjeren, da smo pametnim koordinacionim radom na svim poljima, pa i na političkom, pametnom stručnom literaturom, odgojem profesionalnih revolucionaraca za vodje predradnji, snošljivosti među nama i nepomirljivosti prema svake vrsti komunizma i svake Jugoslavije, (Kada general govori za Srbe “srbokomunisti”, to je zato što je komunizam i što su Srbi bili za Jugoslaviju. A kada govori “prema svake vrsti komunizma”, to ne znači da je on bio protiv hrvatskih državotvornih komunista, nego je to bilo zato što je on smatrao da Jugoslavija ne može opstojati bez komunizma, što se je i dokazalo u Domovinskom ratu. Drugim riječima: nema komunizma, nema ni Jugoslavije. Mo. Otporaš) dobrom obavještajnom službom, koja će pronalaziti zajedničkim radom agente provokatore u svim organizacijama, itd. itd., – neka dodje k nama. Kada Vam stigne ovo pismo, počet će proces u Bonnu protiv onih, koji su izvršili atentat na zgradu Jug. komunističke špijunaže kamuflirane u neko trgovačko zastupstvo. Nedavno su osudjeni i drugi hrvatski ljudi, od kojih neke poznamo. Jedan nam je pisao prije odlaska, da ide, da ga šalju...

O tome se je govorilo u svim krčmama u Munchena i Sydneya. Naš narod komentira svaki naš potez. Naš prijatelji su iznenadjeni i zabrinuti. Na nama je poduzeti sve korake u svijetu, jer vjerujemo da je hitcem u Dallasu ubijena strategija mira, koja je željna samo na zapadu, – ali vodimo brigu svojim sredstvima, da se osposobimo za revoluciju.

Ako zataje politika i strategija mira, nama ne ostaje drugo, nego borba i Otpor je voljan pružiti ruku starima i mladima, kako bi našli načina, da iz svakog tabora uzmemo one stručnjake, koje trebamo za svaki slučaj. Hrvatska treba i pjesnika, i političara, ali treba prije svega dobrih stručnjaka: obavještajaca, vojničkih izobrazitelja, konspirativnih učitelja, sposobnih vodja komandosa, dobrih pirotehničara, profesionalnih revolucionaraca, koji znaju zanat sabotera, dobrih radiostručnjaka, predvodnika područja grupa, koji znaju čitati vojničku kartu, odgonetati šifru, upotrijebiti telegraf, znati Morse znakove, i koji će nositi jasne ideje hrvatskim ljudima, a ne hipoteku prošlosti, ni očaj mladosti.

(Hoćemo ili nećemo vjerovati, hipoteka prošlosti rata NDH bdije još uvijek nad glavama Hrvata. Neprijatelj se je potrudio u zadnjih sedam desetljeća ocrniti hrvatsko ime onima koji su se grčevito borili, kako za uspostavu Hrvatske Države 1941., tako isto i u obrani iste. I svi oni Hrvati koji se usude reći bilo koju lijepu riječ o tim borcima, neprijatelj hrvatskog naroda im odmah prišiva hipoteku grijeha prošlosti njihovih očeva. Da se prestane sa tom hipotekom prošlosti u ocrnjivanju Hrvata, u prvom redu, svi Hrvati, bez iznimke, bi se trebali suprostaviti tim ocrnjivanjima, početi iznositi NAŠU HRVATSKU ISTINU, i tek onda, kada ta istina izidje na dan svijetlosti, Hrvatima se neće dizati kosa na glavi niti ježurci na rukama svakog puta kada se spomene NDH, Ustaša, Poglavnik, Luburić, Francetić, Boban i drugi. Mo. Otporaš)

Trebamo srдца, ali i uma. Trebamo i borbenih jurišnika, ali iiskusnih zapovjednika. Mislite na to prigodomo suda onima u Bonnu, prigodom komentiranja “onih 9”, i prigodom čestitanja čestitih Božića i sretnih Novih Godina!

Očajnici mogu sa mnogo načina učiniti samoubojstvo, ali na malo načina koristi svojoj domovini! Kada je mladost počela sa revolucionarnim gibanjem bila je opravdana. Nije imala vjere u staro i ma dosta razloga da je tako mislila. Ali mi smo za racionalnu (pametnu, mo) revoluciju a ne za ludo jurišanje. Mi želimo dobivati bitke (**Primjer Domovinski rat. To uvijek treba imati na umu, da je Dr. Franjo Tuđman sebe usavršavao čitajući tisak DRINAPRESS-a. Pročitajte “Jedno pismo” na ovom Forumu od 13 rujna prošle godine...Mo**) i dobivati rat. I dobiti MIR!

Ne nasjedajte infantilnim pokušajima. Ne žrtvujte se uzaludno. Mi imamo previše martira, trebamo stručnjaka, živih, sposobnih, trijeznih, spremni na žrtvu. Ne nasjedajte agentima Udbe. Nije istina da nam je netko neprijatelj zato, jer nije u našoj stranci, odboru, ili jer nije s tobom u svemu sporazuman.

Neće se svanuti prije vremena, pa mi kako uranili!

Nitko nam slobodu neće dati, ako ju sami ne stvorimo. Ako smo zreli za slobodu onda ćemo to pokazati stvaranjem organizacije, koja je sposobna osloboditi nas. Ako ju ne stvorimo, onda ju niti ne zaslužujemo. Oni pak koji se zadovoljavaju kadjenjem ovom ili onom živom ili mrtvom, neka idu svojim putem, a mi koji smo voljni umirati, da Hrvatska može zaista živjeti, zovemo i druge. Ne da ih uklopimo, organiziramo, nego da se razgovaramo trijezno o tome kako se more, treba i može početi.

Zapovjedni Skup Otpora ima vjeru u poznate ljude Otpora u Australiji i ide mirno, trijezno, polagano ali sigurno svojim ciljem. Taj je cilj Hrvatska Država, gdje neće odlučivati oni, koji danas govore o tome, “ako bude Hrvatske” ne, nego ljudi koji ju stvore. Narod u borbi će stvoriti svoju vladu, na izborima svoj Sabor, i borba će dići vodstvo i ako trebadne – vodje! Uzaludno je o tome govoriti na način, kako se to danas čini

Mi smo poslali “Drine”, i ako u njoj nadjete koristna štiva, vi ju pomozite. Kupite dionice “DRINE”, jer su uložene baš u to: u odgajanje, spremanje novih i starih. Borba protiv jedne komunističke zemlje, koja se je kroz 20 – 25 godina spremala, ne može se improvizirati. Ne vjerujte da je emigracija sposobna osloboditi, stvoriti i voditi Državu. Ne vjerujte, da je dosta da padne šibica, pa da sve plane. To vam govore ignoranti ili agenti Udbe! Vjerujte u znanje, u srdce, u razborite iiskusne revolucionarce, koji su dokazali da nešta znaju, hoće i mogu.

Poštujte zakone svoje nove domovine, radite kao i do sada da svijet upozna naše pravedne zahtjeve, da ne ostanemo sami, kao Otpor 1945. Mi ne možemo živjeti izvan svijeta u kojem smo i u koji moramo ugraditi našu slobodu. Kada budemo trijezni, jaki, sposobni, imat ćemo i prijatelja. Nismo sami i ne smijemo ostati sami.

Neka vaše Božićevanje ne bude pomučeno, nego iskreno, otvoreno, radosno. Svaka borba iziskuje žrtve. Mi već danas nismo zalaznica izgubljenog rata nego prethodnica novog doba. Hrvatski narod očekuje od svoje emigracije više rada, više razbora, više žrtve. Mi imamo snaga, treba ih mobilizirati. Hrvatska ne treba očajnika, pokunjenika, izgubljenih, nego mladih, zdravih, radosnih ljudi, koji žive i rade u tuđini za oslobodjenje Domovine. Dolazak maloga Isusa treba pozdraviti radosno, i Novu Godinu sa nadama u budućnost, bez optimizma i pesimizma, bez skrajnosti, razborito, odlučno i trijezno.

Tiskara “DRINE” stavila se je u službu. Prvi korak bio je upoznati ideje, koje smo dali Hrvatima u stotine tisuća letaka, u Drinama i drugim izdanjima.

Drugi korak je odgajati elite nove revolucije. U tisku je “VOJNIČKI PRIRUČNIK” i bit će do Božića gotov. (**Radi se o “VOJNČKI PRIRUČNIK” “SVEZAK I. VOJNIČKE TEME” Madrid**)

1964. Uvodnik od pune četiri stranice je napisao pukovnik Domagoj, koji je uistinu general Drinjanin. Ovaj Vojnički Priručnik je prva knjiga u seriji knjiga koje je tiskara DRINAPRESS tiskala za odgoj i formaciju budućih hrvatskih vojnika. Mo) Radimo na drugom, tj. konspirativnom priručniku, i na čitavom nizu stručnih djela. Ovisi o vama svima kojim ćemo tempom ubrzavati naše korake, ali valja ići polako, sigurno, staloženo vojnički.

Praviti atentate i dizati barikade – nije još revolucija, žarka i mlada srca trebaju za jurišati, ali iskustvo, duh, mozak i sredstva trebaju da se revolucija priredi, pametna politika medju nama i u svijetu da se revolucija sprovede.

Dotle: pamet u glavu! S naše strane poručujemo svima; kad Vas vitlaju o tome, kako je netko od zapovjednika Otpora dao ovome ili onome Odboru ili osobi ovlast za regrutiranje, akcije i slanje ljudi u šume, znajte da se radi o agentu Udbe i takog prijavite najbližem predstavniku bilo koje vlasti. General Drinjanin je u svakom i pojedinom slučaju osobno pozvao k sebi svakoga tko je potreban, te će to tako biti i u budućnosti. Svi odgovorni ljudi Otpora, znaju da je to tako i to ovim potvrđujemo, a ostale molimo da to uzmu na znanje.

Radite u okviru zakona Vaše zemlje i tako ćete najviše koristiti Hrvatskoj, a Hrvatska ima dosta boraca za dani čas, i u Europi ima mladih za stvoriti pet kompletnih divizija i svakako za koliko god budemo trebali komandosa nove hrvatske revolucije.

Djelujte u “Krugovima Prijatelja Drine” i širite ideje i tražite javnu političku, kulturnu, športsko vitešku i drugu akciju (Ovdje treba istaknuti da je general Drinjanin 1963. godine govorio o svim hrvatskim kulturnim akcijama, prije nego je predsjednik Kine Mao Tse Toung (ili Mao Tso-Tong) govorio o kinenskoj kulturnoj revoluciji 1967., mo) sa svim državotvornim Hrvatima, pa makar kojoj stranci pripadao.

Živila Hrvatska Država!

Živila Vaša nova Domovina Australija!

Po odobrenju i u ime Zapovjednog Skupa Otpora
general Drinjanin.

EDITORIAL DRINA apartado 5024,
MADRID – ESPANA

Adresa Glavnog Povjerenika za Australiju: Stipe Brbich
51. Sewell str. FREMANTLE, AUSTRALIA.

27-01-2015 17:40#333

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PISAO PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA?

Tražio sam jutros nešto i pronađoh pismo dra. Miljenka Dabe Peranića kojeg mi je pisao u studenom

mjesecu 1990. godine. On mi tu piše kako je on pisac "**ADRESA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**"...Generalovo pismo rukom pisano 6.VI.1964. dru. Peraniću se nalazi u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na stranici 345/346. Navesti ću dio pisma kojeg je general pisao dru. Peraniću, a taj dio pisma nije u ovom spomenutom pismu. Sve to ovdje navodim kao jednu povijestnu stvar hrvatske političke emigracije u borbi za oslobođenje naše Hrvatske:

"Ja molim u prvom redu Tebe osobno, da nam najhitnije daš svoje mišljenje, osobito u duhu pisma, kojeg prilažem ...Cilj je zaista pokrenuti nove duhove, spasavajući sve čiste vrednote, bez hipoteke prošlosti, bez vrijeđanja, bez osvete, bez kompleksa, čista srca, čistih ideja za budućnost".

Dr. Peranić meni piše:

"Nemam ni taj članak ni popratno pismo, jer sam mu bio povratio i jedno i drugo, izrazivši moje neslaganje sa sadržajem članka. Napisao ga je bio Željko bebek, namještenik Drinapress-a, pa mi dr. Peranić citira dio pisma generala Drinjanina: (1) Pismo 6.VI.1964.: "Bebek nije kod mene više. On je bio pisac onoga članka što ste ga cenzurirali. Odonda je samo spavao, ljenčario i morao sam ga baciti vani."

Dr. Peranić nastavlja meni u pismu:

"Dva tjedna kasnije mi već traži moj rad: "Drina je skoro gotova, te je najhitnije potrebno da pošalješ tvoj rad o Istri, (To je ta "Istarska Drina" br. 3/4 1964., u kojoj je izišla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA) jer inače morat ćemo obustaviti i početi drugu stvar. Moj se rad, logično, oduljio, nastavlja dr. Peranić u svom pismu meni, jer je trebalo donijeti i povijest Istre. Uskoro dobiva prvi dio, a kroz deset dana i kraj, koji je u stvari ADRESA IZMIRENJA."

Zatim dr. Peranić citira dio generalova pisma:

"Dobio sam evo i svršetak članka.[U] Krasno. Hvala Ti topla na svemu. Ovaj mi je svršetak zaista drag. Zahvali se svima na suradnji. Ovo će biti zaista dostojno naših namjera i žrtava. Ja ću sve tako uvrstiti i bit će sigurno nešto najboljega što se u emigraciji tiskalo."

Srcu mi godilo Generalovo priznanje mojoj ADRESI IZMIRENJA, piše mi u pismu dr. Peranić, pa citira ponovno generalovo "Krasno...Ovaj mi je svršetak zaista drag." Tiskao ju je kao kraj uvodnika Istarske DRINE, Madrid 1964, Godina XIV. Br. 3-4, str. 18-21.

Ovo sam iznio za sve Hrvatice i Hrvate, posebice za one koje ovo, kao povijestna stvar, bude zanimalo.

2015 02:01#334

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NE - NISTE SVI KRIVI - PIŠE GENERAL DRINJANIN 1960.

Za "Glas Domovine" napisao Vjekoslav Luburić - Drinjanin.

GLAS DOMOVINE

srpanj 1960

TORONTO, CANADA

(Ovaj opis generala Drinjanina nije u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Pročitajte i samo ocijenite iskrenost/neiskrenost hrvatskog generala. Opis je malo podug, a ja ga nisam htio u nastavcima iznositi. Hvala na razumijevanju. Otporaš.)

Radi poznatih događaja (**pobuna i razlaz od Poglavnika, mo**) godinama nisam pisao članke u hrvatskoj emigrantskoj štampi, iako to ne znači, da su mi ti događaji izbili pero iz ruku. Šutio sam godinama, jer su mi mnogi tako savjetovali, i jer sam bio uvjeren, da je za dobro hrvatske borbe za Državu.

Da sam se odlučio napisati ovaj članak potakao me "Glas Domovine" (**br. 4, srpanj 1960., Toronto Canada, mo**) koji donosi izvješće o proslavi 10 Travnja u Torontu i kaže, preko ciele prve stranice nešto što još nitko u emigraciji nije rekao: **KRIVI SMO SVI**. Te riječi vadi urednik iz govora Tomislava Mesića, kojega je izrekao na toj povijestnoj proslavi hrvatskog, narodnog i ustaškog **DESETOG TRAVNJA**.

Zato sam zamolio "Glas Domovine" da donese ovaj moj članak, za koji, naravno, sam odgovoran, a "Glas Domovine" ga donosi, kao što sam čvrsto uvjeren, da će donijeti svaki članak bilo kojeg hrvatskog emigranta u obrani jednog mišljenja ili ideje. U toj tolerantnosti počima demokracija, i hrvatski borci u svijetu nemaju razloga se naći u taboru koji ne shvaća stanje u svijetu.

To prokleta ustaško srce vodilo me je uvijek u mom životu, pa i onda kada još nisam ni znao, da živi Dr. Ante Pavelić, kao i onda, kada sam kao mlađji gimnazijalac u Mostaru nalijepio na 600 klupa 600 cedulja: **ŽIVILA HRVATSKA DRŽAVA**, pa da nije bilo fra. Dominika (**Mandića, mo**), ne bi stigao ni do petog razreda, kada su me konačno izbacili iz svih škola u Jugoslaviji, a poslali me u jednu hrvatsku školu: na **JANKA PUSTU**.

Eto, to prokleta ustaško srce, (**danas bi se to trebalo prevesti ne:to prokleta hrvatsko srce, mo**) kako je rekao Lisak, razdirući rane na junačkim i mučeničkim prsima, pokazujući rane koje su mu zadali srbo-komunistički krvnici, to prokleta ustaško srce vodi me i sada, kada kažem svoje mišljenje, pa bilo to kome pravo ili ne.

Gada sam pročitao govor Mesića, (Tomislav Mesić je bio pukovnik HOS NDH i nemojte zabunom misliti na posljednjeg "komandanta" JNA Stjepana Mesića, mo), a posebno slijedeće riječi: "Braćo, kad govorimo o našoj krivdi, onda nemojmo teretiti ni drugog, ni trećega, ego metnimo ruku na srce pa recimo:"**SVI SMO KRIVI!**"

Krivi smo jedni, jer smo tjerali ideologije, za koje se u suvremenom svijetu pokazalo, da više ne odgovaraju. **Drugi**, jer smo vjerovali da smo ono, što smo mi predstavljali je najbolje. **Treći**, jer smo bili oni, koji smo smatrali, da se samo nas treba slušati, da mi moramo odgovarati, kao da je providnost uprla prstom u nas, ha, Vi ste baš oni, koji trebate voditi. **Četvrti**, jer smo bili oni, koji smo samo kritizirali, a od kritiziranja ništa dalje napravili nismo. **Peti** su oni najbrojniji, koji su smatrali, da se treba baviti pametnijim poslom, a taj pametan posao značio je, prigrabi zdjelu materijalnih dobara blizu sebe i puniti ju, a hrvatski narod i sve drugo neka vrag nosi, neznajući, da će konačno vrag i njega i njegovu zdjelu odnijeti.

Kažem, kada sam ih pročitao, osjetio sam neku neodoljivu snagu, polet, dinamiku, vjeru u budućnost, u hrvatsku narodnu i državnu budućnost. Taj me osjećaj vodi, da nekoliko misli aktuelnih i potrebni, kažem onima, sa kojima sam se jučer borio za Državu, a sa kojima se sutra

mislim boriti za istu ideju, za Državu, slobodu naroda i veličinu Majke Domovine. Potpisujem ovaj članak, inače ne bi imao svoje vrijednosti.

Gordi smo mi stari ustaški borci na Tomicu, onog starog ustaškog borca, bezbrojno velikog idealistu koji nikada svog starog ustaštva zanijekao nije, a znao je raditi za Hrvatsku Državu i u novim okolnostima, znao je spojiti prošlost sa sadašnjosti u borbi za budućnost, dajući tako svijetli primjer novoj hrvatskoj borbenoj generaciji.

Gordi smo na Tomicu, (kao što smo gordi na Andriju, i na tisuće i stotine tisuća znanih i NEZNANIH JUNAKA koji čitav život prevedoše u borbi za svoju Državu) gordi na ponos s kojim ispovijeda prošlost, savjest s kojom je tu borbu sprovodio, junaštvo koje je dokazao, skromnost koja mu je prirodna, gordi na stalnost, sustavnost, izdržljivost, karakter, gordi na DIO ODGOVORNOSTI KOJU NA SEBE UZIMA.

Kakva razlika između Tomice, koji je uvijek bio sluga domovine, izvršujući časno zapovjedi, koje je dobivao od starijih, i recimo, kakva razlika od Dide ([Eugen, Dido, Kvaternik \(1910-1962\), poginuo u saobraćajnoj nesreći u blizini Buenos Airesa 1962., mo](#)), koji je skupa sa mnom, kako se pučki veli: drmao državom, bio jedan od glavnih "gazda Domovine", a danas optužuje svakoga prema gore i prema dolje, pa čak i sudbinu, samo nikada nam nije rekao o svojoj krivici, jer nikada nismo čuli: mea culpa, bez kojega skrušenog i istinskog nikakva ispovijed nema vrijednosti.

Ne, nisam nikakav "mesićevac", niti on to čeka, a nisam ni neprijatelj, pa ni protivnik Eugena Kvaternika, neobično sposobnog mladog hrvatskog intelektualca, darovitog organizatora, pisca, pa možda i državnika. Nekada sam spadao u krug onih, koji su u Didi gledali budućeg ustaškog revolucionarnog vodju, pa možda i novog ustaškog Poglavnika. Bili smo drugovi, suradnici, pripadao sam ekipi Dide, i sutra bi se opet stavio pod Didino zapovjedništvo, ako bi ovoga hrvatski borci prihvatili. Stao u pozor i rekao: na zapovijed, jer sam siguran, da je Dido sposoban, inteligentan i čvrst zapovjednik.

Eto, tu je primjer, pa ga treba slijediti: sići sa katedre optužitelja svih i svakoga, sa razumnim mea culpa doći među narod, i povezati prošlost sa sadašnjosti, svrstati se u falangu budućnosti ([svrstati se u borbenu zajedničku snagu za budućnost, to je general htio reći, mo](#)) i zauzeti mjesto, koje nam kao tehničarima i profesionalcima revolucije pripada, i predati ustaški stijeg borbe drugoj generaciji. Kritika bez autokritike biti će povijesno osudjena kao obična denuncija mrtvih i živih drugova, čitave ekipe, pokreta i generacije.

Ispit zrelosti u Torontu. Tako možemo nazvati onu krasnu hrvatsku solidarnost, koja je ostvarena u Torontu, na proslavi **HRVATSKOG DESETOG TRAVNJA**. Riječi Mesića "svi smo mi krivi" burno je i iskreno pozdravila hrvatska kolonija u Torontu, i time položila ispit zrelosti, koji nam daje pravo stupiti u velebnu zgradu hrvatske demokracije, koju je za Hrvate tražio i Kvaternik u Rakovici, i Starčević u Francuskoj, i Radić u Moskvi i Pavelić, kada je nakon što ga je Beograd osudio na smrt došao na **ZAPAD**, da traži pravo slobode i demokracije za Hrvate.

Tražio sam podatke i dobio ih o sastavu publike u Torontu, koja je nezaboravne riječi Tomičine nagradila burnim pljeskom. Bili su stari borci za hrvatsku stvar, oni stari iseljenici od prije, koji su išli trbuhom za kruhom. Tamo su bili i preživjeli "askari" koji su jurišali na Kozari, na Glamoču, Papuku, Psunju, oni koji su pjevali: glavo moja nisam kopa za te, dabogda te raznijele granate ...Ali su bili prisutni i pristaše naše hrvatske seljačke ideologije, Radićevi sljedbenici, pa i neki, koji se nazivlju Mačekovcima, ali su za Hrvatsku Državu.

Bili su i neki hrvatski proleter, koji su došli na zapad da bolje žive, da vide šta je istina, i da se bore za hrvatsku stvar, a iz kojih Meheš i Ciliga još mogu izgraditi dobre hrvatske sindikalne borce, koji

će u Hrvatskoj Državi biti nad pravima nove klase, radničke. A među publikom su bili i novi mladi hrvatski borci, sinove one generacije koja je stvarala Deseti Travanja, i koji su u Hrvatskoj i u emigraciji nastavili naše djelo, nastavili borbu uskladjujući ciljeve naše borbe sa stanjem u svijetu. Bilo je nezavisnih, slobodnih ljudi, koji se ne bave politikom, bilo je kulturnih radnika, intelektualaca, koji žele svojom glavom misliti na svoju i hrvatsku budućnost.

Ako analiziramo tu politiku doći ćemo do zaključka, koji je ohrabrujući. Ta na tom malom skupu u slobodoljubivoj Kanadi, na desetke tisuća kilometara od rodnog doma našao se DOM, dio, prema tome NAROD, koji suvereno živi u svom pravu, u pravu, da kaže svoju riječ o budućnosti Hrvatske. I eto, taj hrvatski skup, dio naroda **UZIMA KRIVICU NA SEBE, PRIMA DIO** koji mu pripada, jer ruku na srce, pa ako u pet grupa kamo je Tomica svrstao Hrvate, nema mjesta, onda smo hipokriti, nesavjesni, nesvjesni, neiskreni, nepošteni, i tako nekorisni, za budućnost. Onda, ako nismo ni u jednoj narodnoj skupini, onda smo egoisti, živimo za sebe, ne pripadamo kolektivu.

Simbolična predaja stiega mladima za mene već je završena, jer su to dokazali mladi, novi naraštaj u Londonu (**Nova Hrvatska, dvotjednik kojeg je uređivao i izdavao Jakša Kušan, mo**) i u Torontu (Glas Domovine) i u Sydney-u (Grupa intelektualaca Otpora) i u europskim logorima i na tisuću mjesta diljem svijeta, svi ovi kao odraz **HRVATSKOG PREPORODA**, kojeg **JE ZAPOČEO HRVATSKI NAROD U DOMOVINI**.

Dosta sam puta napisao i želio bi, da mladost te riječi ne zaboravi, da hrvatska emigracija dobrim dijelom vodi međusobnu gverilu u zrakopraznom prostoru na veliko veselje srbokomunizmu, uz samilost naših starih prijatelja i golemu tugu Hrvata koji dolaze iz domovine uvjereni, da je u emigraciji nastupio **HRVATSKI PREPOROD** kao i kod kuće.

Takodjer sam govorio o sudbini i ruske emigracije, koja je već izumrla, a još nije stigla niti da svati, da Kozac, Knuti i Sibir ne mogu riješiti socijalni problem niti srušiti komunističku revoluciju, koja je znala iskoristiti ne samo politički čas, nego i nezadovoljstvo i desperaciju ruskog naroda.

Imamo 42 hrvatske publikacije u emigraciji, ili ih je bilo. Skoro bi rekao, da svaka od ovih odgovara jednom idejnom krugu koji bi "bistrio hrvatsku politiku" onako, kako to njihove publikacije prikazuju i sve to za kavanskim stolom, u bogatom i raskošnom domu, ili skromnoj i biednoj baraci emigracije, kao nesretni "DP" ili "profuge".

U čemu se izživljava hrvatska emigracija, ili dobar njen dio? Čitajte publikacije i vidit će te! Dnevno umiremo, jer se Božiji i NARAVNI zakoni ispunjavaju. Valja umirati, vratiti se majci zemlji, iz koje smo Božijom voljom i milošću nikli. Umiremo, a s nama i borbeni stijeg borbenog ustaštva, kojega se želi iz narodnog, oslobodilačkog, državotvornog pokreta pretvoriti u beznadnu i aformnu smjesu političke špekulacije.

Da, pojavljuje se jedna nova generacija, dolično zastupana u "Glasu Domovine", koja bi jurišala na Drinu, ali i na Markov trg, kako je to učinila koreanska, turska i ostala mladež, u borbi za prava naroda. Neka ne zaboravi hrvatska mladež riječi sedmorice studenata koji su u Seulu stajali na čelu studenskih legija, koje su osvajale barikade vojske i policije, i koji su rekli starom i zasluženom Sygmanu Rhee, ocu domovine, da bi dali život na barikadama u obrani svog prava glasa, ali da bi sutra glasali za tog istog Sygmna Rhee na poštenim i slobodnim izborima.

Tko je bio ustaša? Šta su bile ustaše? Čitati će te uskoro u "DRINI" što o tome kaže stari ustaški borac, pukovnik Štir. Da, ustaša je bio Hrvat, koji se ustao u obrani svetih hrvatskih prava za Državu. Pa kada to kažemo mi stari borci, koji smo bili tamo, gdje su se zidali temelji, onda znamo šta govorimo.

Ustaša je bio hrvatski sin u obrani Države. Ustaša je za mene osobno, svaki Hrvat, koji hoće svoju Državu. Tako misli Beograd, pa kako je jedini Beograd, koji nam niječe pravo na Državu, onda moramo uzeti na znanje da je tako.

Ustaša je i onda, ako se i ne smatra ustašom, ako i ne nosi ustaško ime. Kada beograd svakog Hrvata zove Ustašom, i ako to obilježje bude davano svakome, onda će i Ciliga biti Ustaša, a Hebrang je već mrtav i po Srbima pogubljen kao Ustaša, jer je branio hrvatski Sriem. Pa će hrvatska mladost i prihvatiti to časno ime, jer je postalo legendarno, jer je pisalo povijest, jer je stvaralo državu, jer je dalo živote za ideal. I ne zato, jer je postalo ustaški pokret, koji je nastao kao posljedica **NARODNOG USTAŠTVA**.

STARI I MALDI, muško i žensko, sve klase i svi staleži, sve pokrajine u borbi za Hrvatsku Državu, to je narodno ustaštvo. To je hrvatska demokracija, to je hrvatska budućnost.

Ali, na nama koji se moramo smatrati starim, ako nam se i ne sviđa taj izraz, stoji dužnost, da u prvom redu iz tragedije naučimo politički misliti da zaista mislimo, i da budemo iskreni prema samima sebi i analiziramo sami sebe. Šta možemo mi učiniti za Hrvatsku?

Prema mom mišljenju naša je sveta dužnost, predati stieg mladosti, predati joj našu slavu, naše znanje, naše ime, naše vrline, - a zadržati za sebe **ODGOVORNOST ZA PROŠLOST**.

Ne, mi nismo bezdušni. Mi ne možemo slijediti primjer Staljina i Nikite. Staljin je na smrti zvao svoje pomoćnike i rekao im neka slijede Nikitu i neka se odreknu njega i svale svu krivnju na njega. Kao što je pijan tjerao Nikitu; "Nikita durek pleši", ovog mu je puta rekao, da neka baci sve krivnje iz prošlosti na Mrtve, da bi tako prevario Sviet i ostvario svjetsku komunističku vlast. I skoro je uspio, ali je do brane uspio. Godinama su varali svijet, govorili o koegzistenciji, da na kraju Nikita "durek" ojača Rusiju i pretvori ju u atomsku snagu i sada Nikita u ime svjetske revolucije proglašuje "durakom" čitavi zapad.

Šta su napravili naši stari? Proglasili su "svetogrdjem" svaku kritiku ovjekovječili svoje političke pogreške i pretvorili ih u vječnu hipoteku hrvatske mladosti, optužili generale i čarkare za grijeh hrvatske i ustaške revolucije, a predali baštinu u ruke onima, koji su bilo iz strahopoštovanja, bilo iz straha, bilo iz stege, moralne obveze, bilo radi političkih, osobnih, materijalnih interesa, bilo radi iznemoglosti, pomanjkanja snage, ništavnosti ili ambicija, - klimali glavom i govorili svojim šefovima, da su oni **HRVATSKA**.

Ako i malo analiziramo situaciju, a ne bojimo se iznijeti mišljenje radi prijetnja, ili kako kažu, **VIŠUH INTERESA**, vidjeti ćemo, da se isto dogodilo i kod Ustaša i kod Mačekovaca, pa i kod Jelićavaca. Dok crnci u Africi vode demokratske vlade i uspijevaju uvjeriti svijet, da su sposobni sami sobom vladati, mi Hrvati proglašavamo svaki pokret slobodarstva **IZDAJNIČTVOM NARODNIH INTERESA**.

Naši su se starci zabarikadirali u svoje legitimitete, kontinuitete, nepogrešivost, pozvanost i isključivost, tako da je došlo do toga, da nas ozbiljni ljudi sažalijevaju, a neprijatelji likuju, jer ne samo da starci vladaju za života, nego i poslije smrti. Tako ako bude takva sudbina može Hrvata i nestati, a nikakvi međunarodni faktori nas neće ozbiljno uzimati a mi ćemo, ako tko preživi, i za 20 godina imati imenovane nasljednike, ili kako naš narod kaže: "Čorbine čorbe čorbu". I ne samo da se imenuju Nasljednici, i pomoćnici nasljednikovih zamjenika ([Ovdje se odnosi na vodstvo HOP-a poslije Poglavnikove smrti](#)). Pošto sam bio u HOP-u, izbliza mi je poznata situacija. Sve se je namjetalu odozgora, tj. s "VRHA". Vladao je veliki monopol. Sve je bilo Poglavnikovo, jer je tako "VRH" tio: Poglavnikova Hrvatska, Poglavnikov Ustaški Pokret, Poglavnikov Deseti Travnja. Jednom riječju: Poglavnik, Poglavnik, Poglavnik i ako nisu u HOP-u automatski si **IZDAJNIK**, a da

o tome mrtvi Poglavnik ništa nije znao. O tome general govori, mo. Otporaš), što nas dovodi do tragikomičnih scena, kakve se ovih dana odigravaju.

Gdje ste hrvatski povjesničari, zašto ne kažete Hrvatima, da je tragično završilo nasljedovanje i kod Starčevića, i kod Franka, i kod Radića, i kod svih, apsolutno svih pokušaja u prošlosti!?

Mi smo slobodoljubni narod koji smo slijedili svoj vodje, međutim nikada te vodje nisu uspjeli naturiti nam svoje nasljednike, i još manje obiteljskog tipa. Tu je prava odgovornost naših političkih šefova, ali i naša, pa makar bili i sve to idealistički čisti motivi, koji nas nukaju, da se štuje volja staraca, umirući staraca, koji beznadno ratuju protiv onog neminovnog: na mladima svijet ostaje. Da, kamo sreće da su naši prvoborci imali snage kazati Poglavniku da je pobuna Maksa opravdana, bio bi Poglavnik prešao u povijest u mnogo boljim okolnostima, ali bi naša baština bila predana **NA VRIJEME I DOSTOJNIM AKTOM U RUKE MLADJIMA.**

A ovako će baština biti predana u ruke mladima borbom, u kojoj će biti gubitaka: za domovinu, za stare i za mlade.

Život je borba, i mladost će se boriti za Državu hrvatsku, i za Državu Hrvatsku, i za svoju aformaciju. Nas stare će staviti na mjesto kamo spadamo, kakvo mjesto budemo zaslužili, i nemojmo se varati, neće se uzimati samo kriterij zasluga u prošlosti, nego i u sadašnjosti, u primopredaji stjega.

Tko je onda kriv? Rekao je Tomica Mesić, a rekli su i drugi. Ima krivnje na svima pomalo, ali je glavna krivnja na činjenici, da mi moramo živiti i umirati u izvanredno teškim okolnostima. Mogli bi reći, da je dosta krivice na našem geopolitičkom položaju, jer smo smješteni na raskrižju, da smo bogata zemlja, da su nas htjeli potalijančiti naši himbeni saveznici, da su nas htjeli pomadjariti naši sjeverni susjedi, da nas je germanska dinamika pretvorila u svoje južno "krajiško carstvo", (ovdje general za sigurno misli na povijesnu liniju "Vojne Krajine" koja je bila stoljećima glavni bedem protiv nadiranja osmajlinskog carstva, a da ni znao nije da su u prošlom ratu (1991-1995) četnici svih dlaka i vrsta koristili tu liniju u takozvanu svoju RSK, mo), da smo bili antemurale cristianitatis, ali i predzidje islama, da smo razdjeljeni medju jadransko-mediteransko-latinsko, evoropsko-germansko, i balkansko-azijsko carstvo kulture i teritorijalnih interesa. Zar nije katolik, aristokrata, zapadnjak Zrinski htio spašavati Hrvatsku pomoću Sultana? Zar nije Zmaj od Bosne vjerni štitonoša Islama i Hrvatsva htio spasiti Hrvatsku na zapadu od sile turskih vezira i Sultana?

Zar nije nosioc civilizacije, Italija, počinila zvjerstva i nevjere više nego ikada ikakvi osvajači u Hrvatske? Zar nam nisu Germani stvarali Državu u Državi, počam od Vojne Krajine do "volksdeutschera"? I zar nisu Srbi počinili zločine i kao turska raja, i kao talijanski saveznici i kao divizija "Princ Eugen" i kao madjarske sluge u Bosni?

Ja sam tu temu obradio s vojno-političkog i sa geopolitičkog stanovišta, pa ću jednom zgodom to popuniti zapažanjima i podacima koja su izišla u djelima Lukasa, Kriškovića, Mandića, Babića i drugih u emigraciji. (General je to jako dobro opisao i iznio, ponajviše u DRINAMA, a nešto i u OBRANAMA, mo).

Poglavnik je mrtav. Ja sam ga 25 godina slijedio kao vojnik, ustaša i revolucionarac. Pa zato sam odgovoran za sve što se je u to vrijeme dogodilo, pa bio ja s tim sporazuman ili ne u ovo vrijeme. Što se ne može. Žalim slučaj da to moram napisati, što se ne može jest, sada nakon toliko godina i kada je Poglavnik mrtav, odreći se odgovornosti, ako to nismo ONDA učinili, i povukli konzekvence. Neuvjerljivo zvuče riječi ministara, generala, državnih tajnika, zapovjednika, itd. da oni nisu bili na vlasti i da nisu odobrali ovo i ono, a poneki od njih kaže: oni, Ustaše, On, Poglavnik itd., itd., kao da su sada došli sa mjeseca i saznali, da je kod nas počinjena nepravda, nedaća, zločin, pa i "pokolja" nevinih Srba, pa i svog vlastitog naroda.

(Napomena:

Neki meni poznati a ima ih i nepoznatih koji su mi se javili s dobro namjernom i željom da bi željeli znati da li je general uistinu tako pisao kako ja iznosim. Odgovaram svima zainteresiranima da nastojim što god više mogu iznositi Maksova Pisma onako kakove ih ja imam i kako ih je Maks pisao. Rekao sam u početku da iznosim pisma onako kako su pisana i da niti jednu jedinu riječ neću ispravljati, što ne znači da neke nečitljive riječi neću ispraviti, jer se i meni može pogriješka desiti. Neki dan mi je jedan pisao, s vrlo dobronamjernom opomenom da i ja pregledam što pišem prije nego "kliknem" pošalji. Već to činim i hvala svima. Otporaš.)

Ne, nije kriv za sve Poglavnik! Ne, nije Poglavnik bio ni nepogrešiv!

Mi koji smo luk jeli, lukom mirisali ne možemo zaniijekati ni svoje prošlosti, ni svojih grijeha, a posebno ne možemo iz našeg eventualnog oportunitizma stvarati politički kapital, a da pri tome ne izgubimo i svoje dostojanstvo.

Postoje grijesi ustaške revolucije, kao što postoje griesi francuske i ruske revolucije, američkog građanskog rata, stvaranje engleskog imperija, obrana Papinske države, kristianizacija evropskih naroda, otkrivanje novih svjetova po evropskim zemljama , kao što postoje grijesi zapadne demokracije u zadnjem ratu, kao što postoje grijesi kolonijalizma, grijesi prije i poslije Nurberga (sudjenje nacističkim liderima 1946., mo), pa i grijesi Izraela, koji je u slobodnoj Argentini otimlju ljude, (Radi se o Adolfu Eichmann-u 1960., (1906-1962) njemačkom nacisti koji je bio zadužen i odgovoran za KONAČNO RIJEŠENJE, a kojega je izraelska tajna služba Mossad potajno uhapsila/kidnapirala u sred glavnog grada Argentine Buenos Aires 1960. god. Zbog ovog, nazovimo ga "Udbaškog" čina, skoro je došlo do prekida diplomatskih odnosa između ove dvije države, Izraela i Argentine, mo. Otporaš) koji stoje pod zaštitom zakona jedne suverene i slobodne zemlje koja se jako lijepo odnosila prema židovima.

Više će neprijatelja dobiti Izrael tim činom, nego koristi ako objesi "ratnog zločinca", pa makar u istinu bio zločinac. Krivi su svi, posebno "veliki". Neće biti stari Churchill osobito ponosan na svoje djelo "pakta sa vragom", jer je eto vrag došao kasirati račune, a platiti će ga i djeca i unuci ponosnog i gordog britanca. Nisu ni američki patrioti tako jednodušni u ocijeni genijalnosti Rosvelta (Franklin Delano Roosevelt (1882-1945) američki predsjednik, mo), kao ni Rusi u pogledu Staljina, i svugdje ima Mesića, koji kažu, **SVI SMO KRIVI**. I sve je više ljudi , koji vjeruju Mesićima i u Americi i u Švedskoj.

Ne, mi iz našeg Bleiburga nećemo stvarati kao Srbi Kosovo jer smo doživili poraz jedne politike i svjesni odgovornosti tražimo načina, da ne dodje do novog Bleiburga. Ali to činiti sa dostojanstvom. I nije za sve kriv Poglavnik kao što bi bilo glupo nijekati da je POGLAVNIK dužan, živ ili mrtav, odgovarati pred POJVJEŠĆU. Ali nije dostojno nas, njegovih učenika da mi taj sud izričemo, jer smo jednom živjeli pod sjenom hrasta koji je bio Poglavnik. Jer je On stvorio Državu, jer nas je naučio braniti ju zubima i noktima i u tome mislimo slijediti Ga. Bio sam vjeran Njemu do Njegove smrti, i bit ću ustaškim načelima vjeran do svoje smrti, a to je slijediti djelo Poglavnika, ali odgovoran za čine narodu, ali ne mrtvu Poglavniku, a još manje njegovim mnogobrojnim nasljednicima.

NISTE SVI KRIVI, kličem onim Hrvatima, koji su se sabrali u Torontu, da dostojno proslave **HRVATSKI DESETI TRAVANJA**. Niste krivi, posebno Vi mladi urednici "Glasa Domovine" (dva brata Hrvata, Rudi i Srećko Tomić, glavni i odgovorni urednici, mo), koji od nas morate naslijediti hrvatski borbeni stijeg i borbenu ustašku baštinu. **ALI BEZ USTAŠKE HIPOTEKE**.

Mi smo generacija Desetog Travnja, popravljali i u krvi oprali sramotu stvaranja jugoslavenske države, kao što su Supilo, Trumbić i drugovi svojom žrtvom oprali trag ilirstva, a na Vama je da dovršite djelo i da žrtvom pred narodom i svijetom operete naše zablude. (Do neke mjere to se je

postiglo u Domovinskom ratu, a što se nije postiglo u ratu NDH i u Domovinskom ratu, neka nadolazeći hrvatski naraštaji dobro prouče ove dalekovidne riječi generala Drinjanina, tada će se sve postići, mo. Otporaš) To možete postići ako od nas naslijedite borbenost, poštenje, viteštvo, spremnost na žrtvu, ili ispravite pogreške koje smo mi počinili, pa i grijeh, koje smo u borbi na sebe preuzeli.

Vi niste krivi za Rimske ugovore, niti se te krivi za Marselj (**Marseille, ubojstvo srpskog i jugoslavenskog kralja Aleksandra Karađorđevića 9 listopada 1934., mo**), niste krivi za naš navještaj rata Americi, niste krivi za grijeh revolucije, jer ste bili djeca.

Bilo bi monstrozno optuživati čak i biološke nasljednike boraca za Hrvatsku. (**To je upravo što je Ivica Račan, dok je bio živ, Stjepan Mesić, Ivo Josipović i njihovi takozvani antifašisti rade sa hrvatsko državotvornom mladosti danas, mo**). Po toj logici bi bili krivci i zločinci svi Amerikanci, svi Englezi, svi Španjolci, svi Francuzi, svi Rusi, a to ne bi bila istina. Da i Vi snosite hipoteku, jer su srbokomunisti potrošili milijune dolara u takvu propagandu, koja je sve više u dekadenciji, jer je svijet počeo razmišljati.

I kada mladi urednici "Glasa Domovine" donese kao svoju parolu **SVI SMO KRIVI**, preko cijelog lista, počinjaju krasni, herojski gest, pun ljudstva, viteštva, onih osnovnih vrлина koje krase hrvatskog vojnika, ali počinjaju i grijeh. Netreba prelaziti u ekstrem, netreba u ispitu savjesti ići tako daleko i pasti u kompleks, jer to je ono što srbokomunizam hoće. Pokora je lijepa, mea culpa je vrлина, ali nitko od nas ne može tražiti, da izvršimo narodni harakiri. (**Japanska riječ što znači samoubojstvo, mo**)

Niste svi krivi, jer niste bili nosioci naše hrvatske ustaške revolucije. Mnogi ste bili tek promatrači, drugi ste bili jedan šaraf, jedna poluga, bili ste SLUGE DOMOVINE, a mi smo tim šarafima i polugama upravljali, stezali i popuštali, prema potrebi, prema našim nahodjenjima. Pa nije pravo, da nakon što ste toliko pretrpjeli, nosite i krivicu za svoje zapovjednike.

Niste krivi, jer ste prema zakonima vlasti bili dužni izvršavati naloge, a da ih niste izvršavali, bili bi kažnjeni. Ja nisam nikada u životu zaboravio, da sam ubio iz revolvera dva vojnika, koji su bježali natrag u borbama u Kozari. Nisam zaboravio ni Domobrana, kojeg sam ubio kada su partizani osvojili Banja Luku, pa prijetila opasnost da nas izbace iz Stare i Bosanske Gradiške. Nisam zaboravio ni Nijemce, Kozake, Ustaše, koji su bili ubijeni ili po sudu streljani radi kukavičluka, radi bjegstva, izdaje interesa. Nisam zaboravio ni drugih, gradjanskih žrtava, koje smo doprinijeli u vjeri, da je njihova žrtva potrebna za spas Domovine.

Takve su čini činili svi vojnički zapovjednici svih vremena. I ako su zaista bili zapovjednici, nisu se nijekali odgovornost za takve čine, ali je apsurdno da snose odgovornost naši vojnici, zastavnici, podređeni, koji da nisu bili izvršili zapovijed, bili bi prema ratnim zakonima streljani - I svaki od prisutni na proslavi u Torontu mogao je biti jedan gradjanin, vojnik, koji je morao izvršiti zapovijed, jer bi inače bio strijeljan.

I neka se baci kamen na onoga tko je bez grijeha. I jednom za uvijek: mi smo voljni boriti se za slobodu svoga naroda, za stvaranje svoje države, pa i odgovarati svome narodu za djela koja smo počinili, voljni smo sagnuti šiju i mjesto predbacivanja, prkosa, ohola, nego čista čela uzeti učešća u novoj vojni **KOJA ĆE SE VODITI; AKO SLOBODNI SVIET HOĆE PREŽIVITI.**

Pa kad jednom i zapad osjeti žalac komunizma, kojega je u našoj domovini provodio srbokomunizam, drukčije će rezonirati i o našim grijesima, a to su već učinili mnogi zapadnjaci (**samo nisu hrvatski antifašisti i ne oantifašisti, na svu žalost, mo**).

Nismo mi izmislili logore, nego Englezi, a k nama ih je dovela Jugoslavija, a da ironija bude veća,

prvi stanovnici jednog konc-logora u Hrvatskoj bili su hrvatski nacionalisti, koje su hrvatske demokrati stavili u logor Kruščici.

Kada je stvorena N.D.H. onda su hrvatski nacionalisti uzeli pušku u ruku, i svoje tamničare stavili u isti taj logor. Svako vrijeme donosi i svoje običaje. Danas logore posjeduju sve nacije svijeta, iako se zovu na razne načine, pa ako Hrvatska hoće biti slobodna morati će imati i svoje logore kao i Englezi, Amerika i Francuska svoje.

Niste krivi, niste svi krivi, niste za sve krivi, pogotovu niste svi za sve krivi. Odbacite taj krik, jer bi on bio izraz očaja, prkosa, beznadnog umiranja u domovini i stranom svijetu. **NISTE SVI KRIVI. GLAVU GORE,** i gledajte u budućnost.

Treba pisati povijest, reći istinu, treba napisati na papir naše doživljaje, pa makar kako neznatni bili, jer se mora stvoriti jasna slika onoga što se je dogodilo. Mi ne smijemo bježati od istine, pa makar kako bila bolna. A to znači reći, tko je kriv, tko nosi krivicu za našu narodnu tragediju.

Postoji nekoliko činjenica, koje se ne smiju mimoići, jer inače će se pisanje povijesti pretvoriti u deformaciju čina, koji moraju ostati za Povijest, i o kojima će se nepristrano govoriti, kao što se govori danas o borbama među starim hrvatskim strankama, narodnjacima, latinašima, pristašama, ovog ili onog velemože, koji su svi, apsolutno svi, osim svog imena bili nosioci nekih ideja. Tako su naši Matija Gubec, ali i aristokrati hrvatske zemlje, koji su prema ONDAŠNJIM prilikama, bili politički narodni činbenik. Naš je Sokolović, naš je i Filipović, naši su kanonici, ali i patareni, naš je i Poglavnik, a ne može se zaniijekati ni Tita, koji je unatoč svih zločina i puzavosti pred velikosrpskim beogradskim elementima, koji su mu dali vlast, ipak jedan zagorski buntovnik, koji je doveo Hrvatskoj Dalmaciju i Istru, ali i postavio granicu na Drini, pa makar i s jedne i s druge strane te granice vladali velikosrbi i srbokomunisti.

U neopisivom vrtlogu događaja, na razkržju svjetova, Poglavnik je stvorio Nezavisnu Državu Hrvatsku, pa makar smo ju mi svi gradili, makar smo svi stradali, ona je i **NJEGOVO DJELO**, i to nitko izbrisati ne može.

On je bio koji je pokazao put, koji je poveo revolucionarnu borbu, koji je nastojao i spasiti tu Državu. On je veliki čovjek, i nepošteno je htjeti ga proglašiti narodnim i državnim neprijateljem, izdajnikom hrvatskih interesa, prodanom dušom.

Osobno sam bio onaj, koji je nakon 25 godina vjernosti borbe, patnja, dvije emigracije i šume postao "izdajnik" iako nitko nikada nije ozbiljno vjerovao, da sam izdao bilo šta ili bilo koga. Ne, došao je bio čas, kada sam vjerovao, da moja savjest ne može nositi odgovornost za ono što se zove "nesretnom epohom" savezno sa "Izborom".

(Ovdje se radi o nekoj **PORUKI** koju da je, navodno, Poglavnik na smrtnoj postelji ostavio, a koju da je pisao fra. Branko Marić, jer da Poglavnik u nekoliko zadnjih dana svoga života nije bio u stanju ni čitati pridošlu poštu, a kamoli na istu odgovarati, i u kojoj da je Poglavnik opunomoćio Dra. Stjepana Hefera kao Poglavnikova nasljednika. Poradi ove Poruke mnogo je svađa i tučnjava bilo, pa čak i unutar organizacije Hrvatskog Oslobođilačkog Pokreta, HOP, što je uistinu i uzrokovalo da se od jednog HOP-a naprave dva, HOP jedan kojemu je bio predsjednik dr. Stjepan Hefer, i HOP dva, reorganizacija, kojemu je bio predsjednik dr. Vjekoslav Vrančić, mo. Otporaš)

Od tada nisam odgovoran (od razlaza početkom 1956. godine pa sve do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959. god., mo) za čine koje su drugi počinili, a koji će biti jednom, prije ili poslije vjetreni, pa mi to htjeli ili ne.

Treba pisati povijest, ali na dostojan način, nepristrano, savjesno ili to nije povijest, nego bespomoćno izživljavanje, spašavanje, i pravljenje političkog kapitala.

I sam ću reći što imam, ali mislim **DA SE SVE NITI MOŽE, NITI SMIJE REĆI**, jer to nitko nije učinio. Nijedan narod nije otvorio svojih tajnih dosjea,, pa to ne smiemo učiniti niti mi Hrvati. Svi smo mi konspirirali, svi smo mi htjeli spasiti Državu, a svi smo ju rušili nekim činima. Ljudska je to stvar, koja se ponavlja kod svih naroda.

Mi ne možemo povijest pisati kao ruski komunisti. Njihova je povijest napisana u sistemu kartoteke. Danas si heroj, borac, stvaraoc, velikan, vitez, primjer. Sutra se izdere kartoteka, pa u povijest ulaze oni, koji su izveli čistku, a na sporedna mjesta ulaze preživjeli od čistke. Pa sutra nova čistka, nova kartoteka, nova povijest, prema tome, tko je gore, tko je dolje, tko je izveo, ili preživio čistku.

Mi smo narod, koji imamo trajnih vrednota, i jedna od tih je i STVARAOC DRŽAVE HRVATSKE - POGlavNIK.

I ako sam ja bio jedan od onih, koji su proglašeni "izdajicama" jer sam ustao u obranu **NAČELA**, u odnosu **PRAVDE**, u odnosu **INTERESA NARODA**, ne mogu zato predlagati svoju neodgovornost za sve ono, što se u 25 godina dogodilo, a još manje sada proglašavati svoju nepogrešivost, a blatiti one koji su ostali na drugoj strani. I kritiku treba vršiti, da se popravi stanje, a izvuče korist za domovinsku stvar.

Gdje je apsolutna istina? Uzmimo primjer Cilige. On je vječni buntovnik. Bunio se protiv fašizma i to ga odvelo u Moskvu, u komuniste. Bunio se protiv talijana i to ga odvelo u jugoslavene, kojega još uvijek ponekada brani ili zagovara, iako na poseban način. Bunio se protiv nasilja u Rusiji i stigao u Sibir. Bunio se protiv vlasti u Hrvatskoj i stigao u logor, a sada se buni protiv velikosrbstva i srbokomunizma. Tko može sumnjati da se je dao voditi ludim srcem, koje i ako nije bilo ustaško, ipak je ludo hrvatsko srce, kao i onog Zmaja od Bosne i Hadži Loje, kao i gosp. Zrinskih i Frankopana, kao i Matije Gupca, pa kao i Tita, koji se buni protiv svojih gazda u Moskvi. Srbi vele: buni se kao "Crk u hapsu", a mi bi mogli kazati, da se "buni ko Ante Ciliga". I u svom materijalizmu bio je buntovni idealista. Ali, velimo u dobronamjernoj kritici, ipak nije ni buntovao pravo na strani Cilige jedino ispravno, jer eto ja sam se bunio protiv onih, koje je i Ciliga odgojio kao bivši komunist, bunio sam se protiv i onih Srba koje je Ciliga u Mostaru konsultirao o "zlodjelima frataru", bunio sam se, jer sam i ja i mnogi ondašnji postao Ustaša pod srpskim batinama, i progonima, koji nisu u Mostaru bili slučajni. Pa bunio sam se i protiv Talijana, ne jednom ih napao, i to je poznato, da sam morao napustiti zonu, a moje ime bilo izvješeno na svakom telegrafskom stupu u Hercegovini i Dalmaciji, da se ne smiju odazivati mojim pozivima, niti ići u vojsku, jer će biti proganjani roditelji tih vojnika. Bunio sam se i protiv mojih prijatelja Njemaca i bez predomišljanja napao bi bilo koga, ako je to bilo u interesu Hrvatske. I bilo je takvih, kao ja, koji su se i protiv mene bunili, pa i glavom platili tu bunu.

Nije Ciliga zastupao **ABSOLUTNU ISTINU**, i nemože graditi ni **ABSOLUTNI KALUP**, prema kojemu se treba pisati povjest. Ili, recimo, način kako Varoš (**Miroslav Varoš, prof., Udbin agent, mo**) piše o odgovornosti za Bleiburg, za držanje Hrvatske vojske, pišući o tome, šta kažu partizanski generali o tim stvarima. Varoš nije vojnik, posebno nije bio zapovjednik, ne pozna stvari o kojima piše, ali se penje na bačvu, pa veli: eto Maks se borio, Sudar konja jašio, vojska pjevala kao da ide u svatove, kako to kaže dobri čiča Fra Oton (**Knežević, koji je napisao svoje uspomene na povlačenju u svibnju 1945. godine: "POKOLJ HRVATSKE VOJSKE"mo**), a Poglavnik odmaglio, zapovjednici i vlade napustile vojsku, došli partizani i poklali je. Generaliziranje je neodgovorno, nanosi veliku ne procjenljivo veliku štetu našoj stvari.

I Ciliga i Varoš liepo su opisali moju ulogu, nukajući me, da neka govorim. Ja sam i voljan, ali ne

tako, da ispadne, biva, sada si u nemilosti kog HOP-a pa udri nije ti ga majka rodila, udri po Poglavniku. To nije pisanje povijesti. Nemam se zašto zahvaljivati Varošu, što me prikazuje u pozi junaka, zapovjednika, ako ja trebam biti hipoteka mojim zapovjednicima, **ODNOSNO VOJSKI KAO CJELINI**. Ne bi to bilo pošteno od mene. Ja ću svima njima pomoći u pisanju povijesti, dati podatke, koje mislim da se može dati, ali ne mogu dati podatke koji bi mene mogli predstaviti u ulozi žrtve protiv moje domovine. Ja ću sa svima njima suradjevati na zajedničkoj stvari, ali nikada tako, da nakon toliko pogrešaka, koje sam u životu počinio, i druge zato, da operem sebe za eventualno političku ulogu ili za povijest. I ne bi bio iskren kada ne bi priznao, da sam voljan dati život kako bi pred poviješću dobio mjesto, koje mi pripada. To radi mene, radi moga oca, majke, radi moje djece, i radi bezbroj drugova koje sam vodio i odveo u smrt, i baš ta vjera me obligira, "Noblesse oblige".

(Moram, više kao čovjek nego kao Hrvat, a tek onda kao Hrvat, reći za generala Drinjanina: koliko god je on imao snage boriti se za Hrvatsku i u toj borbi počinuti nedozvoljene stvari, još više je on imao snage reći istinu. Zato je on u svojem famoznom i povijesnom govoru Hrvatima grada Toronto, prigodom proslave Desetoga Travnja 1968 god., na vrpici rekao **RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU**. Ako netko želi vidjeti dio tog članka, neka kline : **RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU**. Taj članak sam stavio na portal javno prigodon četrdesete obljetnice pogibija generala Drinjanina, mo. Otporaš).

I šta da kažem o subjektivnim kritikama Dide? (**Eugen Dido Kvaternik, mo**). Sve to počima sa "moj otac i ja". Ne, Dido. Ti nisi bio poen, nisi bio raja, nisi bio ni žrtva, nisi bio ni beznačajan. I nisi otišao, nego smo te otjerali sa vlasti, jer smo se bojali dinastije Kvaternika. Ti govoriš danas drukčije nego ikada. Bio sam Tvoj prijatelj i Tvoga oca. Poznam sve i ne jednom smo Moškov i ja Tebe mirili sa Tvojim ocem.

On je Tebe optuživao da tjeraš ljude u šumu, a Ti Njega da naoružava partizane. A mnogo nas je bilo, koji smo pak vjerovali, da obojica tjeratu SVOJU POLITIKU i objektivno sudeći, najviše ih je bilo koji su tako mislili. I nije istina, da je Poglavnik razjurio KONCETRACIJU USTAŠKIH SNAGA, nego nije Tebe , nego Juru postavio za zapovjednika, skupa smo plan pravili, i ja sam trebao biti šef organizatorskog odjela te USTAŠKE KONCETRACIJE. Otišao si onda, kada smo te otjerali, jer si poslije počeo praviti SVOJU STRANKU, SVOJU VOJSKU, SVOJE USTAŠE, SVOJU POLICIJU, SVOJU DRŽAVU.

Poglavnik je mene pitao pred Tobom, koliko vremena trebam, da TVOJU SNAGU RAZJURIM. Rekao sam pola sata i da zato već imam snage u Zagrebu. (**Kada je ovo general Drinjanin pisao 1960. godine, Eugen Dido Kvaternik je bio živ. Koliko se sjećam da nikada nisam nigdje pročitao, ili barem ja za to nisam znao, da je Dido Kvaternik ove generalove navode pobio ili na nje odgovorio, mo**). Tada si bio otpušten, pa iako si mogao ići na teren, u jednu pukovnicu, otišao si plandovati na Tatre, i onda optuživao svoju domovinu. I sam sam slijedio Tvoju sudbinu, (**to je bilo kada su Nijemci i Talijani vršili pritisak na Poglavnika da izruči Maksa Luburića Njemcima zbog neblagog postupanja prema jednima i drugima. Sve je to lijepo general opisao u DRINAMA, samo ih treba pronaći i pročitati. Sve je u njima rečeno, sve što se je moglo javno reći, mo**), kao i neki drugi. Ali ja sam otišao u jednu jedinicu Moškova, kao čarkar, a bio i ranjen pri krčenju puta u Varaždin, a u "OBRANI sam ostavio LJUDE, ŠKOLU, i svi su vodili "OBRANU", dok se sve nije stišalo i vidilo se, da opet mogu Hrvatskoj koristiti. Isto se odnosi i na sve druge, koji su u dobroj ili pogrešnoj vjeri pisali o POVIJESTI NAŠEGA RATA. Još ne znamo gdje je istina, jer ista nije bezuvjetno uvijek na strani POBJEDNIKA i POLITIČKOG OPORTUNIZMA. I dok se ne zna gdje je apsolutna istina, ne možemo i ne smijemo postavljati ni pitanje apsolutne odgovornosti za pokolj hrvatske vojske i za Bleiburg.

Moj sastanak sa Stepincem, nakon svega toga nije nikakva tajna. Na procesu se o tome govorilo, (S

U Đ E N J E Lisaku, Stepincu, Šaliću i Družini, Ustaško-Križarskim Zločincima i Njihovom Pomagačima, Zagreb 1946., mo), i Stepinac je zaista rekao da se sa mnogom sastao i rekao, da se ni toga ne treba stiditi. (Tko želi pobliže znati o tom sastanku Stepinac/Luburić, neka klikne na: **Misija u Hrvatskoj "PRO DOMO SUA"**, mo. Otporaš) O tome je govorio i nadbiskup Šarić u Madridu pred čitavom kolonijom pred par godina. (Nadbiskup Vrhobosanski Ivan Šarić je umro u Madridu u srpnju 1960., mo). Nije tajna. Dobro, reći ću Vam, da je Stepinac bio uvjeren, da se ne smije braniti Zagreb, jer smo znali, da su Srbi koncentrirali ČETNIČKE JEDINICE ZA OSVAJANJE ZAGREBA. A mi koji znamo šta su četnici i partizani, znamo, da bi oni bili Zagreb pretvorili u Hirošimu, a to nam narod nikada ne bi oprostio, jer time Države ne bi spasili. U Zagrebu je bilo sve što se bilo spasilo iz Hrvatske, a nije pobjeglo na zapad. I k tome bi još američki i engleski i ruski avioni bombardirali i zadnje ostatke "fašističke Hrvatske".

Da, nije tajna niti da smo Boban i ja, kao i veći broj terenskih zapovjednika bili da se pruži otpor. - Nije tajna niti da sam ja bio imenovan po Glavnom Stanu Poglavnika zapovjednikom toga **OTPORA** dok sam još bio u Sarajevu. Zna se da sam na sjednicama Glavnog Stana Poglavnika branio mišljenje da treba pružiti otpor nakon pada Njemačke. Ali to ne znači da su moji drugovi, generali, zapovjednici, članovi Glavnog Stana bili kukavice koji su napustili vojsku, jer bi to bila povijesna neistina. Oni su izvršili zapovjedi, a te su bile, da se imaju probiti do linije saveznika i predati se. Ja sam skočio i rekao, da me nitko ne može prisiliti da se predam, nego sam rekao da moramo udariti po Englezima i Amerikancima i probiti se u pozadinu, pa se razbježati po šumama i zatvorima svih evropskih gradova i sela, dok prodje orgija klanja. Ali šta mi vrijedi to, kao ni to, da sam se borio u zalaznici, vratio se u šumu, borio se itd, itd. kada je politika **ZAPADA ISKOPALA GROB HRVATSKOJ VOJSCI**.

Kakva je bila sudbina Poljske, Mađarske, Litvanije i ostalih zemalja, koje nisu imale Poglavnika? Kakva im je sudbina danas? Poljaci su pali kao i mi unatoč svega, kao i Mađarska, makar je Horti poslao drugu Armiju Rusima u susret kao i saveznicima.

Ivo Bogdan je ustaškim zapovjednicima u samoj zgradi Ust. Promidžbe pred nosom Nijemaca prikazivao filmove o Engleskom i američkom iskrcavanju i sam sam sudjelovao na tim prikazivanjima. Znali smo da su ju jaki, znali smo da smo izgubili rat, ali nismo znali da će predati Hrvatsku Vojsku Titi. Znali smo, da je sudbina Hrvatske zapečaćena, i **NISMO HTJELI SPROVESTI ORGANIZIRANI ODPOR, JER BI NAS BILO NESTALO**. Ja sam bio zapovjednik toga Otpora i ja sam desorganizirao a ne organizirao. Spašavao sam glavu i glave, kažnjavao zločince. **ALI NIJE NAM BIO CILJ PRUŽATI ODPOR**. To neka uzmu na znanje oni koji pišu povjest i neka ne optužuju Poglavnika za te čine, naime radi toga, jer **NISMO DALI ODPOR, JER SE NIJE BRANIO ZAGREB, JER SE NIJE VODILA BORBA**. i sa tim planom, kojeg sam osobno iznio Stepincu, bio je Stepinac sasvim sporazuman.

A Tomica Mesić bio je jedan od onih, koje sam našao među zalaznicom i kojima sam rekao: branite se od partizana, ne organizirajte Otpora, ali ne pre naglite se i ne predajte se ni saveznicima, ako vidite da ćete biti predani i prodani. I mnogi su pošli u šumu, jer sam im ja to rekao da neka ne idu cestom, jer smo već izvan zakona. I mnogo ih je koji žive baš zato. Ali ipak, **GLAVNI STAN POGlavNIKA** je časno izvršio svoju zadaću, kao i Poglavnik, kao i ministri, kao i hrvatski generali.

Ne, ne želim da mene operu, a da Hrvatsku blate. Zato treba i prestati pisati na neodgovoran način o zadnjim danima HRVATSKE DRŽAVE, a posebno ne smiju to činiti oni, koji nisu u tom povlačenju imali uvida. Nisu generali ostavili vojsku, nisu Poglavnik i ministri učinili ništa čega se moramo stidjeti. Pa ne pravimo i drugu crnu legendu, jer bi ista samo srbokomunizmu koristila.

Stepinac nije bio vojnik, ni državnik, ni političar. On je bio hrvatski patriota, i duhovni pastir

hrvatskog naroda. Nije ni zvao na otpor, nije ni nagovarao na kukavičluk, nego je u svoje vrijeme pozvao Hrvate, da se bore za svoju Državu, to je i pred sudom posvjedočio, pa je posebno štetno ako Ga se želi, mrtva suprostaviti mrtvom Poglavniku.

Svaki na svom mjestu dao je sve za Hrvatsku. Stepinčeve su doslovne riječi bile "ne moje braniti Zagreb". Pa ne može biti vrlina Stepinca, kapital za mene, a grijeh za Poglavnika jer smo svi svjestni posljedica, bili u tom pitanju istog mišljenja. Oni koji govore, da je trebalo braniti kamen po kamen u Zagrebu, govore to, jer su im memoari partizanskih generala to sugerirali. I kada bi mene partizani jednom dobili u ruke, vjerujem da bi mi sve prije oprostili osim te činjenice, **DA NISAM HTIO BRANITI ZAGREB i IZVRGNUTI NAŠ DUHOVNI CENTAR PUNOJ PROPASTI, KOJA PAK S VOJNIČKOG STANOVIŠTA NEBI, APSOLUTNO NIŠTA ZNAČILA.**

Feldmaršal von Lehr je gledao pred sebe, oborio glavu, i molio me, da povučem pitanje: da li meni, gospodine feldmaršale, možete dati vašu časnu riječ da nas nećete izdati? Eto, tu je jedan od ključeva, pitanje povlačenja naše vojske. U stanu Mile Budaka sastali smo se od Hrvata Dr. Ivica Frković, Mile Budak i ja sa feldmaršalom von Lehronm, zapovjednikom jugoistočnog njemačkog fronta. Živ je Ivica Frković i ovo bi ga molio, da javnim putem potvrdi taj sastanak. Ja sam naime bio postavljen za zapovjednika povlačenja, kao i Južne Hrvatske Vojske sastavljene od II, III, i IV. Zbora, i u tom svojstvu me je poslao **GLAVNI STAN POGlavNIKA**, kojemu sam pripadao kao **ZAPOVJEDNIK OBRANE I OTPORA**, te smo na ručku u Budakovoj kući razgovarali o svemu. Rekao mi je, da je mnogo čuo o meni, i da zna, da ću se boriti, pa je želio upoznati me, jer je bio podredio dvije njemačke divizije pod moje zapovjedništvo u Sarajevu. Ja sam tom starom, oholom germanskom vojskovođi rekao u oči, da se bojim, da će nas Nijemci iznevjeriti (**kao što su i Talijani iznevjerili Nijemce i sve svoje saveznike 8 rujna 1943. Dakle, Hrvati uvijek ostaju Hrvati: Iskreni, vjerni, pošteni, odvažni, drže se zadane riječi VJERNOST ZA VJERNOST, mo. Otporaš**), kao i Talijani i da će ratnu spremu i streljivo predati partizanima. On je oborio pogled, kada sam ga otvoreno upitao, da li možemo računati na vjernost za vjernost, koja je uvijek bila odlika Germana i Hrvata.

Bili smo dva svijeta, dva nazora, u svemu ili u skoro svemu. Nije mogao lagati, ali je oborio glavu kada sam mu rekao da je dosta mojih USTAŠA poginulo u obrani njegovih vojnika, ranjenika i gradjana, kada ih je partizanska, pa i naša fukara, (**ne znam na koga je general mislio kada je rekao "...pa i naša fukara..."**. Povjesničari će ovo pronaći, mo) htjela linčovati, da se tako spasi od partizana. On mi se i zahvalio. Mi nismo mogli biti lješinari, jer na kraju krajeva, Nijemci su dali dosta života u obrani Hrvatske i danas ih smatram, kao vojnike, idealnim saveznicima.

I zaista se obistinila moja crna slutnja. Ne samo da smo imali Ruse, Amerikance, Engleze, da ne govorimo o Srbima svih boja, nego i Nijemce, koji su se predali partizanima, gdje ih je zapovijed stigla, pa se i sam Lehr predao partizanskoj rulji.

Mi smo bili gverila jednog izgubljenog rata, a ne nadolazeće vojske, pa nismo **IMALI PRAVA TRAŽITI OD HRVATA DA S NAMA PADNE ČITAV NAROD, KAO ŠTO JE HITLER HTIO DA PADNE BERLIN I NJEMAČKA NA GARIŠTU S NJIME**. I tako, izvršio sam dužnost kako sam najbolje znao i umio. Ali sam ispratio braću, borio se u zalaznici, vratio se da dezorganiziram otpor, da nas ne nestane. A to da su partizanski generali htjeli, da im se odupremo u Zagrebu, pa i Sarajevu, to vjerujem.

Zato je pogibljeno, neozbiljno i nepošteno prčkati po stvarima koje se ne poznaje, teško teretiti svoju Domovinu, hrvatsko vojničko zapovjedništvo i Hrvatsku Vojsku. Neka Varoš ne zamjeri, a ni "Danica", ali se osjećam pozvanim reći svoju u ovim stvarima.

Onoga časa kada je hrvatski pukovnik Babić, koji je u avionu prebjegao u Bari i stavio se **SVOJIM**

PRIJATELJIMA ENGLEZIMA NA RASPOLAGANJE, te bio interniran, jer nije htio služiti ni Jugoslaviji u Kairskom srpskom otporu (ovdje se misli na jugoslavensku kraljevsku vladu u kojoj su bili i surađivali istaknuti članovi HSS-e na čelu dra. Juraja Krnjevića, mo) ni srbokomunizmu sa Titom, (ovdje se misli na partizanski pokret, a pukovnik Ivan Babić je prebjegao krajem 1943., dakle u doba dok su saveznici pomagali srpsku kraljevsku vladu a ne partizanski Titin pokret, kojeg su saveznici počeli obilatno pomagati tek poslije sastanka Tito-Churchill u Naplu u kolovozu 1944. Kako hrvatski pukovnik Babić nije htio poslušati saveznike te prići k jednima ili drugima, saveznici su ga internirali, mo), jasno je bilo, da je sudbina Hrvatske bila zapečaćena.

Pa, čemu toliko govoriti o akciji Vokića i Lorkovića, koji niti su imali veza Englezima, niti su išta mogli učiniti. Sve je svršilo u rukama OZNE, kao i u slučaju Bože Kavrana. Neka i ovaj podatak posluži hrvatskim povjesničarima, kako bi pisanje povijesti bilo zaista TRAZENJE ISTINE, a ne političko, odnosno stranačarsko osvećivanje ili uhljebljivanje ili švercovanje sama sebe, bez obzira na Hrvatsku, kamo je bilo degeneriralo i Lorkovićevo i Vokićevo pravljenje "puča".

Tražimo istinu, pišimo povijest, ali ne gubimo dostojanstvo. Povijest će svakoga postaviti na svoje mjesto, ne prenaglimo se.

Pogrešno se interpretira pitanje pojma ustaškog herojstva. Dosta ih je koji su se očešali o ustaško klanje, nastojeći svrstati ustaše prema tome, da li su klali ili ne. Samo su zločinci mogli izmisliti takvo kvalificiranje, a samo glupci ga prihvatili kao svoje.

Nisu ustaše heroji zato jer su "klali", nego zato, jer su bili klani, jer poimanje junaštva i žrtve u tome, da smo ginući ubijali za Hrvatsku, nego jer su sve Ustaše bili spremne ginuti za Hrvatsku. Nije vrednota u tome, da su ubili, na jedan ili drugi način, toliko neprijatelja Države, nego da su uvijek bili spremni takav čin platiti glavom, da su se dali ubijati za Hrvatsku. Svaki je Ustaša bio voljan dati život za Hrvatsku. Tu je ustaška vrijednost, i to je ono, što povjesničari moraju imati u vidu. Nitko ne može pozvati sutra narod u borbu, a nijekati vrijednost onima, koji su dali život za dom pod znakom "U".

Ne, ja sam bio dosta jasan, ne mislimo da i opet treba staviti "U" na kapu. O tome sam dao izjavu uredniku "Nove Hrvatske" a o tome smo govorili i u ZAKLJUČCIMA OTPORA. Radi se samo o tome, da je potrebno dati počast ustaškoj generaciji, ostaviti na miru Poglavnika, poštivati mrtve, koji su pridonijeli žrtvu, a među njima je i Poglavnik, a pisati povijest i postavljati pitanje odgovornosti radi poraza, radi Bleiburga, itd. na dostojan način da se hrvatske i ustaške žrtve nauče u novoj eri borbe za Hrvatsku Državu. Mi mislimo tražiti istinu, pa i postavljati pitanje odgovornosti samo u koliko to koristi domovinskoj stvari. I prije i poslije svega, da se ne uništi naša ustaška baština, nego da se preda u ruke mladima, onima koji ne "strše". A mi stari, pomozimo mlade, nove snage, jer će ove provesti preporod, pa i osloboditi Hrvatsku i bez nas, pa i protiv nas.

Gledajući stvar iz ove, i ovakve perspektive, mi bodrimo sve hrvatske intelektualce, nudimo pomoć svim hrvatskim povjesničarima, kako sam i sam ponudio nekim, ali i molimo tu hrvatsku braću, da budu privedeni prema Poglavniku, pravedni prema palim ustašama, kako bi nove generacije našle mjesto, koje im spada i bez razaranja svega staroga.

Jer, opetujem **NISTE SVI KRIVI**, jer to nije istina, i jer Vas **HRVATSKA TREBA**.

Vjekoslav Luburić Drinjanin.

31-01-2015 01:18#335

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"OBRANA" - GLASILO HRVATSKOG NARODNOG OTPORA

(Za povijest donosim ovdje jedan mali rezime o novini **"OBRANA"**. Prvi broj je izašao točno na Novu Godinu 1963. Do ožujka 1969. godine izašao je broj 107/108. Travanjski broj se je spremao i skoro bio gotov. Kao i prijašnjih godina, čekalo se na izvješća sa proslava dana hrvatske državnosti Desetog Travnja sa svih kontinenata, ali usljed kobne sudbine i pogibije generala Drinjanina 20 travnja 1969. godine, tiskara DRINAPRESS je španjolskim vlastima bila zatvorena i zapečćena sve dok se ne ispitaju i najmanji detalje oko tog zločinačkog ubojstva. Po svim prikupljenim podacima iz tog vremena, Stjepan, Štef Crnički je bio tu na licu mjesta koji je sa španjolskim mjerodavnim vlastima radio na tome da službeno preuzme tiskaru DRINAPRESS u posjedstvo organizacije Hrvatski Narodni Odpor, HNO. Tko je imao priliku pratiti "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA", mogao je tu vidjeti kroz koje se je sve poteškoće prolazilo, dok konačno 5 kolovoza 1969. godine španjolske vlasti nisu službeno predale tiskaru DRINAPRESS u vlasništvo organizacije HNO. Tako, moglo bi se reći, da je za tih 6 godina izašlo preko 60 brojeva **"OBRANE"**.

Slijedeća "OBRANA" je izašla u kolovozu 1969. godine i za godinu dvije izlazila je redovio kao dvobroj. Zatim, kao i mnoge druge stvari, usljed pomanjkanja novčanih sredstava a ne nikako volje i želje, novina nije izlazila redovito. Ja imam "OBRANU" br. 195/197 Svibanj-Srpanj 1975., sa slikom na prvoj strani Ilija Vučić, (Blatnica 18 travnja 1930, Stuttgart 6 lipnja 1975. Nisam siguran da je ovaj broj 195-197 zadnji broj novine **"OBRANA"**, ali je to zadnji broj kojeg ja imam. Mislim da je bilo još nekoliko brojeva poslije ovog broja. Toliko što ja znam. Sada ću kao povijesni dio hrvatske žalosti iznijeti ovdje poruku priopćenja GLAVNOG STANA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA svim Hrvaticama i Hrvatima diljem svijeta. Otporaš.)

"Draga hrvatska braćo!

General je mrtav. Ubijen je 20 travnja, a pokopan 22. travnja. U posebnom ćete izvještaju biti obaviješteni o svemu. Ovaj prvi dodir uz svježi grob Generala pišemo i nastojimo da iz ovih redaka saslušate glas hrvatskog viteza Vjekoslava Luburića - Generala Drinjanina.

"Stvorio sam ekipu Hrvatskog Narodnog Otpora" - znao nam je govoriti. "Povezao sam Vas bratski u bratsku ekipu. Uspio sam, da ste svi Vi uvjereni da Otporaš nije General Drinjanin, nego svi Vi po svih pet kontinenata. Ako ja padnem, znadem da ćete uskočiti svi na moje mjesto i bit će tuceta Drinjanina, a ne jedan. Uvjeren sam, da će naša ekipa stići u Hrvatsku - sa mnom ili bez mene. Treba nastaviti putem Oca Domovine dra. Ante Starčevića, učitelja Hrvatskog Naroda Stjepana Radića i obnovitelja Nezavisne Države Hrvatske dra. Ante Pavelića."

"Ne bih bio Luburić, kad nebih bio svjestan da mogu još danas pasti", rekao je takodjer, "ali pasti ću mirne savjesti, jer su kola potisnuta na brdo."

Pao je doista mirne savjesti, jer je dao sve od sebe u svom ranom životu za dobrobit Hrvatske. Očekivao je smrt mirne savjesti, jer je vjerovao, da je formiranje Vanjskog Fronta Hrvatskog Narodnog Otpora na čvrstim nogama.

Iako tijelom mrtav, General je s nama. Svi se mi sada okupimo oko brata Rudolfa Erića, Pročelnika Vanjskog Fronta, pomognimo mu svaki po svojim sposobnostima. Veliki duh Generala neka nam dade uvijek novu snagu za rad. Mislimo na njegovi sedam rana za N.D.H., smrtni udarac u glavu i nove ubode noža, ali dokažimo da general i dalje živi s nama.

Prema izričitoj želji našega velikog Generala, Hrvatski Narodni Odpor imade nastaviti radom dalje. U tu svrhu OBRANA će izlaziti i dalje kao i do sada, jer se imade neprijatelji pokazati da time što su uklonili našega Generala, nisu uništili njegovo djelo.

Stoga draga braćo, u ovoj teškoj nesreći dignimo glave i nastavimo borbu za oslobu Hrvatske, te tako izvršimo zavjet naš i našeg Generala.

Bog dao pokoj duši našem Generalu, a prijateljska Španjolska zemlja bila mu lahka!

Navik On živi, ki zGINE pošTENo! (F.K. Frankopan)

Slava Generalu vitezu Vjekoslavu Luburić!

Živila Hrvatska!

HRVATSKI NARODNI ODPOR

GLAVNI STAN

Ured za Koordinaciju."

-2015 01:18#336

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRVO PISMO GENERALA DRINJANINA DRU. MILJENKI DABI PERANIĆU

26.VII.1962.

Sada ću donijeti odlomak jednog pisma kojeg je general Drinjanin pisao svojem suradniku dru. Miljenki Dabi Peraniću. Ovo što ću sada donijeti treba jedno objašnjenje a ja sam taj koji ga u cijelosti može dati. Naravno da sam spreman vjerovati da objava pisama Maksa Luburića neće zanimati mnoge Hrvate nego samo one koje povijest zanima.

Doktora Miljenka Dabu Peranića sam upoznao na polnoćki za Božić u Notre Dame de Paris u Parizu 1959. godine. Hrvatska Katolička Misija u Parizu koju je vodio Dominikanac Teodor Dragun je organizirao polnoćku svetu Misu za Božić u Notre Dame de Paris. Dr. Peranić je bio glazbenik i svirao je klavir za vrijeme mise. Poslije Mise, vani pred Notre Dame de Paris Hrvati veseli, vade ploske rakije iz džepova, čestitaju jedni drugima Božić itd. Tada sam prišao dru. Peraniću, predstavio se i od tada se poznajemo. Naše obostrano prijateljstvo se razvilo do te mjere da me je 1961. zaposlio u poduzeću u kojem je i on radio. To je bilo poduzeće Librairie Hachette.

Kako smo zajedno radili imali smo svaki dan vremena raspravljati o problemima koji nas najviše

tište, a naravno to je bila naša Hrvatska. Ja sam bio član HOP-a, Hrvatski Oslobođilački Pokret. Mnogo puta sam ga pita da se učlani. Uvijek je izbjegavao. Pisao je knjige. Imao je u svom stanu neku vrst tiskare koja se je sastojala u tome da je imao na tisuće i tisuće slova svih vrsta. Kada bi htio nešto napisati, tim slovima bi sastavio rečenice u neke šipke koje bi šarafima stegnuo i potom stavio u neki valjak - koji se je zvao, ako se ne varam "šapirograf" koji bi se okretao i dodirivao papir kojeg je mašina pripremala i gurala pod taj valja. Noći i noći sam sa njim proveo tiskati kojekakove potrebeštine za hrvatsku promidžbu u Parizu za Hrvate pred crkvom Hrvatske Katoličke Misije u Parizu.

Poslije Poglavnikove smrti u Madridu 28 prosinca 1959. godine, mnogi istaknuti predstavnici HOP su išli u Madrid na sprovod Poglavniku. Već u siječnju 1960. na povratku za London kroz Pariz se je navratio i dr. Andrija Ilić koji je u to doba bio ministar u novoj HDV koju je Poglavnik osnovao kada je pretvorio Ustaški Pokret u HOP. Na moj zahtjev dr. Peranić je pristao se sastati s dr. Andrijom Ilić. Dr. Ilić je zapovjednim tonom tražio od dra. Peranića da se učlani u HOP. Kako je dr. Peranić odbio kao moj prijatelj, ja se nelagodno osjećao.

U to vrijeme sam dobiva od generala Luburića letke "Prvi Korak" i drugog materijala sve vezano za borbu kako osloboditi Hrvatsku od jugoslavenskih pandža. Sve sam to pokazivao i davao dru. Peraniću. Njemu se svidjela ideja generala Drinjanina, osobito njegov intervju u Novoj Hrvatskoj Jakše Kušana iz Londona povodom Poglavnikove smrti. Kako se dr. Peranić sve više zagrijavao za Hrvatski Narodni Odpor i generala Drinjanina, ja sam se sa moje strane sve više i više ohlađivao novim stavom HOP-a.

Jednu noć kako smo radili u njegovu stanu na jednom od njegovih projekata, dr. Peranić me je zamolio da pošaljem generalu Drinjaninu njegove knjižice o Iranskoj Hrvatskoj, što sam i učinio. Nedugo iza toga prvi se javlja dru. Peraniću general Drinjanin. dr. Peranić sav u oduševljenju mi pokazuje i čita pismo generala Drinjanina. Tako je počela suradnja između dra. Miljenka Dabe Peranića i generala Drinjanina u rujnu 1962. godine.

Koristim ovu priliku kao uvod za sve one Hrvate koje ova pisma budu zanimala da im kažem sljedeće: Doktor Miljenko Dabo Peranić i ja smo bili usko povezani dobrim prijateljstvom koje se je razvilo do te mjere da mi je bio vjenčani kum, on i njegova supruga Marija. Dr. Peranić je taj koji je sastavio i napisao **PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA.** General Drinjanin ju je samo djelomično izmjenio i korigirao. Sve sam ovo naveo tako da ne ponavljam svakoga puta kada budem iznosio ova BLAGA vrijedna PISMA MAKSA LUBURIĆA. (Otporaš.)

Prvo pismo Maksa Luburića dru Dabi Peraniću.

general DRINJANIN
26.VIII.1962.

G.Dr. Dabo Peranić,
Pariz

Poštovani gospodine profesore!

Pročitao sam sve tri knjižice, što ste nam poslali, pa Vam od srca čestitam na tom radu. Meni je neobično drago, da ste se posvetili tom razdoblju hrvatske povijesti, jer eto, u vremenu kada si narodi moraju investirati priče o par stotina godina povijesti, mi brojimo dva milenija hrvatske samosvjesnosti. Na Vama je zasluga, da ste nam ipak dali vjerodostojnu sliku našega postanka. Dosta je nama toga slavjanskog (po svoj prilici Maks je htio reći slavenskog,mo) masla, jer ono nas je dovelo na Bleiburško polje.

Ja sam imao uvijek veliku sklonosti za povijest, još u mastarskoj gimnaziji, dok nam je Otac Dominik Mandić bio profesorom i tukli se sa Srbima. Imali smo prof. Leovca, divljeg Vlaha sa katedrom povijesti, i taj nas je tjerao da učimo imena Vladika, Hajduka, i govorio da nema hrvatske povijesti. Tada sam se pobunio,-ni prvi, ni zadnji puta, i donio mu Klaića i Šišića. Šta bi tek bilo, da smo imali stvari oca Mandića, Vaše, Šakača itd. Bio bi mu oči iskopao. Nu kako sam još kao dijete otišao na Jankapustu ([ime logora u Mađarskoj gdje su se Ustaše trenirali za oslobođenje Hrvatske,mo](#)), obustavio sam studirati povijest, a pridružio se onima, koji su htjeli pisati povijest

Nu čim sam naučio mađjarski, odmah mi se probudio apetit i počeo sam studirati hrvatsko-mađjarske odnose i mađjarsku, uopće povijest i kasnije pohodio slobodno sveučilište, koje daje kategoriju mađjarskom narodu. Tamo sam otkrio nešto, što me sada vuče k Vama: turanska (iranska) teorija. Mađjari su turani, a to znači iranska ravnica i ja sam o tome čitao bezbroj djela, slušao predavanja poznatog slaviste Dr. Rasza, i našao imena koja Vi spominjete. Dapače u jednoj svadji sa jednim mađjarskim profesorom, a u onom prkosu, počeo sam mu spominjati imena Sarmata, Haravtha, Harouvata, te da smo mi bili elita u vojsci Darija, dok su oni, turani, mađjari bili divlja plemena. Taj je čovjek bio zinuo kao som, odveo me svojoj kući i dao mi biblioteku na raspolaganje A ja bjež do staroga Marka Došena ([Taj Marko Došen je kasnije bio predsjednik Hrvatskog Državnog Sabora NDH, mo](#)), koji je cijeli dan čeprkao po bibliotekama, ali kako nije znao mađjarski, to bi meni donosio i podvlačio svugdje gdje je našao ime Horvat, znači Hrvat. Ja sam tako imao 2000 knjiga koje sam kupio i htio kasnije u Hrvatskoj stvoriti sa starim Došanom jedan institut za istraživanje povijesti, htjeli smo razvijati teoriju iranskog porijekla samo neka ne bude što sa Srbima ima veze. ([That make sense, ovo ima smisla, mo](#)) Kasnije je to propalo jer je za vrijeme revolucije uništeno. Šteta. Nu sada ste mi Vi i opet dali nade, da bi zaista mogli stvar postaviti na znanstvene temelje . Tako se eto i ja smatram, uz Marka Došena, jednim od poklonika teorija o iranskom porijeklu. Ja bih to činio i kada ne bih bio uvjeren, nu ja sam siguran, da ćete vi jednom u Pešti naučiti mađjarski, pa ćemo skupa čeprkati po starim bibliotekama i knjižarama, i naći sve one izvore, koji će Vam pomoći, da stvorite teoriju, i da ju branite pred svijetom.

Ja ću pisati Anti Došenu, sinu pok. Dida Marka, s kojim sam u vezi i dobru prijateljstvu, da pogleda, ima li u ostavštini Dida Marka šta o tome. Nu prije bi moglo biti, da to ima kćer Dida Marka, a ta je udata za dra. Hefera ([Stjepan Hefer nasljednik Poglavnika poslije njegove smrti i predsjednik HOP, mo](#)) i to je već teže. ([Postojala je velika zategnutost između Poglavnika i generala Luburića zbog dogovora s dr. Milanom Stojadinovićem o podijeli Bosne 1954. godine. Ta zategnutost je nastavljena i poslije Poglavnikove smrti, kako ovdje Maks i kaže: "...a ta je udata za dra Hefera i to je već teže ...", mo](#).) Nu pokušat ću.

Ja se nudim Vama kao suradnik i ako treba pomoći ću u svakom pogledu. Nastavite istraživanja. Ja ovu Drinu (([br.1.1963.](#)) [DRINAPRESS u službi HNO je tiskala mjesečnik novinu OBRANA i tri puta godišnje knjigu Drina za izobrazbu budućih hrvatskih vojnika, mo](#)) posvećujem Ocu Dominiku Mandiću, radi djela o BOSNI I HERCEGOVINI. Neobično bih mi bilo drago, kada bi Vi za taj broj napisali resumen, ekstrakt Vaših teorija i k tome aplicirati na VOJNU STRANU. Stara je hrvatska vojna povijest uopće povijest Hrvata, pa i dio nove, odnosno iz kraljeva i srednjeg vijeka.

Dakle jedna stvar, koju nitko dosada u hrvatskoj povijesti nije pokušao: najstarija vojna povijest Hrvata. Kako ste vidili iz Drina, ja sam uvijek pisao nešto iz povijesti, a sada donosim stvar puk. Pavičića: Vijnna povijest Hrvata. Nu ta počima, kako ste vidili sa hrvatskim kraljevima. Nu to je mnogo manje interesantno. Ako Vi razradite teorije i primijenite na sedam Banova, kao šefova sedam ratničkih plemena, i njihov dolazak na Jadran, kao i put, mačem u ruci, iz iranske ravnice, preko Dona, Bijeleske Hrvatske, Slovačke/ gdje ima hrvatskih sela najstarijeg oblika, koja sam ja išao posjetiti, ako pogleda geografske nazive u dijelu Ukrajine, Poljske, Slovačke i Podkarpatske Rusije (gdje ljudi govore ikavski), naći ćete vojnički put starih Hrvata. I neka idju do djavla Srbi sa svojim hajducima, komitetima, razbojnicima i vladikama.

Mi smo upravo sada stvorili POVIJESNI ODJEL i mislimo tiskati jednu brošuru o našem vojničkom povlačenju, mislimo raditi na reformi, odnosno preispitivanju naše vojne povijesti od najstarijih dana s ciljem, da se preispitaju stvari sa općeg i svehrvatskog gledišta kroz vjekove ili milenija. Jer smo i balkanski, mediteranski i srednjoevropski-panonski narod treba postaviti svehrvatsku teoriju, odnosno stvoriti što dosada nitko nije pokušao filozofiju hrvatske vojne povijesti. Nije više interesantno da su se tukli katolici i muslimani i da je postojala Turska Hrvatska, nego da trebaju Hrvati teorije o UZROCIMA. Zašto se sve to dogodilo. To opet zasjeca u geopolitiku, koju sam s posebnim žarom studirao i posebno Engleza Lidell Harta. Treba dakle pustiti na stranu kroničarsku /skoro novinarsku/ povijest, nabranja knezeva, pandura i paša, nego zahvatiti i stvarati filozofiju povijesti uopće i vojničke posebno, sa hrvatskim teorijama i pustiti nas kao antemurale ([preziđe kršćanstva, mo](#)), kao turski pašaluk ili habsburški lebensraum. Idimo dalje. Ja bih želio hrvatskim vojnicima dati nešto više iz dva razloga: da već jednom otresemo komplekse inferiornosti prema Rimu, Beču, Pešti, Beogradu i Istanbulu, pa da stvorimo vlastiti put, iz Irana na Jadran, teoriju Velike Hrvatske, koja je iz geopolitičkih i geostrateških razloga dolazila pod utjecaj, utjecaj jednih i drugih, ali je uvijek sačuvala svoj personalite. S druge strane želio bi hrvatskom malom čovjeku probuditi apetit za više ciljeve, koji daju smisao životu i smrti, a to je znati živiti, umirati/ u sferama Historije i veličine, a ne tapkati u kaljuži hrvatske nazdravičarske kortežke i stranačarske duševne bijede, kao i danas, kad ima maksovaca, jelićevaca, heferovaca, mačekovaca, itd. ali nema perspektiva veličine, slave, slobode, obraza i časti.

Jesti li spremni suradjivati sa Drinom i Drinjaninom, pa makar nas naši politički proleter i napadali da smo fanatici, i k tome, da smo i ubijali kako bi Hrvatska bila velika, snažna, ponosna, pa ako treba i imperijalistička, prodorna, borbena zavojevačka. Znajte da ako ne predjemo u ofenzivu i stresemo blato, ići ćemo sa Srbima kao baba za misarima.

Ako jeste spremni, kao Dr. Peranić/ ili pseodonim: recimo bojničar HARAUAIT ili sl. napišite predhistoriju Hrvata kao vojnog naroda. Ja ću reproducirati klišeje, i staviti da sam ih uzeo iz Vaše knjige, da se time Vi pokrijete / Oh Bogovi, povjesničari i koljači skupa / ili prema Vašim željama. Voljan sam to ukrasiti lijepim klišejem, koja ako ne trebate možete posuditi, a ja bi napravio separate od toga, i Vama darovao kao brošuru, sličnu ovima, koje imate. Vi se tako možete materijalno pomoći i nastaviti rad. Uvijek, naravno, računajući na našu pomoć. Mogli bi stvoriti i mali KRUG PRIJATELJA DRINE - "IRAN" i okupiti intelektualce i raditi skupa i stvoriti školu. HRVATSKA ĆE VOJSKA POMOĆI TU STVAR i smatrati se počašenom.

Pošaljite nam, ako mislite, da je pametno, jednu fotografiju Vašu, klišeje, ili otiske, pa da još u ovom broju posvećenom fra. Dominiku, dademo novu verziju stare nam slave. ([Slika dra. Peranića i njegov opis "NAJSTARIJA VOJNA POVIJEST HRVATA" se nalazi na str. 107/108, DRINA br. 1. 1963.](#)) Srdačni pozdrav g. Galiću ([Stanko Dujam Galić 1901.1971, od starog Kaštela, živio u Parizu, naš zajednički prijatelj,mo](#)) i ostalima, pozdravlja vas Vaš odani general Drinjanin. potpis.

(Eto, to je prvo pismo generala Drinjanina dru. Dabi Peraniću. Ona dvojica su pokretači [B][U]PORUKE IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA. Ova Poruka izmirenja je izišla u Istarskoj Drini 1964. godine. Nastojao sam prepisati ovo pismo onako kako je originalno pisano. Otporaš.)

([Ovo pismo se ne nalazi u knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Na sviječnicu, Kalondora, 2 veljače 2015. Mile Boban, Otporaš.](#))

Posljednje uređivanje od Bobani : 02-02-2015 at 19:34

04-02-2015 18:08#337

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ MEMOARA VJEKOSLAVA VITEZA LUBURIĆA (prvi (1) dio.
POVRATAK VJEKOSLAVA VITEZA LUBURIĆA U HRVATSKU SA JANKA PUSTE
1941.

(U nastavcima ću iznijeti nekoliko opisa iz memoara Vjekoslava viteza Luburića. Izvor ovih opisa je iz novine "OBRANA" poslije generalove smrti. Opisi nisu redosljedom, tj. kronološki pisani, pa ću ja zato navesti izvor novine "OBRANA", br., po mogućnosti mjesec i godinu, tako da se zna gdje se ove informacije mogu (pro)naći. Osobno mislim da je ove opise iznio nasljednik tiskare "DRINAPRESS" pukovnik HOS-a Stjepan, Štef Crnički (1903-2006), jer je on bio taj koji je bio tu sve moguće činio i radio sa španjolskim vlastima da poslije generalove smrti 20 travnja 1969. godine preuzme tiskaru i sve one moguće stvari vezane uz tiskaru DRINAPRESS i uz ostavštinu generala Drinjanina. Svi opisi su potpisani samo sa: "Iz memoara Vjekoslava viteza Luburića. Ovaj opis je iz novine "OBRANA" br. 121/122, siječanj 1970. Otporaš)

Piše: Vjekoslav vitez Luburić

NIJEMCI SU ZAHTIJEVALI, DA MADŽARSKA SPRIJEČI ODLAZAK USTAŠA U HRVATSKU**Povratak Vjekoslava viteza Luburića sa Janka Puste u Hrvatsku 1941. godine.**

27. ožujka 1941. godine bio sam u Komaronu, gdje sam imao 200 vagona sijena za Nijemce i moji su ljudi tovarili na šlepove na vojničkom tovarištu i Nijemci su preuzimali. Tada baš nije bilo razloga, da se mi Hrvati veselimo, jer je izgledalo, da je sporazum sa Nijemcima i previše konsolidirao Jugoslaviju, a sudjelovanja Mačka (Ovdje general misli na dra. Vladka Mačeka. Dr. Branko Pešelj je napisao u "Hrvatskoj Reviji" godina XX/svezak 4 prosinac 1970. **"SPREDSJEDNIKOM MAČKOM U EMIGRACIJU"** strana 757/812, gdje dr. Pešelj izročito od uredništva HR traži da ne mijenjaju predsjednikovo prezime. Evo šta se o tome kaže u bilješci HR: "Po istrošitoj želji autora, ostavljamo ovakav oblik genitiva prezimena dra Mačeka. Istina je, hrvatski jezik nema nepostojano "e", ali dr. Pešelj želi ovako pisati ovo prezime, a on je svakako bio najmjerodavniji za vlastito prezime -Ured-, mo. Otporaš.) zapečatilo i opet sudbinu Hrvatske.

Nu, rat je tu i nitko ga ne može spriječiti. Dan i noć tekli su njemački vlakovi, šlepovi i kilometarske zmije kamiona prema istoku kroz Madžarsku. I rat moramo i mi iskoristiti.

Budući da sam imao tada već dosta namještenika, te sam zamolio jednu činovnicu, mladu Ilonku, (vjerojatno Hrvatica iz Iloka, mo.) da onih dana skupa sa mojim Matijom prati radio i da me telefonski pronađu i reknu sve što se ima o Jugoslaviji.

Dok sam upravo razgovarao s njemačkim povjerenikom, koji je zahtijevao izvanredne količine praznih šlepova, te da ih ispraznimo, bez obzira na troškove, dođe autom Ilonka s vijestima: Puč u Beogradu! Tada sam shvatio i potrebu praznih šlepova. za mene je pitanje slame i sijena i šlepova bilo završeno! Poljubio sam od radosti i njemačkog preuzimatelja, jednog starog nacistu iz Beča i madžarskog okruglog zapovjednika luke i malu Ilonku, uzeo auto i - u Peštu.

Odmah sam posjetio direktora Gomory-a i tražio, da me s mjesta riješi dužnosti. kako su ti ljudi

mного cijenili moju slamu, a malo moju Hrvatsku! Nudili su mi položaj direktora otkupnog ureda, što bi bio zamjeran položaj u jednoj birokratskoj zemlji kao Mađarska, nudili posebnu godišnju proviziju, auto te državljanstvo, i što sve ne! (Upravo ovdje treba navesti šta je dr. Ante Ciliga (1898-1992) rekao o generalu Luburiću, on, dr. Ante Ciliga, koji je bio Luburićev ideološki protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac: "Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju plemensku razdrobljenost, u oslobođenu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Miragoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vođa, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagrebu, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje. Koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojeg života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevoljnosti, **nikada** on griješio zbog koristoljublja; sve što je učinio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikada za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest dati". Iz novine "DANICA", Chicago, 17 prosinca 1969. Mo. Otporaš.) Bog zna šta će tamo biti, tko će sve pobijediti, tko živ, tko mrtav, a ostavljate ovdje postignutu karijeru kao mladić, i sigurno najmlađi direktor jednog poduzeća u Mađarskoj.

Osjetio sam, da je došao moj čas, i mogli su mi dati svu Mađarsku, sve časti i sve položaje! Moj je put bio određen, moja dužnost predviđena - i čas je tu. Pustio sam i obračun, i veće svote novca, koje sam imao u poduzeću i opet je oživjela Janka Pusta. (Poslije atentata na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića u Marseille-u 9 listopada 1934. godine, na pritiska svih i svakoga, Janka Pusta je bila raspuštena, mo. Otporaš.)

Skupio sam ljude, i što se dalo skupiti u prvi čas i uredio radio službu. Imao sam dobar radio i sada samo, dan i noć čekati, šta će biti.

Nastavlja se.

05-02-2015 21:00#338

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ MEMOARA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA (drugi (2) dio)

POVRATAK VJEKOSLAVA VITEZA LUBURIĆA U HRVATSKU SA JANKA PUSTE 1941.

Mađarska se uskomešala. Odmah je počelo pozivanje ljudi u vojsku i Pešta je izgledala kao osinjak. Pola vojnički, pola civilno obučeni vojnici išli su na kolodvore i motali se po Pešti iz jednog skladišta i kasarne u drugi. Slušamo Berlin, Peštu, Beograd i Zagreb. I tražimo postaju Glavnog Ustaškog Stana.

Nema dakle više vlade Cvetkovića-Mačeka, nema Sporazuma i nema trojnog pakta. Vladala je ipak zabuna, jer je radio Beograd i toga se sjećam kao da je danas bilo, javio da je nova Simovićeva vlada voljna držati se ugovora trojnog pakta, te da je potpredsjednik vlade Dr. Maček. No on je tek za dva dana stigao.

Kakva tužna sudbina !vodje" hrvatskog naroda! Cvetković pravi sporazum i Trojni pakt - Maček

"pri vladi" kako je rekao pok. Radić za svoje sudjelovanje. Obaraju Trojni pakt i viču: "bolje rat nego pakt" i naš "vodja" i opet - pri vladi, bez da ga i pitaju.

Koliko se toga i opet događa mimo i protiv nas. 25 ožujka izdao je Maček Hrvatsku u Beču, jer je Srbima dao svoj potpis za prilaz Osovinu, (prije nego je Poglavlak i Ustaški Pokret i još ne Proglašena NDH, Maček je šurovao s Osovinom, tj. Trojnim paktom, još točnije sporazuman bio sa Hitlerom, mo. Otporaš) da bi spasio Jugoslaviju. Za dva cigla dana fukara hoće rat, (misli se na Mačeka, mo.) da spasi Jugoslaviju i opet hrvatski vodja izdaje pred narodom i svijetom Hrvatsku i spašava Jugoslaviju.

Od Glavnog Ustaškog Stana još nismo dobili ništa. Tako smo imali "Direktive", koje smo sami umnožili i proširili. A hrvatska "gospoda" kao i uvijek - čekaju. U Pešti isto. I svi mi savjetuju: pričekati kada će se situacija. Dakle i mi nacionalisti, ustaše, časnici, stara i mlada emigracija i mi čekati situaciju, a naša je dužnost zapravo bila - stvarati situaciju.

Radio vijesti su govorile o demonstracijama u Beogradu, o demoliranju njemačkih zgrada i insultu diplomatskog osoblja. Beograd govori protiv Nijemaca i hrvatske seljačke stranke!

29 ožujka posjetim natsavjetnika K. u Nadzoru stranaca, koji je imao pregled preko svih stranaca. Tražim, da mi dade podatke o bjeguncima Hrvatima, koji da bježe u Mađarsku uzduž granice. Radio Pešta je naime javila, da ljudi u masama bježe. Tražio sam, da nam odrede sabirno mjesto i da se vlastima dade uputa, da sve Hrvate, stare i nove, skupa sa oružjem uputi na to mjesto. Tražio sam podatke o razvoju događaja i službenu pomoć Mađarske, oružje itd. Ferka sam poslao u Gyekenes na granicu, da vidi situaciju.

Stroga cenzura je sprečavala svaki pismeni saobraćaj sa granicom i obalnim pojasom od 70 km. Nu, za nas granice nisu imale mnogo vrijednosti i već smo bili naučili ne poštivati ih, jer je svaka granica osnovni neprijatelj svakog emigranta a revolucionarca posebno. Granica ti sprječava kretanje i slobodu, jedino što još imaš!

Ferko je prošao, ali nije moga poslati ni pisma, (ne znam dali će i kada povjesničari saznati tko je bio ovaj "Freka", mo) ni telegrama i morao je opet proći obalni pojas, što je bilo opasno po život (bolje reći morao se provući kao pas kroz plot).

Nisam ga mogao dočekati. 2. travnja. došao je jedan redarstveni časnik i zvao me žurno u ured natsavjetnika K. U društvu jednog časnika glavnog stožera rekao mi je, da je nemoguće udovoljiti ni jednoj od molbi, nego da nam se stavlja do znanja da moramo svi ostati na svojim mjestima i da će se svi oni, koji se maknu biti stavljeni pred ratni sud. Uvjeravao me je svoje osobne simpatije, koje su se dokazale i stavio mi je do znanja, da je od njega zatražena garancija i od mene časna riječ, da neću ništa poduzeti protiv interesa Mađarske, koja nas je branila u najteže doba naše emigracije 1934. i 1935. godine.

Uputa s naše strane nisam još imao, a kako sam kasnije saznao, jedan od hrvatske gospode je spriječio "vezu" da dođe do mene. Nu, o mrtvom dobro - ili ništa.

Natsavjetnik K. me je očinski savjetovao. Ne smijete izložiti ljude propasti. Nitko još ne zna što će se dogoditi. Vlada je izdala vrlo stroge naredbe i nema dvojbe, Vi ćete Mađarsku još trebati. Govorio je da u Valadi ima ljudi, koji su gorljiviji branitelji Jugoslavije, da je Mađarska obavezna itd.

Rekao sam, da ću dati časnu riječ i da neću pokrenuti niti jednog čovjeka, da ću im reći, da se imaju pokoravati uputama vlasti, nu da osobno tražim da me puste i ne objezuju u pogledu moje osobe. Da

ne tražim nikakovu pomoć, jer mi ju ne mogu pružiti radi striktno odluke Vlade u tom pogledu na sjednici Vlade, koja je održana onog jutra u 2 sata, ali da oni mene "puste" na "miru". Da ja nemam osobno nikakove obveze prema njima, i da se ne poduzmu nikakove mjere sigurnosti. Ja dajem časnu riječ, da ću znati čuvati interese prijateljske zemlje i njih, naših prijatelja, koji su to zaista i dokazali - i ne jedan službu izgubili god. 1934.

Nastavlja se.

06-02-2015 16:39#339

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ MEMOARA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA (treći (3) dio)

POVRATAK VJEKOSLAVA VITEZA LUBURIĆA U HRVATSKU SA JANKA PUSTE 1941.

Nadsavjetnik je rekao, da nema autorizacije i da je sam izvršitelj vojnih mjera. Bojnik je rekao, da je on samo donio zapovijed i da nema prava da vodi pregovore. Odgovorio sam tada, da ako ne mogu niti osobno dobiti slobodu, onda je bolje, da sjedim u internaciji, nego na slobodi, jer da ne mogu jamčiti, da ne ću izvršiti zapovijed moje organizacije. Dužan sam slijepo izvršiti zapovijed i nema sumnje, da ću je izvršiti. Obzirom na opasnost života po moje suborce, kao zapovjednik mogu donijeti odluku u korist njihovu, no ja osobno ne mogu preuzeti garanciju. Ne mogu dati riječi u pogledu moje osobe, ali dajem, da neću staviti mađarske vlasti u neugodan položaj.

Bilo je to oko 12 sati i časnik je otišao, a nadsavjetnik me zamolio, da idem sa dva redarstvena časnika u pokrajnu sobu. Čekao sam do 8 sati na večer i tada je došao opet bojnik i rekao: da mi može staviti ovaj prijedlog:

1. Vlasti ne će staviti u pogledu moje osobe zapreka da idem kud hoću, ako to mogu vlastitim snagama.
2. Da mi ne mogu pomoći, ako u mojem pothvatu padnem u ruke vojničkih ili redarstvenih organa. (Vlsti, mo.)
3. Moram predati popis mojih ljudi, koje imam.

Odbio sam ovo treće, ali sam dao časnu riječ, da ću preko mog čovjeka dati svima poručiti, da se imaju najsavjesnije izvršavati svi nalozi vlasti i ne praviti im poteškoće. Odveli su me opet u drugu sobu i donijeli večeru i krevet.

3 travnja u jutro u 8 sati došao je bojnik i tražio adresu zamjenika. Oko 10 sati već je bio Ferko tu, i on je preuzeo obvezu izvršavati ugovore. Oprostio sam se od nadsavjetnika i časnika, i sa vjernim Frekom izišao van. Odmah smo pokušali ustanoviti, dali nas tko prati. Nakon dva sata zig-zag puta bili smo sigurni, da su nam Mađžari vjerovali.

Freko je sa suzama u očima primio zapovijed, da će ostati, dok to vlast traži ili dok se ne povuče zabrana. Vijesti su bile već jasnije, jer su Nijemci već napadali beogradsku Vladu i tražili zadovoljštinu. Mađžari su ubrzavali ritam mobilizacije i morao je čovjek biti slijep kod očiju, a da ne primijeti, da se tu sprema rat. Poznavao sam već simptome toga u Mađžareskoj, kad su išli na Slovačku i Rumunjsku.

Već je bilo razbijeno više karika u lancu trianomskog ugovora ([Trianomski Mirovni Ugovor](#) zaključen između "Savezničkih i Udruženih sila" i Mađarske poslije prvog svjetskog rata u Trianonu kraj Pariza 4 lipnja 1920. Po tom ugovoru Mađarska je izgubila neka područja koja je ona smatrala svojima, jer su izgubljena područja pripadala Kruni Sv. Stjepana, dakle Mađarskoj. [O tome general govori, mo. Otporaš](#)) i tko je poznao Mađare, znao je, da će se prije ili poslije ići u Bačku. Ubrzani pokreti njemačkih trupa (jedinica, mo) govorili su, da Hitler neće ostati dužan na pljusku, koju im je Beograd dao, da je oborio ugovor, na kojem se još ni tinta nije osušila, kao ni uvrijede njegovim predstavnicima u Beogradu.

Promijenio sam stan i slijedeće noći spavao sam u kući jednog prijatelja Mađara, kuda sam prenio i oružje, koje je bilo zajedno sa uniformom i pelerinom u jednom kuferu u stanu jednog od mojih radnika, poznanika iz Mester ulice, gdje sam stanovao. Uvjeren, da me Mađari ne će tjerati, uzeo sam kufer i u 5 sati u jutro kretao sam prema Balatonu i prema Kapošvaru i granici. Sa dokumentima, koje sam imao od moje tvrtke, nije bilo teško putovati i na ulazu u obalni pojas jedan je časnik pregledao isprave.

Kuda? Idem tovariti za vojsku sijeno i pokažem posebnu ispravu od "[Zoldmezo](#)" (ime poduzeća, mo) - i pukovnika svojeg komesara. Poznao sam cijelu okolicu i sva imanja i odmah im nabrojim par, gdje sam zaista imao veće količine kupljena sijena, koje je čekalo na vagone i otpremu. Stavio mi je na srce, da se ne primičem previše granici i da kad se vratim, dadem svoju legitimaciju providiti po posebnom povjereništvu na ministarstvu.

Stigao sam u Gyekeneš, gdje je već sve vrvalo od vojske. Držao sam zadanu riječ i nisam tražio naše ljude, kojih je u okolici bilo više. Smjestio sam se u jednu gostionu i nastojao se sprijateljiti s ukućanima, govoreći im o tome, da ću smjestiti više mojih ljudi, koje čekam. Tako sam i ovima govorio o sijenu i slami, i ovi su svi bili apsolutno uvjereni u moje trgovačke zaposlenosti.

Nastavlja se.

(Kada se sve ovo uzme u obzir, čovjek se mora zapitati: zbog čega se je Maks Luburić toliko patio i zašto se je borio. Ima samo jedan jedini odgovor. ZA HRVATSKU! Mo, otporaš)

07-02-2015 14:10#340

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ MEMOARA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA (četvrti (4) dio)

POVRATAK VJEKOSLAVA VITEZA LUBURIĆA U HRVATSKU SA JANKA PUSTE 1941.

Dok sam išao ispitati teren o kretanju njemačkih i mađarskih jedinica, o najnovijim radio vijestima, na željezničkoj postaji nađem našu dobru Marišku, djevojku jednog našeg poznatog Ustaše, koja mi je rekla da je ovaj čas došla iz Pešte, da su je poslali da mene traži. Ferko je znao, da idem u Gyekenes i sa slijedeći vlakom iza mene ona je došla. Da je Ustaška Radio Postaja Glavnog Ustaškog Stana izdala zapovijedi i da poručuju, neka s mjesta idem u Bidimpeštu.

I dok su 6 travnja u jutro njemačke štuke tukle Beograd a divizije prelazile granicu, i most preko

Drave letio u zrak, a četnici držali prilaze i mostobrane, ja sam jurio vlakom prema Pešti, u društvu Mariške. Opet se je pokazalo, da čovjek ne stigne, kad mu se najviše žuri. Na jednoj maloj postaji pred Kapašvarom vojnička je patrola skupila sve, ama baš sve putnike iz vlaka i sve osoblje, koje nije bilo željezničko istjerala van i odvela na oružničku postaju. Tko ste, i što ste i što ste vidjeli. Mene su i opet iskopali van dokumenti, zvanje, položaj i imanja. Provjerili oružnici na jednom imanju, dali očekuju predstavnika Zadruga za sijeno i dobili odgovor, da. To je bila Eitner pustara. A Mariška vjerenica (zaručnica, mo.) i stvar uredu. Idem u Peštu. Da, ali za tri dana. Prije nitko. Tako sam sjedio u oružničkoj postaji, skupa sa ostalim civilima, a Mariška u kući sa ženama kod jednog oženjenog oružnika.

I tamo na oružničkoj postaji, ispružen na žandarskom krevetu čuo sam glavni Ustaški Stan! Konačno sada znam, na čemu sam. Kakva Pešta, nazad u Gyekenés.

Devetog travnja sam bio na hrvatskom području, na onom dijelu, gdje imamo suhu granicu, koja počima odmah iza željezničke postaje. Most je ležao srušen, ali se moglo prijeći, jer je most jednostavno legao u rijeku i samo je djelomično bio porušen i pomoću jakih dasaka, dosta volje i prezira života, mogao je čovjek preći preko Drave. Proglašenje Hrvatske Dražave dočekalo me je na hrvatskom području, na kojem smo isprobavali sreću za vrijeme našeg rada kao konspiratori protiv Jugoslavije.

Obukao sam se u ustašku uniformu, zaogrnuo pelerinom, a na sebe nametao remenje, revolvere i "rodu". Izvadio sam ju i nataknuo na drveni tok, i stavio na rame. tako sam stigao na stanicu, gdje sam našao pograničare, koji su mene gledali kao neko Božije čudo. Prišao mi je jedan časnik i na mađžarskom upitao: Nemet? Oni naime sve Nijemce zovu Nemet. Kažem ne, nego hrvatska vojska i došli smo radi preuzimanja granične straže. Čovjek je zinuo, i rekao da će odmah ići obavijestiti svoje starješine. Ja sam potrčao par koraka i kad me je jedan vojnik htio spriječiti gurnuo sam ga i uperio na njega Rodu, te potrčao još par koraka na hrvatsko područje. [\(Sve što sada želim reći je to: da će mi biti veoma žao što neću imati priliku vidjeti film o Maksu Luburić i njegovu povratku u Hrvatsku sa Janka Puste u travnju 1941. godine. Taj će se film, vjerujte mi, snimiti prije ili kasnije. Mo. Otporaš\)](#) Tada sam legao na zemlju i rekao im da sam hrvatski vojnik i na hrvatskom zemljištu, te da nemaju pravo smetati me. Došli su časnici mađžarski i njemački, agenti i oružnici. Mađžarski narednik i zapovjednik jedne od karaula, koji me je poznao, rekao im tko sam i oni su se povukli na vijećanje, a dva oružnika stajala su s puškama u ruci, ali ne naperenima.

Oko dva sata ležao sam s Rodom u ruci, dok nije došao jedan stariji pogranični časnik, koji im je rekao: Hrvat je i emigrant. Proglašena je Hrvatska. Njihov je teritorij - i pustite ga na miru. Krenuo sam prema mostu, gdje sam našao na onoj strani jednu mađžarsku patrolu, koja je čuvala prilaz mostu i onom dijelu, koji još nije bio srušen.

Imao sam nataknutu Rodu i zaogrnut pelerinom. Eh, neka se vidi svijetlo oružje! Ovi su mi rekli, da se ne može prijeći, i ako su neke prelazili preko neke daske. Rekli su i to da čuvaju most i da ne puštaju civile da prelaze u Mađžarsku. kako su me vidjeli pod oružjem, mislili su da sam Nijemac, a vidjeli su da dolazim od željezničke stanice, te mi nisu pravili smetnje.

Šta Bog daje idem i nitko i ništa me neće zaustaviti. Prelazio sam, bolje reći preskakivao s jedne krhotine mosta na drugi dio i preko jedne uske daske, koja se ljuljala kao šiba na vodi, prešao sam kritički dio i opet stupio na zemljište. tek tada sam imao dojam, da sam na hrvatskom državnom području. Slučaj sa vojnicima, časnikom i drugom patrolom, akcija i pokret nije mi dao iživljavati se, ali kad sam prešao u "pravu Hrvatsku" tada sam kleknuo, poljubio zemlju i zahvalio Bogu na tom daru. [\(Nisi bio sam, dragi naš hrvatski generale. I prepisivač ovih tvojih memoara je učinio istu stvar kada je poslije više od tri desetljeća se povratio u Hrvatsku u lipnju 1991. godine, je učinio istu stvar, i još zaplakao od dragosti i veselja! Mo. Otporaš.\)](#)